

ΕΒΔΟΜΑΣ

Καλή
Χριστούγεννα

ΕΤΟΣ 12 ON
ΑΡΙΘ. 639.

★ **ΕΒΔΟΜΕΡΑ**

ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ

Τῆς ἐκκλησοῦλας τοῦ χωριοῦ ἐσημαν ἡ καμπανα
καὶ τὸ σταυρὸ τοῦ ἔκανε ὁ κόσμος ὁ πιστός.
—Φύλησε τὰ παιδιὰ σου, γρηὰ μάννα,
μιά τέτοια νύχτα ἐγεννήθηκε ὁ Χριστός!...

“Ἄς σταματήσῃ ὁ βορηᾶς, ἄς λυώσουνε τὰ χιόνια,
τὰ κρούσταλλα κι’ οἱ πάγοι,
γυρνᾷ ὁ νοὺς τοῦ χριστιανοῦ, πρὶν δυὸ χιλιάδες χρόνια
καὶ βλέπει... βλέπει ἀκούραστα νὰ περπατοῦν οἱ Μά-
(γοι!...

Τὸ ἄστρο τους, τ’ ὀλόλαμπρο, δὲν κρύφτηκε σὲ νέφος,
τοὺς ὁδηγεῖ περήφανο, νὰ βροῦν τὴν Κάλωσύνῃ
καὶ πέφτουνε στὰ γόνατα, μπροστὰ στὸ Θεῖο Βρέφος
μ’ εὐγνωμοσύνη!

“Ἀπὸ βραδύς, ἡ καταχνιά τὸ σκέπασε—κι’ ἀλλοίμονο!—
Τόκαφε τὸ χορτάρι,

“Ἐνας Θεὸς γεννήθηκε μέσα στὸ καρδιοχείμωνο...
Κι’ ἀνήμερα Χριστοῦγεννα, μὲ τοῦ Χριστοῦ τὴ χάρι,
ὁ ἥλιος βγαίνει λαμπερός
—καλοκαιριάτικος καιρὸς—

στὴν ἐκκλησοῦλα τῇ φτωχῇ ἀκούγοντ’ Ὡσαννά,
κι’ οἱ χωρικοὶ μὲ γιορτινὰ
σταυροκοποῦνται εὐλαβικά κι’ ἀκοῦνε μὲ κατάνυξη
τὰ λόγια ποὺ τοὺς φέρνουνε γλυκεῖας Ἐλπίδας ἀνοιξή.

Τὸ σπῖτι μέσα ἀνάστατο καὶ τρισευτυχισμένο
ἀχνίζει τὸ Χριστόψωμο τὸ φρεσκοζυμωμένο,
ξεστὸ τὸ χωριατόσπιτο—φουντώνει τὸ μαγκάλι—
ἐσφαξε ὀρνίθα ὁ παπποῦς, ποὺ βράζει στὸ τσουκάλι,
κι’ ἡ γιαγιά,
—ἄς ἔχη γειά—
μὲ τὰ μαλλιά τὰ χιόνια τῆς,
φτιάχνει μελομακάρονα γιὰ τὰ μικρὰ τὰ ἐγγόνια τῆς!...

“Ἡ λειτουργία σκόλασε μὲ τοῦ Χριστοῦ τὴ χάρι,
μὲ τὸν πατέρα ἔρχονται στὸ σπῖτι, χωριανοί:
—Φέρε τὴν τσούτρα, Μαρουλιώ, νὰ πιοῦνε οἱ κουμπάρο
φέρε μυτζήθρα φετεινή,
νὰ τραγουδήσωμ’ ὅλοι :

«Χριστὸς γεννᾶται σήμερον ἐν Βηθλεὲμ τῇ πόλει...»
ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ

ΚΑΛΑ

ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΕΠΙΡΟΤΙΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ
ΚΟΣΜΗΤΕΙΑ
ΒΙΒΛΙΟΔΕΙΞΗ ΑΡΧΕΛΟΥ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΔΩΡΕΑ 1. Τζορτζα
ΗΜΕΡΟΜ. 16.8.85
ΑΡΙΘ. 35282

ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΙΑΤΙΚΑ

Η έορτή των Χριστουγέννων θεωρείται στην εποχή μας ως μία από τις σημαντικώ-ρες θρησκευτικές τελετές. Όλοι οι χριστιανοί λαοί της γης, σ' οποιοδήποτε εκκλησιαστικό δόγμα ή αίρεση κι' αν ανήκουν, εορτάζουν σήμερα και πανηγυρίζουν μ' εξαιρετική μεγαλοπρέπεια και χαρά την ημέρα αυτή. Ωστόσο, δεν συνθέτουμε πάντα αυτό. Ένδοξο ζούσε ο Θεάνθρωπος, οι μαθηταί του δεν έωρταζαν την επέτειο των γενεθλίων του. Ούτε όμως μετά τον θάνατο και την ανάστασή του, οι πρώτες χριστιανικές κοινότητες έωρταζαν την επέτειο της γεννήσεως του Κυρίου. Και ίσαμε σήμερα δεν είναι γνωστόν πότε ακριβώς, πώς και από ποίους καθιερώθηκε για πρώτη φορά ο πανηγυρισμός της έορτής των Χριστουγέννων.

Επίσης δεν έχει εξακριβωθεί αν η γέννησις του Ίησού συμπέ-πη πραγματικώς με την 25ην Δεκεμβρίου, Πολλοί θεολόγοι Ι-σχυρίζονται πώς η ημέρα αυτή δεν είναι η ακριβής ημέρα της γεννήσεως του Θεανθρώπου. Κα-τά τόν μεσαίωνα, μάλιστα, οι χριστιανοί λαοί έωρταζαν τὰ Χριστούγεννα την 25ην Μαρτίου. Η ημέρα αυτή θεωρείτο την έπο-χην εκείνην ως η πρώτη ημέρα του έτους. Επίσης οι Άγγλοσα-ξωνικοί λαοί έωρταζαν ως ημέραν της επέτειου της γεννήσεως του Ίησού, την ίδια ημέρα κατά την όποιαν έωρταζαν και τὸ νέον έ-τος.

Από της εποχής όμως που ο Πάπας Γρηγόριος μετερρύθμισε τὸ Ρωμαϊκὸν ἡμερολόγιον και κα-θιέρωθη τὸ Γρηγοριανὸν λεγόμε-νον ἡμερολόγιον, τὰ Χριστούγεννα καθιερώθη νὰ εορτάζωνται τὴν 25ην Δεκεμβρίου.

Τὸ δένδρο

Πολλά από τὰ γνωστὰ ἔθιμα τοῦ πανηγυρισμοῦ τῶν Χριστου-γέννων, ἔχουν τὴν ἀρχὴν τῶν σέ τυπικὰ παραδόσεις ἀρχαίων λα-ῶν. Τὸ ἔθιμον π. χ. τοῦ Χριστου-γεννιάτικου δένδρου, ποὺ σήμε-ρα ἔχει εὐρύτητα διαδοῆς ἀκόμη και στὴν Ἑλλάδα, προέρχεται ἀπὸ τὴν Γερμανία, καὶ εἰδικώτερα ἀ-πὸ τὴν Γερμανικὴ μυθολογία. Οἱ ἀρχαῖοι Γεῦτονες ἐθεώρουν τὸ ἑ-λατον ὡς ἱερὸν δένδρο καὶ ἐπί-στευαν ὅτι φέρει εὐτυχία. Ὅταν λοιπὸν ἀσπασθῇκαν τὸν χριστιανισμό, δὲν ἐλησμόνησαν τὴν πα-ληὰ τῶν παραδόσεων καὶ ἐκρησιμο-ποιήθη τὸ δένδρο αὐτὸ γιὰ τὸν έ-ορτασμὸ τῶν Χριστουγέννων, ποὺ συνέπιπτε τότε μετὰ τὴν πρώτη ἡ-μέραν τοῦ νέου ἔτους, γιὰ τὴν πύ-στευσαν πὼς φέρει γούρι.

Τὰ δῶρα

Τὸ ἔθιμον τῆς διανομῆς δῶρων στὰ μικρὰ ἰδίως παιδιὰ κατὰ τὰ Χριστούγεννα, προέρχεται ἀπὸ τὰ Μύρα τῆς Μικρᾶς Ἀσίας. Ἡ συ-νήθεια αὕτη ὀφείλεται κατὰ τινὰ παράδοσιν στὸν Ἅγιον Νικόλα-ον, ἐπίσκοπον τῆς πόλεως αὐτῆς.

Χριστουγεννιάτικα δῶρα ἀστέρων

Στὴν Εὐρώπῃ καὶ στὴν Ἀμερικὴ μαζί με τὸ δένδρο δίδονται, ὡς γνω-στόν, καὶ τὰ δῶρα. Ἐνα ἀμερικάνικο περιοδικὸ ἔκαμε μιὰ ἔρευνα γιὰ τὰ δῶρα ποὺ προτιμοῦν οἱ ἀστέρες.

Λοιπὸν, ἡ Σίρλεϊ Τέμπλ δὲν ἐπιθυμῇ καθόλου παιγνίδια. Ἐγεί-πε-οισσότερα ἀπὸ 4 γιλιάρδες, καὶ πολλὰ ἀπ' αὐτὰ εἶναι τελειότατα, μετὰ τὴν καινούργιαν ἐφευρέσει τῆς ἐπιστή-μης: τρεῖς ἡλεκτρικά, ὀλόκληρα μικροσκοπικὰ γωριουδάκια. Προτιμᾷ τὴς δονιθές καὶ τὴς γῆνες, τὴς κοῦ-χλες, τὰ εἰκονογραφημένα περιοδικὰ καὶ τίς... ζωγραφικὰς ποὺ βρίσκονται μέσα στὴς σοκολάτες!

Ὁ Τσάρλυ Τσάπλιν ἀγαπᾷ πολὺ τὰ φετίς, κάθε εἶδος φετίς. Ἀλλὰ τὰ ἀλλάζει συχνά, κάθε ἐβδο-μάδα σκεδόν, διότι ἱσχυρίζεται ὅτι τὸ γούρι τῶν περὶ γρήγορα.

Ὁ Γκάρι Κούπερ, ὅταν, τὸν ἐρώτησαν τί δῶρο ἐπιθυμῇ, ἀπάντη-σε: «εἰλικρινῆς κριτικὴς γιὰ τὰ φιλμ στὰ ὅποια παίζω».

Ἡ Ντιάνα Ντάρμπιν, ἡ γαιοτιμένη νασὴρ βεντέττα, προτιμᾷ ἀπὸ ὅλα τὰ δῶρα τὰ βιβλία καὶ ἔχει ἥδη δημιουργήσει μιὰ ἐνδιαφέρουσα βιβλιοθήκη ἀπὸ τίς προσφορὰς τῶν θαυμαστῶν τῆς. Καὶ ἐπειδὴ ἀσχολεῖ-ται καὶ μετὰ τὴν γραφολογία, παρακα-λεῖ τοὺς δωροτὰς νὰ τῆς κάμουν πᾶ-νω στὰ βιβλία ποὺ τῆς προσφέρουν ἰδιόγειρες ἀφιέρωσεις.

Ἡ Τζίντζερ Ρότσερς ἀγαπᾷ κι' αὐ-τὴ τὰ βιβλία, ἀλλὰ ἡ προσοχὴ τῆς προσελκύεται ἰδίως ἀπὸ τὰ...δεξιμά-τά των! Ἐπίσης τρέφει ἰδιαίτερη προ-τίμηση στοὺς... ὀδηγοὺς μαγιστρικῆς ἀπὸ τοὺς ὁποίους ἔχει σχηματίσει μιὰ πλουσιωτάτη συλλογὴ.

Ἡ Καρόλ Λομπάρ τρελλαίνε-ται νὰ τῆς χαρίζουν καθοφέτες, ἡ Τζόαν Κρόουφορντ γλυκὰ καὶ ὁ Φρέντ Ἀστερ γραβάτες! Ὁ Σάορ Μπουαγιέ προτιμᾷ κι' αὐτὸς τὰ βιβλία. Ὁ Μπερνάρ Λαν-κρέ θέλει... πεταλοῦδες, ὁ Βικτώρ Φρανσέν ζωγραφικὰς πίνακες καὶ ὁ Ραμόν ποδοί!

ποὺ ἔζησε 300 χρόνια μετὰ Χρι-στόν.

Ὁ ἐπίσκοπος ἀγαποῦσε πολὺ τὰ παιδιὰ καὶ συνήθιζε συχνὰ νὰ διανέμῃ στὰ φτωχότερα ἀπ' αὐ-τὰ, διάφορα χρήσιμα δῶρα, μετὰ τὴν εὐκαιρία τῶν μεγάλων χρι-στιανικῶν ἐορτῶν. Τὴν ἐποχὴν ἐ-κείνην ἤρχισε νὰ γίνετο προσπά-θεια ἐκχριστιανισμοῦ τῆς Ρωσσί-ας καὶ οἱ χριστιανοὶ ἱεραπόστο-λοι ἀκολουθῶσαν τὴν μέθοδο τοῦ Ἁγίου Νικόλαου καὶ διένεμον στὰ παιδιὰ τῶν προσηλυτιζόμε-νων διάφορα δῶρα. Ὁ Ἅγιος Νικόλαος ἀνεκρήρυχθη μετὰ τὸν θάνατόν του εἰς προστάτην Ἁγι-ὸν τῶν Βορείων Χωρῶν μετὰ τὸ ὄνο-μα Σάντα Κλάους, καὶ ἀ-ναπαρίσταται ἔκτοτε ὀδηγώντας ἕνα ἑλκθηρο ποὺ σύρεται ἀπὸ τα-ράνδους μέσα στὰ χιόνια. Τὸ ἑλ-κθηρο αὐτὸ εἶναι φορτωμένο μετὰ διάφορα παιγνίδια καὶ δῶρα.

Τὰ δῶρα τῶν τρυφιδρο-μικῶν διασκέδων

Τὸ ἔθιμον τοῦ Χριστουγεννιάτι-κου δένδρου εἰσῆλθη ἀπὸ τὴν Γερμανία στὴν Ἀγγλία ἀπὸ τὸν Γερμανὸν πρίγκηπον Ἀλβέρτον, σύζυγον τῆς βασιλίσσης τῆς Ἀγ-γλίας Βικτωρίας, πρὸ ἑκατὸ χρόνων.

Τὸ πρωτοχρονιάτικο, ἐξ ἄλλου, ἔθιμον τοῦ χρηματικῶν δώρου πρὸς τοὺς τρυφιδρομικοὺς διασκέδων, τὸ ὁποῖο κατόπιν ἐμιμήθησαν καὶ διάφορες ἄλλες ὀργανώσεις, προέρχεται ἀπὸ μιὰ συνήθειαν ποὺ ἔχουν ἐφαρμόσει οἱ πρώτες ἐκκλησίες: νὰ περιφέ-ρουν τὴν ἡμέραν τῶν Χριστουγέν-νων ἕνα κιβώτιον στὸ ὁποῖο οἱ χρι-στιανοὶ ἔρριχναν τὸν ὅβολόν τους γιὰ τοὺς φτωχοὺς.

Τὰ κάλλαντα

Τὸ ἔθιμον τῶν «Καλλάντων» κα-τάγεται ἀπὸ τὴν Ἀγγλία. Τὸν 16ον καὶ 17ον αἰῶνα οἱ Ἀγγλοὶ φρουροὶ τῶν ὁδῶν, περιήρχοντο τὴν παραμονὴ τῆς ἐορτῆς τοῦ Ἁ-γίου Στεφάνου — ποὺ ἦταν ἕνας ἀπὸ τοὺς πρώτους μάρτυρας τοῦ χριστιανισμοῦ — τοὺς δρόμους τῶν πόλεων καὶ τραγουδοῦσαν τὸ τραγοῦδι τοῦ «Καλοῦ Βασιλεῖς Βενεσλαύου», βενεσιλώντας τὰ κατορθώματα καὶ τὰ θαύματα τοῦ Ἁγίου. Ἐπειδὴ ἡ ἐορτὴ τοῦ Ἁγίου Στεφάνου ἐπανηγυρίζετο τὴν 25ην Δεκεμβρίου, ὅταν ὁ πα-νηγυρισμὸς τῶν Χριστουγέννων καθιερώθη νὰ γίνετο τὴν 25ην Δεκεμβρίου, τὰ «Κάλλαντα» μετε-τράπησαν καὶ ἀντὶ νὰ ἐξυμνοῦν τὰ θαύματα τοῦ Ἁγίου Στεφά-νου, ἀνεφέροντο εἰς τὴν ἱστορίαν τῆς Γεννήσεως τοῦ Ίησού.

ΕΙΒΔΟΜΙΑΣ

ΤΕΤΑΡΤΗ, 27 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ 1939 Αριθ. 639

Αθηναϊκά περίεργον

ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΜΙΑΣ ΓΑΛΟΠΟΥΛΑΣ...

Ἐλαβα ἕνα γράμμα. Ἐκοπίασα πολὺ νὰ τὸ διαβάσω, γιὰ τὴν γραμμένη πολὺ δυσανάγνωστα, δικαίως δὲ διότι προερχόταν ἀπὸ μιὰ γαλοπούλα.

Σὰς τὸ μεταδίδω σὲ πιστὸ ἀντί-γραφο:

Ἀγαπητὲ μου κύριε, Δὲν σε γνωρίζω προσωπικῶς, μο-λονότι εἶσαι θὰ μ' ἔχετε συναντήσει πολλές φορές στὸν δρόμο νὰ τρέωμ ποὺ τοῦ καλαμποῦ ἐνὸς ἀγριανθρώπου, καὶ μολονότι πιθανὸν νὰ με συναντή-σετε πάλι μεθ' ὅπου τὰ Χριστούγεν-να, με ἀδαικία περιβολῇ μέσα σ' ἕνα γυδαῖο ταψὶ με γυδαῖο-τερες πατάτες γιὰ συν-τροφιά μου.

Δὲν σε γνωρίζω, ἀλ-λά νομίζω πὼς μπορῶ νὰ σε γράψω καὶ νὰ σε πῶ τὰ παράπονά μου. Σὰς ζητῶ συγγνώμην γιὰ τὸ ἀγνητο γράμμα μου, ἀλλὰ μιὰ γαλο-πούλα, ὅσο κι' ἂν εἶναι μορφωμένη, μόνο μέ... δονιθοκαλίσματα μπο-ρεῖ νὰ γράφῃ!

Εἶσαι οἱ ἀνθρωποὶ εἰσάτε πολὺ περίεργα ζῶα. Δὲν σε σπᾶνουν οἱ πόλεις ποὺ ἔχετε μετὰς σας, δὲν σε σπᾶνουν οἱ σφαγὲς ποὺ κάνετε στὴς μάγες σας, δὲν σπᾶνε τὸ αἷμα ποὺ σε βάζει ἡ Διπλωματία σας νὰ γύνετε, εἶναι ἀνάγκη κάθε τό-σο νὰ προκαλῆτε καὶ σφαγὲς στὸ γέ-νος μας!

Εἴμαστε τὰ πιδ ἄκακα καὶ κουτὰ πουλιά τοῦ κόσμου, ἔχουμε φτερά καὶ δὲν μπορούμε νὰ πετάμε γιὰ τὴν ἐσπουδάσαμε ποτὲ σὲ ἀεροδρόμια, ἔ-χουμε κεφαλάκι μικρὸ ποὺ ζήτημα εἶναι ἂν ἔχη μυαλὸ σὰν τὸ κεφάλι μιᾶς καροφίτας, ἔχουμε δύο πόδια σὰν καὶ σὰς τοὺς ἀνθρώπους, πόδια ποὺ δυσ-τυχῶς δὲν μπορούν νὰ τρέξουν γρήγο-ρα γιὰ νὰ ξεφύγουμε ὅταν μᾶς κυνη-γάτε, ἔχουμε καὶ τὸ πονόμιο νὰ σε ἐξυπηρετοῦμε τρώγοντας χίλια διὰ σκουληκάκια ποὺ ὑπάρχουν στὸ γῶμα σας. Ἐνα πράγμα μονάχα δὲν ἔχουμε: ἐθνικότητα.

Εἶσαι οἱ Ρωμιοὶ μᾶς λέτε: γά-λους... οἱ Γάλλοι μᾶς λένε: Ἰνδιάνους, οἱ Ἑγγλέζοι μᾶς ἐθαψίσαν: Τούρκους, ἐθνικότητα ποὺ τὴν πήρα-τε καὶ σὲς παρεφθαρμένη καὶ μᾶς λέ-τε καὶ: κούρκους. Δὲν σε σπᾶνε δὲ ὅτι εἴμαστε μιὰ σημαντικὴ μειονότης γιὰ τὴν ἐθνικότητα; Δὲν θὰ ἔπρεπε ἡ Κοινωνία τῶν Ἑθνῶν νὰ ἐνδιαφεροῖ-ται γιὰ μᾶς;

Μὰ δὲν βαρύνετε! Ἐγείστε κατορ-θῶσε νὰ μᾶς πείσετε ὅτι ἀπὸ τῆς σι-γητῆς ποὺ γεννιόμαστε, ἕνα μονάχα ὀ-νειρο πρέπει νὰ ἔγουμε: Τὸ ἂν θὰ εἶ-ναι ὁ τάφος μας ταψί, ἡ καταστροφή ἡ λαμπαρὶνα, καὶ ἂν θὰ μᾶς συνοδεύουν στὴν κηδεία μᾶς πατάτες ἡ κάστα-να. Ἀγῆνα ποὺ κάνετε καὶ τὴν χον-

δρεσιδὴ ἀπρέπεια πολλὲς ἀπὸ μᾶς νὰ μᾶς θαλαμῶνετε σὰν αἰγυπτιακὰς μουσιες γεμίζοντας τὰ σωθικά μας με γεμιστὰ ἀπὸ κινὰ ἄλλων ζώων με κου-κουνάρι καὶ σταφίδες καὶ ἄλλες τέ-τοιες ἀηθίες!

Ἀγαπητὲ μου κύριε, Ἐάν εἶσαι μᾶς τρώτε καὶ μᾶς χω-νεύετε, εἰσεῖς οἱ γαλοπούλες καὶ οἱ γάλοι, δὲν σε χω ν' εὐομεῖ... Γι' αὐτὸ ὅταν μπορούμε σε ἐκδικιόμαστε.

Εἶσαι ἐπειδὴ μᾶς σφάζετε, πρου-σι σε εἰσελάμα ἕνα Γάλλο, Γάλλο πραγματικὸ, τὸν κύριο Χάρου Μπάρ και ἀντὶ νὰ τὸν σφάζετε, σε εἰσελά-μα ἕνα ἐκείνος με τραχί-σες δραχμὲς τὸ εἰσιτή-ριο. Αὐτὸς ἦταν ἡ μὴ-νη μᾶς ἱκανοποίησης.

Εἶρω καλὰ ὅτι ἀπὸ αὐ-τῆς τῆς στιγμῆς ποὺ σε γράφω εἶναι μετρημέ-νες οἱ ὥρες μου. Εἶρω καλὰ ὅτι τάχα ἀπὸ ἀ-γαπητὴ ὑποκριτικῆς, θὰ με κρεμάσετε μαδμένην σ' ἕνα ταγκέλι: στὴν Ἀ-γορά, με ἕνα διὰ παρ-δαλὰ χάρτινα παράση-μα στὰ στήθη. Εἶρω καλὰ ὅτι στὸ σπῆτι θὰ γίνω ἀρομή-καυγὰ γιὰ τὴν κυρία σας θὰ με δοῖ ἀδύνατη καὶ σκληρὴ, ὁ γυῖός σας θὰ με θέλῃ βραστή γιὰ νὰ πῇ τὸ ζουμί μου ὁ ἀλιτῆρος, καὶ ἡ κουνιάδα σας, θὰ με προτιμᾷ στὸ φούρο. Ἀκούς εἰ-κέι, στὸν φούρο, Γι' αὐτὸ ἐγεννήθη-κα; Γι' αὐτὸ ἔζησα; Γι' αὐτὸ ἐρω-τεύθηκα ἕνα χαριτωμένο γάλο ποὺ μοῦ εὗρισκε μετὰ τὴν μύτη του σπυρία ἀπὸ καλαμποκί στὸν δρόμο;

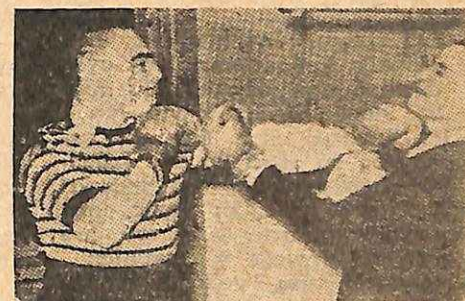
Ἡ ζωὴ μου ἦταν ἀχαρὴ. Καὶ εἶναι πολὺ σκληρὸ ἔρετε, μιὰ γαλοπούλα τροφαντὴ σὰν ἐκεῖνα νὰ αἰσθάνεται πὼς τὴν γαλίζει διαρκῶς τὸ καλαμὶ ἐνὸς ἀγριανθρώπου ποὺ μᾶς πουλά, ἀντὶ νὰ τὴν γαλίζει ἡ σπυρία ἐνὸς κομποῦ γαλοπούλου. Ἡ ζωὴ μου ἦταν ἀχαρὴ, Γι' αὐτὸ, προτιμᾷ νὰ πεθάνω, προτιμᾷ νὰ πέσω ἐνδοξὰ ἀπὸ μαχαίρι κανενὸς προαιωνίου μου ἐχθροῦ, μά-γιστρα, προτιμᾷ νὰ ψηθῶ σὲ σιγανὴ φωτιά, προτιμᾷ νὰ πεθάνω στὴν πό-καλὴ ἐνὸς φούρου.

Τί νὰ σε πῶ; Εἶμαι ἀνεξίτηλη. Μολονότι ἔρετε ὅτι ἡ μεγαλειότης σας θρησκευτικὴ ἐορτὴ σε ἐπιβάλλει νὰ ἐξοντώνετε κάθε φορὰ τὸ γένος μας, δὲν μπορῶ νὰ μὴν σε εὐχθῶ καλὰ Χριστούγεννα καὶ νὰ μὴν σε δώσω τὴ συμβουλή, στὸ φέρετρό μου, τὸ τα-ψί, νὰ μὴν βάλετε μπόλιχο βούτυρο μελεμὸν ἀκετὸ, γιὰ νὰ ἔχω τὴν ἱ-κανοποίηση ὅτι... πλέω σὲ πέλαιος εὐδαμονίας, κοινὸς σάλτας.

Πάντα ποδύμας Γαλοπούλα Γάλλου Καὶ γιὰ τὴν ἀντιγραφή ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ

Προσέξτε.

Μιὰ εἰκόνα

Ὁ ὑπουργὸς τῶν στρατιωτικῶν τῆς Ἀγγλίας κ. Χόρ - Μπελίσσα εἶναι μα-νιώδης λάτρης τοῦ μπόξ. Ἀκόμη καὶ τῶρα δὲν χάνει τὴν εὐκαιρία νὰ κά-νη ἀπὸ καιροῦ σὲ καιρὸ κανένα μικρὸ μάτς μετὰ τὸν φίλον του κ. Μάτις. (Ὁ ὑπουργὸς εἶναι ἀριστερὰ).

Ἐνα στίχο

ΕΠΟΧΗ ΔΩΡΩΝ

Πάλι τῶν δώρων ἐποχὴ. Τὰ πορτοφό- (λι) ἀνοίγουνε ξεδεύονται λεφτά, μιὰ μπουριά, ἕνα μπίζου, κάθε (καρδιά) τυλίγουνε κι' ἔχουνε ὡς ἀντίκρισμα καὶ χάρδια (ζηλευτὰ!)

Ἄς μὴν τοιγκουνοῦμαστε. Τὰ βρά- (δυνα) ἀνήμερῶτα περνοῦνε πιδ γλυκὰ, ὅταν τὰ δῶρα τὰ μικρὰ ποὺ συγκρα- (τοῦν) τὸν ἔρωτα, προσφέρωνται στὴς ὁμορφες μετὰ λόγια (ἐρωτικά!)

ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΗΣ

Μιὰ νελοιογραφία

ΟΙ ΕΜΠΟΛΕΜΟΙ ΠΙΑΝΟΥ ΧΡΗΣΙ- ΜΟΠΟΙΟΥΝ ΤΟΥΣ ΕΙΔΙΚΟΥΣ

Ὁ δεκανεὺς (στὸν στρατιώ- τη): Ἐσὺ δὲν ἤσουνα ψαράς; Πή- γαινε νὰ ράψῃς τίς σαρδέλλες στὸ κανοῦργιο ἀμπέχωνο τοῦ κύρ-λο- χιά!

ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ στον Ψαλμένο

Ο ΣΟ προχωρούσε ή νύχτα, τόσο μάνιαζε ή θάλασσα. Καί στον ώκεανό είχε χαροπαλαίψει πολλές φορές το «Δελφίνι». Μά ο Καπετάν-Στάθης είχε έτσι μιά παιθίση πώς τά νερά θά τόν καλώ-σώριζαν χαρούμενα στο νησί του, κι' όχι με τέτοια λύσσα. Κι' όμως, γιατί; Μή τάχα καί στην ψυχή του, όσο ζύγωναν, δέν θέριευε ή τρικυμία; Τό πρόσωπό του, γεμάτο, στρογγυλό, με τά ξανθά μαλλιά καί τά γαλανά μάτια, όσο περνούσε ή ώρα, τόσο αύλακωνόταν καί πιδ πολύ καί είχε γίνει σχεδόν γεροντικό. Τόν κυττούσαν οι ναύτες από μακριά, καί δίσταζαν νά τόν ρωτήσουν, έστω κι' αν ήταν ανάγκη, γιά οδηγίες.

Ο Στρατής, ο δεύτερος, ένα λευκόνταρο λιγνό, ψηλό καί μελαχροινό, τόν παρατηρούσε κρυφά, καί τά μαύρα του βαθούλα μάτια όλο καί σκοτεινιάζαν κι' ατόνου. Όσο τόσο χαμογελοόσε τότε-πότε καί πετούσε δυό λόγια στον καπετάνιο.

— Γλυτώνομε, δέν γλυτώνομε, έίπε σέ μιά στιγμή πού τό φορτηγό έγειρε τόσο σά νά είχε πιά άποστάσει νά παλεύη καί προτιμούσε νά παραδοθή στον άγριο ύγρο έχθρό.

— Φοβάσαι; μούγκρισε ειρωνικά ο Στάθης.

Τά μάτια του νέου άστραψαν.

— Με ξέρεις νά φοβάμαι; ρώτησε γρήγορα, καί πρόσθεσε:

— Μιά ζωή έχω, Στάθη, δέν τη λυπάμαι.

— Μπα; έκανε ο άλλος με σφιχτά χείλια. Μούγινες βλέπω τώρα καί φιλόσοφος.

— Εσύ, δηλαδή, λυπάσαι τη ζωή σου; ρώτησε ο νέος ξαφνικά.

— Εγώ; άποκρίθηκε βραχνά ο καπετάνιος. — Εγώ, γιατί νά μη τη λυπάμαι; Έχω γυναίκα, καί, αν γεννήθηκε τό παιδί ζωντανό, δυο-τρεις μέρες τώρα, έχω καί παιδί.

Λέγοντας τά λόγια αυτά, ο Καπετάν Στάθης στύλωσε στο δεύτερο καλά-καλά στό μάτια. Ο άλλος δέ γαυήλωσε τη ματιά. Κυτάχτηκαν έτσι οι δυό άντρες, άκίνητοι, σκοτεινοί στη γέφυρα, ώπου ένα κύμα έκανε πάλι τό καράβι ν' αναποδογυρίστη σχεδόν, καί τούς έρριξε καί τούς δυό στην άλλη άκρη.

— Χά-χά! γέλασε ο Στάθης σκληρά. Πραά τείχα νά σ' άρπάξη, Στρατή! Μαύρα Χριστούγεννα πού θάκαναν μερικάς όμορφες στο νησί...

Κοκκίνισε τό παλληκάρι στο σκοτάδι. Τά μαύρα του μάτια σπίθισαν, καθώς άποκρίθηκε γρήγορα:

— Η φουρτούνα σου δίνει κέφι έσένα, καπετάνιε... Έγώ πάλι σέ τέτοιες στιγμές δέ θέλω χωρατά...

Έφυγε, τρικλίζοντας στη γέφυρα πού χοροπηδοόσε, σά νά την είχε πι-άσει ή γέλιο άγριο, ύστερικό κι' ατό ή όπως έπιασε τόν Καπετάν-Στάθη.

ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΗΣ ΚΑΕ Ι. ΜΠΟΥΚΟΥΒΑΛΑ- ΑΝΑΓΝΩΣΤΟΥ

πό τό χωριό μας.

— Θά σουρχεται ή μυρουδιά του, έ; ρώτησε με την άγρια ειρωνεία του ο θαλασσιός.

Γέλασε ο γέρος.

— Έ, όσο καί νά πής, καπετάνιε, ή μυρουδιά της πατρίδας σέ τραβάει, αλήθεια.

— Χά-χά! άποκρίθηκε ο άλλος σκληρά. Πεθύμησε μου φαίνεται, μπάρμπα-Θόδωρε, νά μυρίσης κοπριά καί σαπίλα.

— Εσύ τό λές αυτό, πού σέ καρτερεί τόσο χαρά στο σπίτι; έκανε ο γέρος με παράπονο.

— Α, ναί, έέχασα, τόν έκοψε ο καπετάνιος, έγώ θάχω καί τίς μυρουδιές του κουνενέ...

Σώπασαν κι' οι δυό κάμποση ώρα, καί τό τρίξιμο τών σκαρμών άκούστηκε φρικτό στο σκοτάδι. Έπειτα έίπε ο μπάρμπα-Θόδωρος, γρήγορα, ψιθυριστά:

— Νύχτα σάν καί τούτη, δέν πρέπει νά κολάζεσαι, καπετάνιε. Τέτοια νύχτα γεννήθηκε ο Χριστός στη γή...

— Τί είναι αυτά πού τσαμπουνάς, γέρο; φώναξε ο Καπετάν-Στάθης. Τά πιστεύεις αλήθεια καί εσύ; Μιά νύχτα σάν καί τούτη, γεννήθηκε άλλο ένα νόθο, τίποτες άλλο...

Σταυροκοπήθηκε ο γέρος, κι' ή θάλασσα, λές κι' άκουσε τη βλαστή-

μια, χύμηξε νά κουρελιάση τό καράβι.

Γρήγορος, σβέλτος, πέρασε ο δεύτερος, νά πάη νά δώση κάποια διαταγή.

Τόν κύτταξε ο μπάρμπα-Θόδωρος, καί έίπε σιγά:

— Μή κολάζεσαι, καπετάνιε. Έγώ σέ πονώ, γιατί σέ γνώρισα από μικρό παιδί, καί γιατί ξέρω την καλή σου την καρδιά. Τώρα τελευταία, σου κόλλησε κάποιο σαράκι. Άλλά, ο Θεός κρίνει τούς ανθρώπους γιά τίς κακές τους πράξεις. Κύτταξε μή θελήσης νά γίνης εσύ κριτής άσέ-ψου πώς κι' οι μεγαλείτεροι άμαρτωλοί, νύχτες σάν καί τούτη, μακαριώνουν.

Βουδός τόν κύτταξε ο καπετάνιος. Τά μάτια του γέρου, όλο καί γύριζαν άθελα πρós την άλλη άκρη της γέφυρας, όπου σκυμμένος ο Στρατής καί διώρθωνε.

Τά μάτια του Στάθη θόλωσαν... — Ωστε τό ήξερε ο μπάρμπα-Θόδωρος τό μυστικό του; Τό μυστικό πού του βάραινε την ψυχή, πού ούτε καί στον έαυτό του δέν τό ώμολογούσε, τό ήξεραν κι' άλλοι;

Γυρίζοντας την πλάτη στο γέρο-μάγειρο, πήγε κι' έγειρε στην κουραστή, με κίνδυνο νά τόν άρπάξη κανένα κύμα από στιγμή σέ στιγμή.

Βέβαια, κι' άλλοι θά τό ήξεραν. Δέν ήταν μυστικό πώς τό Μάρτη, πού ξαναπήγε τό φορτηγό τους στο νησί, αυτός, ο καπετάνιος, άργοπόρησε δέκα μέρες στον Πειραιά... Δέν είναι μυστικό πώς από την αρχή του Άπριλη, ως τά μέσα του Δεκέμβρη, πού γεννήθηκε τό παιδί του, δέν είναι σωστοί έξη μήνες. Κι' ακόμα, δέν είναι μυστικό πώς ή γυναίκα του ή Χαρούλα, πριν πάρει αυτόν, άγαπούσε τόν Στρατή, καί πώς ο Στρατής πήγε νά πεθάνη από τόν καύμό του, όταν ο πατέρας της την άνάγκασε νά παντρευτή τόν πλούσιο καπετάνιο.

Είναι αλήθεια πώς ποτέ δέν του άνάφερε τίποτα ο δεύτερος. Δούλευε σά σκυλί, δίχως έχθρα καμιά έξωτερική τουλάχιστον, δίχως κακία, με ούτε καί καλωσύνη.

Δούλευε σά μηχανή δυό χρόνια, από τόν καιρό πού είχε παντρευτή αυτός τη Χαρούλα. Μά τόν κύτταζε παράξενα. Κι' από τόν Μάρτη, τόν κύτταζε πιδ παράξενα ακόμα... Τό Μάρτη, ο Στρατής είχε συναντηθή με την Χαρούλα, πριν πάει αυτός στο χωριό. Τού τό είχαν πη κάμποσοι, κι' ή ίδια ή γυναίκα του δέν τόκρυψε.

Μά τό πρόσωπό της ήταν άθώο, όταν τού μίλησε γιά τό Στρατή.

κι' ο καπετάνιος δέν έβαλε κακό στο νου του. Τούδειχνε τόσο χαρά όταν τόν έβλεπε ή Χαρούλα, τόν άντρα της, πού ο Στάθης έέχασε γρήγορα πώς είχε παντρευτή μιά κοπέλα πού άγαπούσε άλλον. Ούτε καί τού είχε πάει ποτέ στο νου νά ζηλέψη τό Στρατή, όταν στις πάντα συντομες επισκέψεις του στο χωριό τόν έβλεπε νά μιλά με τη γυναίκα του... Ούτε καί στα μακρυνά ταξίδια του, είχε συλλογιστή πώς ή Χαρούλα έμενε μόνη της, άπάνω στον άνθό της, ένα λουλουδάκι διψασμένο γιά ήλιο, διψασμένο γιά φιλιά. — Όχι, κακό δέν είχε βάλει στο νου του... — Ωπου ήλθε εκείνο τό πασίχαρο γράμμα της μάννας του: «Έχω νά σου άναγγείλω ένα σπουδαίο νέο... Η Χαρούλα σου έτοιμάζει τό γιο... Μου έίπε νά μη στο γράψω... Άλλά έγώ δέ βασταίμαι από τη χαρά μου, καί στο γράφω... Νά της γράψης κι' εσύ άμέσως...»

Από κείνη την ήμέρα δέν έγραψε ούτε στη μάννα του, ούτε στη γυναίκα του. Από κείνη την ήμέρα τού Ιούλιο, πού έλαβα τό μήνυμα σέ κάποιο άνθισμένο λιμάνι, ή πλάση σκοτεινιάσε γι' αυτόν... Ένα κακό προαίσθημα τόν τυραννούσε. Μά κά-θε ύποψια ήταν άδικαιολόγητη, όσο δέν ήξερε πότε θά γεννηθή τό παιδί... Γιατί αν γεννιόταν τίς πρώτες μέρες τού Γεννάριου, όλα θά ήταν εν τάξει... Νά όμως πού τό προαίσθημά του δέν τόν είχε γελήσει. Τό τελευταίο γράμμα της μάννας του έλεγε καθαρά:

«Η Χαρούλα έχει γίνει χάλια με την έγκυμοσύνη της. Περιμένει μέσα τού Δεκέμβρη...»

Κακόμοιρη μάννα! Είχε χάσει τό λογαριασμό αυτή, βέβαια... Μά ο μπάρμπα-Θόδωρος μετρούσε καλά... Κι' οι χωριανοί του θά μετρούσαν ακόμα καλλίτερα, κι' οι ειρωνικές ματιές τους θά τούλεγαν όσα θά φο-

δόνταν νά τού πούνε τά χείλη τους... Κάτι τόν ρώτησαν οι ναύτες, καί δέν άποκρίθηκε ο καπετάνιος... Σέ λίγο άκουσε μιά τρομαγμένη φωνή: — Θά πέσουμε στις ξέρες! Μά πάλι δέν κουνήθηκε ο Καπετάν-Στάθης.

Έπειτα είδε τόν Στρατή, ψηλό, όμορφο, μπροστά του. Κάτι τού έίπε κι' αυτός. Μά ο καπετάνιος προ-τά μάγουλα τού παλληκαριού, πού ήταν χλωμά καί μπασμένα μέσα. Τό παρατηρούσε πώς τόν έλυνε κι' ατό-τόν κάποιο σαράκι τόσο καίρυ... είχε μείνει μισή... —... θάπεφταν στις ξέρες... Καί τί μ' αυτό; — Όλο άριστερά!

Στριγγιά, άκούγεται ή φωνή τού δεύτερου. Σάν τρομαγμένου ζώου, άπίθανη, έφιαλτική.

— Όλο άριστερά, πού νά σάς πά-ρη ο διάολος!

Τό καράβι τραπαλίζεται σά με-θυσμένο, στην άπότομη στροφή. Η φωνή τού γέρο-Θόδωρου άκούγεται άχνή:

— Σπλαχνίσου, Κύριε, τίς ψυχές μας!

Περνάνε κάμποσα λεπτά έφιαλ-τικά. Παλεύει μ' όλη του τη δύναμη τό σκάφος, σά νάναι πλάσμα ζωντανό.

Κι' όταν, χωρίς νά τό ξέρουν θετι-κά, με τό ένστικτο μονάχα άντιλαμ-βάνονται οι άντρες πώς γλύτωσαν, τό γέλιο τού καπετάνιου άντιλαλεί σκληρό, τρελλό:

— Χαχαχά! Πόσο άγαπάς τό τομά-ρι σου, Στρατή!

Ένψ οι άντρες σκορπίζονται με δέος, ζυγώνει ο δεύτερος τόν καπε-τάνιο.

Η φωνή του είναι βραχνή, καί τά μάγουλά του κέρινα.

— Άκουσε, Στάθη. Αν νομίζης πώς σου έφταιξα σέ τίποτα, μπορείς νά σκοτώσης όταν φθάσουμε στο λιμά-νι. Έδώ όμως δέν έχεις τό δικαίω-μα, τ' άκούς;

Δέν έχεις τό δικαίωμα νά πάρης στο λαμό σου τό-σους ανθρώπους πού άγαπάνε τη ζωή τους. Όσο νιά μένα, αν έλ-θη ή περίπτωση, θά ίδης πώς δέν τη λογαριάζω τέ-τοια ζωή.

— — —

Τά φώτα τού νησιού φάνηκαν κιάλας, κι' ακό-μα βρίσκεται στη θέση του, άκίνη-τος ο Καπετάν-Στάθης... Άρνά-κυλάει τό καρά-βι στο λιμάνι. Τό βογγητό του τώ-ρα είναι γλυ-κό, παραινόμε-νο, μετά τό χα-ροπάλεμα. Πα-ράξενη γαλήνη τό τυλίγει. Γιατί όμως τόσα φώτα στο χωριό, μέ-

στά μεσάνυχτα;... Θολό τό μυα-λό τού Στάθη, δέ θυμάται άμέσως... Στο τέλος, τό συλλογίζεται... «Α, ναί, Χριστούγεννα...» Ο κόσμος πάει στις έκκλησίες, βαστώντας φανάρια στο χέρι. Χριστούγεννα... «Όχι, ή ψυχή του δέ μαλακώνει... Ο ίδιος ο Στρατής τού πρότεινε τό σωστό... Νά τόν σκοτώση... Κι' αυτήν δέν πρέπει νά την άφήση... Μοναχά νά πεισθή πώς τό παιδί είναι δικό τους κι' όχι δικό του... Μόλις πάει τώρα σπίτι του, θά τη ρωτήση άπλά... Μιά ματιά θά καταλάβη... Άπό μία της κίνηση θά πεισθή...»

Κατεβαίνει τη σκάλα σά μεθυσμέ-νος. Ο Στρατής τόν κυτάει με μά-τια σκοτεινά, βαθούλα... Είναι χλω-μός, τό πρόσωπό του φαίνεται βα-σανισμένο.

«Άλλοτε τόν άγαπούσε πολύ ο Στάθης. Άλλοτε... Αλήθεια, ο Στρατής είναι μοναχογιός μιάς χήρας... Τού ρίχνει ο Στάθης μιά ά-γρια ματιά καί πηδάει στη βάρκα. Σέ λίγο πατάει τη γή.

Κοντά έννιά μήνες έχει νά πατή-ση τό πόδι του στο νησί του. Η μάν-να του τόν ύποδέχεται, τόν σφίγγει στην άγκαλιά της, τού λέει λόγια τρελλής χαράς.

— Έλα, πάμε σπίτι σου νά δής τό μωρό, καί μετά νά πάμε μαζί στην έκκλησία. Θά προφτάσουμε, είναι ά-μαρτία μιά πού έρχεσαι τέτοια νύ-χτα νά μην πάς στην έκκλησία... Σου μοιάζει... άπαράλλαχτο, ξανθό καί στρουμπουλό... Θά νομίζης πώς βλέ-πεις τό Χριστούλη, όπως τόν έχουν ζωγραφισμένο στις έκκλησίες...

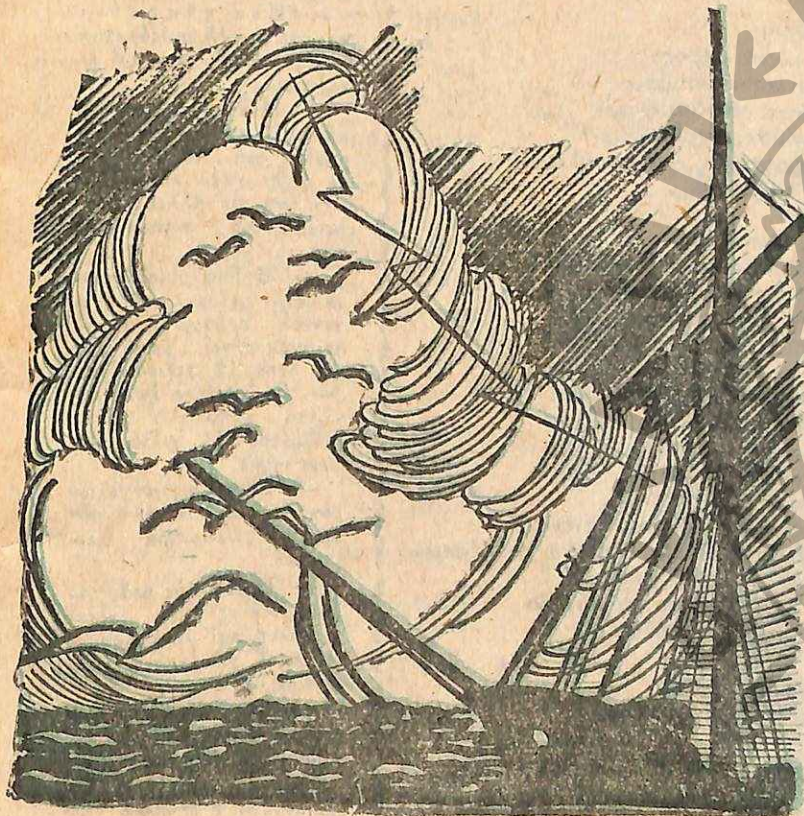
Προχωρεί δίπλα στη γεροντίτσα... Άνθρωποι με φαναράκια στο χέρι περνάνε κοντά του, καί τόν χαίρετα-νε καλόκαρδα:

— Καλώς ώρισε, Καπετάν-Στά-θη... Χρόνια πολλά!... Νά σου ζήση ο γιός!...

Δέν καταλαβαίνει καμιά είρω-νεία στη φωνή τους... Με τό κεφάλι του είναι ζαλισμένο... Καί κεραυνός νάπεφτε δίπλα του, είναι ζήτημα αν θά τόν καταλάβαινε...

— Είδες τί όμορφη νύχτα; λέει συ-γκινημένη ή μάννα του. Χθές χάλα-σε ο κόσμος. Άπόψε όμως ο Χριστός μάς φέρνει τη γαλήνη.

Τί γαλήνια, αλήθεια, πού είναι

—Λα γύρω... Τ' άστρα δλοκάθαρα, δ ταλάθη δλα...
άέρας κρυσταλλένιος, οι φωνές ή-
μερες, οι ματιές γελαστές.

—Καλώς ώριστες, Καπατάν-Στάθη!
—Δέν την κατ'όλας ρωτάει ή
γερόντισσα τδ γυιό της. Είναι ή
μάννα του Στρατή... Τρέχει, γιατί
άργησε, να καλωσώρησθ τδ μοναχο-
γυιό της... Μά, νά, φθάσαμε... Χα-
ρούλα! Χαρούλα! 'Ο άντρας σου!

Μιά μικρή λάμπα καίει στδ κάτω-
στρο, άστραφτερό από πάστρα δω-
μάτιο. Μέσα στα λευκά σεντόνια
και σεις έλικες φλοκάτες, ένα πρό-
σωπο θροσερό, δυο μάτια πελώρια,
γαλανά, ένα χαμόγελο σαν φοδισμέ-
νο, σάν εδ'τυχημένο... 'Η νέα γυναι-
κα άπλώνει τὰ χέρια της, κι' ή φω-
νή της κόβεται στδ
λαιμό της... Τὰ πό-
δια του Στάθη ρι-
ζόνουν στή γή... Πρέ-
πει, τώρα άμέσως νά
τὴ ρωτήσθ...

—Ένα κλάμμα σιγα-
νό, μαρουδιστικό, τὸν
κάνει κι' άνατριχιάζει.
Κι' άξαφνα, τρέχει,
δρμάει στδ κρεβά-
τι... 'Η Χαρούλα, μέ-
νει με τὰ χέρια άνοι-
χτά.

Μά αὐτός, σά νά μή
τὴ βλέπθ, άρπάζει με
χέρια πὸν τρέμουν τὸ
παιδί. Τὸ σηκώνει, τὸ
πάει κατὰ στή λάμ-
πα... Ένα χρυσό χνοῦ-
δι σκεπάζει τὸ κεφα-
λάκι του. Τὰ ματάκια
του εἶναι δλογάλα-
να... Ναι, μπορεί νά
τοῦ μοιάζθ. Μά μπο-
ρεῖ νά μοιάζθ και τὴς
μάννας... Αὐτὴ εἶναι
ξανθὴ και γαλανή...
Τὰ χέρια του τρέμουν,
σά νάχθ πυρετό. Μιά
βαρειά σιγή, τρομερή,
εἶναι άπλωμένη στδ
δωμάτιο. 'Η Χαρούλα
βαστάει τὴν άνάσα
της. Ναι, φοβάται. Σί-
γουρα φοβάται... 'Α-
ξαφνα, δ άέρας πλημ-
μυρίζει από χαρούμε-
νες κωδωνοκρουσίες.
Σά ν' άναταράζεται,
δυναμώνει τὸ φῶς. Τὰ
μαλλιά του παιδιοῦ
φαίνονται δλδχρυσά.

—Δέν εἶναι σάν Χρι-
στούλης; ρωτάει ή
μάννα του σιγανά, σά
νά νομίζθ πὸς ή συγ-
κίνηση τὸν σάστισε,
τοδικοψε τὴ λαλιά.
Τὰ μάτια της Χα-
ρούλας καρφώνονται
ἐπάνω του, πελώρια,
Ικετευτικά. Τὸ δέμμα
της εἶναι διάφανο, ά-
χνό, κοριτσιότικο. Φαί-
νεται παιδί στδ μεγα-
λό διπλό κρεβάτι.
Παιδί πονεμένο, φοδι-
σμένο...

Μιά έρώτηση: «Τί-
νος εἶναι τὸ παιδί,
Χαρούλα;...» 'Από τὴ
μυτιά της θά τὰ κα-

ΑΝΗΜΕΡΑ

Εἶχαν περάσει από καιρό τὴν ήλικία τὴν ώριμὴ
κι' όμως δέν ἦταν γνώριμοι.
'Εκεῖνος ένας γεροντάκος, ἐκεῖνη μιὰ γρηουλά...
ζοῦσε, δ καθέννας τους σὲ μιὰ καμαρούλα
κι' άγνωριστήκανε—τὸ θλιβερό τὴς Ιστορίας μας σημεῖο—
ἐκεῖ πὸν ζοῦσαν... στδ Γεροκομεῖο!

Φτωχοὶ κι' οι δυο. 'Αλλοτε εἶχαν πλούτη περισσά,
ζοῦσαν κι' οι δυο με δνειρα χρυσά,
μὰ ή Ζωή, πὸν μιὰ φορά, τόσο καλὰ περνοῦσε
μέσ' στδ Γεροκομεῖο τώρα τοὺς φιλοξενοῦσε!

Κι' ἦρθαν Χριστούγεννα. 'Ο γέρος
ἐπῆρε τὴ γρηουλά κατὰ μέρος
κι' ἐκεῖ με μάτια μισοδακρυσμένα
τὴς Ελεγε, πὸς κάποτε, σὲ χρόνια περασμένα,
άλλοιότικα Χριστούγεννα περνοῦσε... χαρωπά,
ἔσφαζε και τὴ τροφαντὴ τὴ γαλοπούλα
και τὰ λοιπά... και τὰ λοιπά...

Κουβέντα στὴν κουβέντα, κι' ή γρηουλά,
ἐνῶ δακρῦζανε τὰ μάτια τὰ σθυσμένα της,
κάποια Χριστούγεννα θυμήθη' άπ' τὰ περασμένα της
πὸν εἶχε νοιώσει τὴν καρδιά της νά χτυπᾷ
και τὰ λοιπά...

—'Ετσι συνέβησαν τὰ πράγματα. 'Οπως τὰ γράφω.
εἶχαν κι' οι δυο τὸ ένα πόδι τους στὸν τάφο
κι' άφοῦ ἐθυμῆθκαν τὰ παλιά
κι' οι δυο βουβοί, χωρίς μιλιὰ,
ἐνῶ μιλοῦσαν γιὰ τ' άξέχαστα τὰ ξεχασμένα,
ἐγειραν τὰ κεφάλια τους τὰ χιονισμένα,
και...—νάταν σύμπτοις; Ποῖος ἔρα γε τὸ ξέρει;—
Εὐσπλαχνικό τοῦ θάνατου τὸ χέρι
σταμάτησε τίς μέρες τους, σ' αὐτὸ ἐπάνω τὸ σημεῖο
πὸν μ' εὐχαρίστησε, θυμόντουσαν, τὰ νεῖατα...

—'Ηταν Χριστούγεννα. Καὶ στδ Γεροκομεῖο
εἰς τὸ τραπέζι βάλανε λιγώτερα δυο πιάτα!...

ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ

—Νά, ψιθυρίζει αὐτός, και τὰ χεί-
λη του τρέμουν, και νοιώθει ένα κό-
μπο στδ λαιμό... Χαρούλα... πόνεσες
πολύ... γιὰ... τὸ παιδί μας;...
Κάμποση ὥρα, άπόκριση δέν ά-
κούγεται. Κι' ἐπειτα νοιώθει τὸ ξαν-
θὸ κεφάλι τὴς γυναικας του στδ
στήθος του, κι' αἰσθάνεται τὰ δά-
κρυά της καυτά.

Κι' άκόμα νοιώθει καλὰ πὸς ή έ-
ρώτηση πὸν καίει στὰ χεῖλη του, ή
έρωτηση πὸν θά τὸν βασανίζθ σ' ὅ-
λη του τὴ ζωή, δὲ θ' άκουστὴ ποτέ.
Κι' ἐνῶ άκουμπάει τὸ μαρὸ δίπλα
στὴ μάννα, κι' ἔγγιζει με τὰ χεῖλη
στὸ ἱδρωμένο μέτωπο τὴς Χαρού-
λας, συλλογίζεται πὸς αὐτὴ τὴ στι-
λή, θά τὴν ἐνοιώθε νά σφαστάζθ

κάτω από τὰ χέρια
του νεκρῆ, άν δέν χτυ-
ποῦσαν οι Χριστου-
γεννιάτικες καμπάνες
κι' άν δέν ἦταν τὸ παι-
δάκι του ξανθὸ σάν
κι' αὐτόν, σάν τὴ γυ-
ναῖκα του και σάν τὸν
Χριστούλη.

ΙΩΑΝΝΑ ΜΠΟΥΚΟΥ-
ΒΑΛΑ — ΑΝΑΓΝΩ-
ΣΤΟΥ

'Αποστάσεις

'Υπολογίσατε ποτέ σας
τί άπόσταση διατρέχει ἡ-
νας άνθρωπος τὴν ήμέρα,
εἰτε άν τὸ ἐπάγγελμά του
τοῦ ἐπιβάλλθ νά βρίσκε-
ται διαρκῶς στὸν δρόμο
εἰτε άν τὸν κρατῇ μέσα
στὸ σπίτι.

—Ένα γαλλικὸ περιοδι-
κὸ λοιπὸν γράφει:

—'Ένας ταχυδρό-
μος διαγόμενος
διατρέχει κατὰ μέσον ὁ-
ρον 25 χιλιόμετρα ήμερη-
σίως.

—Ένα γκαρσόνι
καφενείου 15 χιλιόμετρα
με τὰ διαρκῆ πάνα και ἔ-
λα του.

—Μιά οἰκοδόσποινα
κάνει 5 χιλιόμετρα ήμε-
ρησίως γιὰ νά συγυρίσθ
τὸ σπίτι της και νά ἔ-
κτελέσθ τίς ἄλλες δου-
λειές τοῦ νοικοκυριοῦ
της.

—'Η ἴδια οἰκοδόσποι-
να τὴν ήμέρα πὸν ἔχει
γενικὴ καθαριότητα τοῦ
σπιτιοῦ κάνει κατὰ μέ-
σον ὁρον 12 χιλιόμετρα.

—'Ο ἐπόπτης ἐνὸς νε-
γέλου ἑμπορικῶ καπα-
στήματος 11 χιλιόμετρα
ήμερησίως.

—'Ένας παραγγελιο-
δόχος σὲ μιὰ μεγάλη πό-
λη 12 χιλιόμετρα ήμε-
ρησίως.

—'Η θυρωρὴς μιᾶς πο-
λυκατοικίας εἰάν εἶναι
πρόθυμη και ἐξυπηρετικὴ
κάνει 7 χιλιόμετρα ήμε-
ρησίως.

—'Η ταξιθέτρια τοῦ
σινεμά κάνει 15 χιλιόμε-
τρα με τὸ διαρκές πήγαι-
νε κι' ἔλα τὸ ὅποιο τὴς
ἐπιβάλλθ ή δουλειά της.

—Μὴ μᾶς

Τὸν κ.
ΠΑΝΤΕΛΗ
ΧΟΡΩΝ

'Αφίνεις μοναχά!..

ΕΝΑ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΙΑΤΙΚΟ
ΔΡΑΜΑΤΙΚΟ ΣΚΙΤΣΟ

Πρόσωπα:
'Ο Πατέρας, ή Μητέρα, τὰ
δυο παιδιά: 'Η Λελέ και ή Τοτός.

Τοτός. — Αὔριο ξημερώνουν Χρι-
στούγεννα, τί θά φάμε, μπαμπάκα
μου;

Πατέρας. — Τί θά φάμε; Νά,
άπ' τὴν ταβέρνα τοῦ Κυριάκου θά
πάρουμε, ὅπως και κάθε μέρα.

Τοτός. — Μά αὔριο δέν εἶναι ὁ-
πως και κάθε μέρα. Σάν αὔριο γεν-
νήθηκε ὁ καλὸς Χριστοῦλης μας. Σ'
ὅλα τὰ σπῖτια αὔριο ἔχουν γιορτὴ,
πανηγύρι και τρώνε τοῦ κόσμου τὰ
καλά: Τσουρέκια, κουραμπιέδες, με-
λομακάρουνά, ένα σωρὸ ἄλλα νόστι-
μα πρᾶγματα...

Πατέρας. — Θά πάμε στδ ζα-
χαροπλαστεῖο νά σᾶς τρατάρω. Τί
άλλο θέλετε;

Λελέ. — Δέν εἶναι τὸ ἴδιο. 'Εκεῖ-
να πὸν μᾶς ἔφτανε ή μαμάκα, ἦταν
πολὸ καλλίτερα από τοῦ ζαχαροπλα-
στεῖου.

Πατέρας. — Σᾶς εἶπα, τὴ μα-
μάκα σας πρέπει νά τὴν ξεχάσετε...
'Αφοῦ δέν ἦταν καλὴ και δὲ μ' ά-
κουγε, ἔπρεπε... ἔπρεπε νά φύγθ...

Λελέ. — 'Εμᾶς όμως μᾶς άγα-
ποῦσε...

Τοτός. — 'Εγὼ ξέρω πὸς ἔξω χι-
ονίζει και κρύνω... ὅταν όμως ἦταν
ἐδῶ ή μαμάκα...

Πατέρας. — Καὶ τί ἦταν θερμά-
στρα ή μαμά σου; 'Ε, αὔριο νά σᾶς
πάρω ένα μαγιάλι και μερικὰ κάρ-
θουνα νά μὴν κρύνετε μέρα πὸν
ξημερώνει...

Τοτός. — 'Αμα ή μαμάκα μ' ἔ-
σφιγκε στὴν άγκαλιά της δέν κρύν-
ω ποτέ, ὅσο κρύο και χιόνια και άν
ἔκανε.

Πατέρας. — Σοῦ εἶπα, τὴ μαμά-
κα σου πρέπει νά τὴν ξεχάσθ.

Λελέ. — Πὸς θέλεις νά τὴν ξεχά-
σουμε ἐμεῖς, άφοῦ δέν τὴν ξεχάσες
ἐσύ;

Πατέρας. — 'Εγὼ!.. Γιὰ μένα
πάει πιά. 'Υπάρχει δέν ὑπάρχει, λίγο
με νοιάζει.

Λελέ. — Γιατί όμως προχτές ἔ-
κλαιγες στὰ σκοτεινά, σάν γύρισες
άργά από τὴν ταβέρνα και φώναζες
τ' ὄνομά της: «Καίτη μου! Καίτη
μου!»

Πατέρας. — 'Εγὼ; Λὲς ψέμμα-
τα! Ποῦ με εἶδες;

Λελέ. — Σὲ εἶδα. μὰ δὲ με πῆ-
ρες χαμπάρι, γιατί ἔκανα πὸς κοι-
μόμουνά.

Πατέρας (θυμωμένος). — Σᾶς
εἶπα κι' ἄλλες φορές... δὲ θέλω πιά
νά μοῦ ἀναφέρετε τὴ μητέρα σας...
οὔτε νά μοῦ μιλάτε καθόλου γι' αὐ-
τήν! 'Ε, αὔριο θά σᾶς κουβαλήσω
τὰ πὸ καλὰ φαγιά και θά σᾶς φέρω
άπό τὸ ζαχαροπλαστεῖο πλήθος γλυ-
κά... Τί ἄλλο θέλετε;... 'Α, και κάρ-

θουνα, μπόλικά κάρθουνα και ένα
μαγιάλι γιὰ νά ζεσταθῇτε...

Λελέ. — 'Η καρδιά μας όμως θά
εἶναι πάντα κρύα...

Πατέρας. — 'Α, σᾶς εἶπα, δὲ
θέλω πιά λέξθ ν' άκούσω!

Λελέ. — Μά δὲ μίλησα γιὰ τὴ μα-
μάκα, μίλησα γιὰ τὴν καρδιά μας.

Τοτός. — Μά ή καρδοῦλα μας
και ή μαμάκα μας δέν εἶναι τὸ ἴδιο;

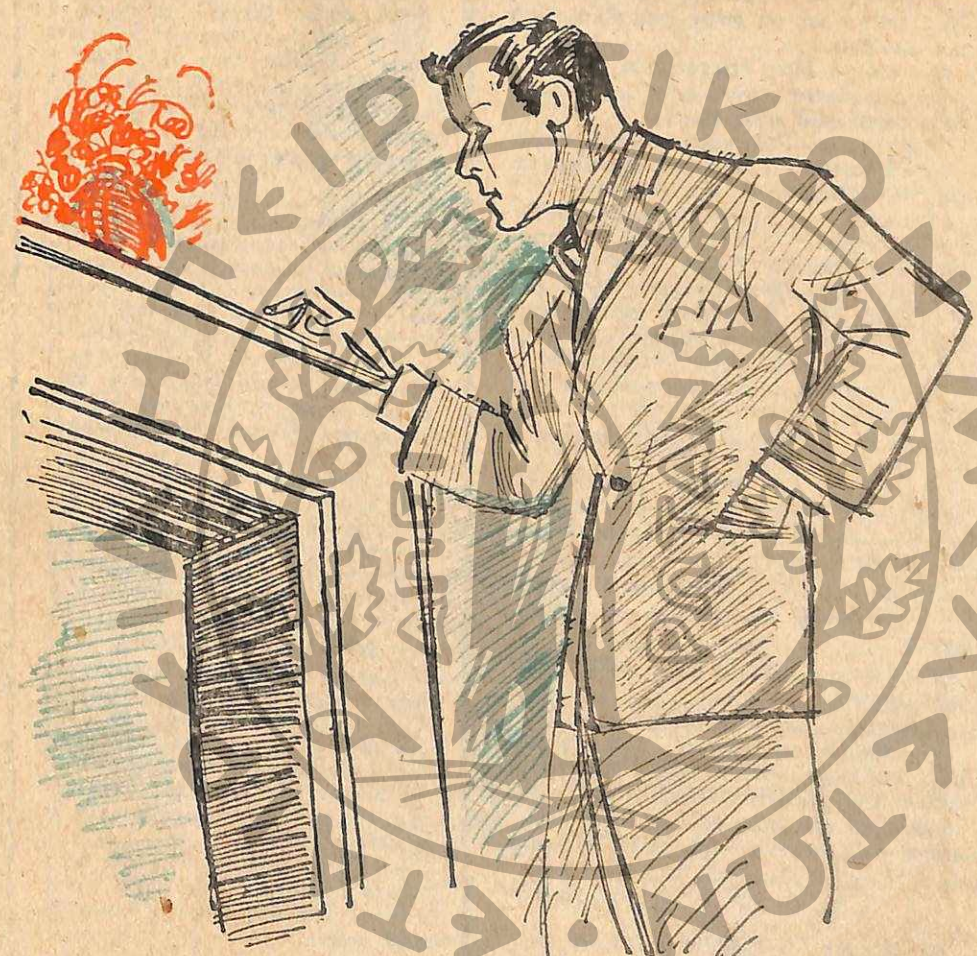
Πατέρας. — 'Α, σᾶς βαρέθηκα
πιά... κοιμηθῇτε τώρα και ἐγὼ πάω
νά σᾶς παραγγείλω γιὰ αὔριο τὰ
καλλίτερα πρᾶγματα.

Λελέ. — Στὴν ταβέρνα θά πάς,
μπαμπάκα;

Πατέρας. — Ναι, στὴν ταβέρνα,
ποῦ ἄλλοῦ; 'Αν ἦταν ἐδῶ ή μητέρα
σας και δέν ἔφευγε... Τώρα τί νά κά-
νω;

Λελέ. — Μ' αὐτὸ σοῦ λέμε και
μεῖς τὰ κακόμοιρα, νά ἦταν ἐδῶ ή
μητεροῦλα μας...

Πατέρας. — Καὶ ποῖος φταίει
ποῦ ἔφυγε; Μήπως φταίω ἐγὼ; 'Ε-
λα, Λελέ μου, γδύσε τὸν Τοτό, βάλ-
τον νά κοιμηθῇ, ἐπειτα πέσε και σύ,
και αὔριο θά ἔχετε ένα σωρὸ καλὰ.

'Αποσύρετε σὲ μιὰ γωνία και μένει γιὰ λίγο σκεπτικός...

Τοτό μου;

Τοτός. — Έγώ θα πέσω να γονατίσω και θα τον παρακαλέσω με όλη μου την καρδιά, ίσως μάς λυπηθεί και κινή να γυρίσει πίσω ή μαμάκα. «Γονατίζει, ένώνει τα χεράκια του σε παράκληση»: «Χριστέ μου, καλέ μου Χριστούλη, έσύ που άγαπάς όλα τα παιδάκια, κάνε ώστε να γυρίση ή καλή μας μαμάκα και να ζήση άγαπημένα με το μπαμπά μας και έμάς. Νά μάς έχη στη ζεστή άγκαλιά της και να μη κρυώνουμε αύριο που ξεμερώνει Χριστούγεννα». («Ακούγεται κρότος στην πόρτα».)

Λελέ. (τρομαγμένη). — Ποιός να είναι τέτοια ώρα;

Τοτός. — Μήπως ο καλός Χριστούλης με άκουσε και είναι ή μαμάκα;

Λελέ. — "Α, μην ελπίζης άδικα... Καί άν είναι κανένας Καλλικατάζαρος και έρχεται να μάς πάρη και από το μπαμπά μας;

Μητέρα (φωνή απ' έξω). — "Ανοίξτε, έγώ είμαι..

Τοτός. — Νά δέ σου είπα έγώ; Αύτή είναι! Ο καλός Χριστούλης μάς έκανε τὸ θαύμα του! (Η Λελέ πηγαίνει και άνοίγει την πόρτα και φανερώνεται ή μητέρα της. Είναι φορτωμένη από διάφορα πακέτα).

Μητέρα. — Παιδιά μου, παιδάκια μου! (Αφίνει κάπου τὰ πακέτα και σφίγγει τὰ παιδιά στην άγκαλιά της). Είσαστε βλέπω καλά... "Α, πόσο χαίρομαι που σάς βρίσκω καλά! Παραμόνευα στη γωνιά... Μόλις είδα και έφυγε ο πατέρας σας να πάη στην ταβέρνα, ήρθα και χτύπησα...

Τοτός. — Παρακάλεσα έγώ το Χριστούλη να σέ φέρη και έκανε τὸ θαύμα του.

Λελέ. — Μάς έφερε και ένα σωρό πράγματα, καλή μας μαννούλα, όλα αυτά για μάς είναι;

Μητέρα. — Για ποιόν άλλον παρά για τὰ παιδάκια μου, τὰ άγαπημένα μου παιδάκια;

Τοτός. — Έμένα τί μουφες;

Μητέρα. — Σιγά-σιγά, όπομνη νά τ' άνοίξω. (Αρχίζει ν' άνοίγη τὰ πακέτα). Πρώτα-πρώτα, για σένα. Τοτό μου μιά ζεστή φορεσίτσα, νά την φορές να πηγαίνης στο σχολείο... και έδω έχω παπουτσάκια... Έπειτα ένα ώραίο φορεματάκι για τή Λελέ μας.

Λελέ. — Για μένα δέν έχει παπούτσι;

Μητέρα. — "Ενοια σου! Φρόντισα και για σένα, δέ θα σ' άφηνα παραπονεμένη... Νά και τὰ δικά σου τὰ παπουτσάκια...

Λελέ. — "Α, σ' εύχαριστώ, μαμάκα μου! (Τήν άγκαλιάζει και τη φιλάει).

Τοτός. — Τίποτα να φάμε δέν μάς έφερε;

Λελέ. — Τοτό, ντροπή!

Μητέρα. — "Ενοια σου, φαγά μου, σούφερα και να φάς... Νά, τσουρέκια και κουραμπιέδες, μόνη μου τάφτισα και σάς συλλογίζομουν... Είναι ζυμωμένα με τὰ δάκρυά μου...

Λελέ. — "Α, την καλή μας τη μητρούλα!...

Μητέρα. — Και δέ μοι λέτε, σάς περιποιείται ο πατέρας σας; Πώς

τρώτε κάθε μέρα, ποιός σάς μαγειρεύει;

Λελέ. — Ποιός να μάς μαγειρέψη; Τὸ παιδί του μαγέρικου έρχεται και μάς φέρνει.

Τοτός. — Έμένα δέ μ' άρέσει αυτό το φαί.

Λελέ. — Και τὸ καλλίτερο φαί της ταβέρνας δέν είναι ποτέ καλό, όσο ήταν τὸ γλυκό σου τὸ φαγάκι, που μάς μαγειρεύεις με τὰ χεράκια σου.

Μητέρα. — "Ω παιδάκια μου! (Τήν παίρνει στην άγκαλιά της και τη φιλάει). Δέν πρέπει όμως να άρτώ... μπορεί έξαφνα να φανερωθί ο

Ίστορικὰ ανέκδοτα

ΙΔΙΟΤΗΣ

Κάποτε πού ο Αύτοκράτωρ τής Αυστρίας Ιωσήφ 2ος ταξίδευε στην Γαλλία, άποσπάσθηκε από την συνοδεία του και προχώρησε μόνος σ' ένα έρμηκό πανδοχείο κοντά στα σύνορα για νά ξεριστή. Μιά υπηρέτρια, όταν είδε πως ήταν Αύστριακός, τόν πλησίασε και τόν ρώτησε μήπως άποτελούσε κι' αυτός μέλος τής βασιλικής συνοδείας.

— Μάλιστα, κοπέλλα μου. Έχω την τιμή νά τόν ξυρίζω κάθε πρωί... άπέντησε ο Αύτοκράτωρ.

ΠΡΟΚΑΤΑΒΟΛΗ

Ο Άνρὸ Μονιέ, άκουε μιά μέρα τὸν μεγάλο συγγραφέα Μπαλζάκ νά του άναπτύσσει τὸ σχέδιο κάποιας επινειοθήσεως πού είχε σκεφθί και ή οποία άν έπραγματοποιείτο θα απέφερε και στούς δυό άπειρα κέρδη. Όταν τελείωσε, ο Μονιέ, πού ήταν διαρκώς άδέκαρος γύρισε και είπε στὸν Μπαλζάκ:

— Δόσε μου λοιπόν, τώρα, μιά προκαταβολή εκατὸν φράγκων. Έναντι εκείνων πού θα κερδίσωμε.

ΚΑΘΕ ΠΡΑΓΜΑ ΣΤΗΝ ΩΡΑ ΤΟΥ

Η Σοφία Άρνὸ, ή μεγάλη τραγώδης, άνέθεσε κάποτε στὸν Α' καδμηαϊκό Τουάξ, νά επισκεφθί τὸν ιδιοκτήτη τοῦ μεγάρου της και νά του ζητήση νά επισκευάση τήν καπνοδόγο τοῦ σπιτιοῦ της πού ε-κάπνιζε άσφύτητα. Έκείνος, άρρο-έξετέλεσε τήν άποστολή του επέ-στρεψε στην χ. Άνὸ για νά τής πῇ τὸ άποτέλεσμα. Άργισε λοιπόν νά τής λέγη:

— Είδα τὸν ιδιοκτήτη σας και τοῦ μίλησα σάν φιλόσοφο, σάν πολιτή, σάν...

— Θά ήταν καλύτερο, νά τοῦ μιλούσατε σάν καπνοδοιοκαθαριστή, διέκοψε τὸν μεγάλο φιλόσοφο ή έ-ξυπνη καλλιτέγνισ...

ΜΕΓΑΛΗ ΕΥΓΕΝΕΙΑ

Κάποτε ο μέγας στρατάρχης Κοντέ είχε έννευρισθί άκούοντας έναν μωροφιλόδοξο νά του λέγη διακόως, αὐ κύριος πατέρας μου, «ή κυρία μητέρα μου» κλπ. Φώναξε λοιπόν ένα από τούς υπηρέτες του και τοῦ είπε μπροστά στὸν έ-νογλητικό κύριο:

— Κύριε υπηρέτη μου, πές στὸν κύριον άπαξ μου, νά ζούη τούς κύριους ήππους μου στην κυρία ά-μαξά μου!

πατέρας σας.

Τοτός. — Μά θα ξαναφύγης, μαμάκα μου; Δέ θα μείνης πάντα έδω μαζί μας;

Μητέρα. — "Οχι, παιδάκι μου, αυτό δέν είναι δυνατόν.

Τοτός. — Έγώ παρακάλεσα τὸ Χριστούλη... Άμα στὸ πῇ και σε παρακαλέση ο Χριστούλης, δέ θα μείνης;

Μητέρα. — Παιδάκι μου, μὴ μοῦ ξεσχίξης τήν καρδιά!...

(Στήν έξώπορτα άκούγεται κρό-τος κλειδιοῦ πού άνοίγει).

Μητέρα. — "Αί... (Καί μόλις προφταίνει νά κρυφθί πίσω από ένα μπερντέ φανερώνεται ο πατέρας).

Λελέ. — Τόσο γρήγορα ήρθες, πατέρα;

Πατέρας. — Ψυχή στην ταβέρνα για παρέα. "Ε, τέτοια μέρα πού ξεμερνώνει, όλοι τήν περνάνε σπίτι τους με τή γυναικούλα τους και τὰ παιδιά τους. ("Έξαφνα πέφτει τὸ μά-τι του στὰ πράμματα πού έφερε ή γυναικούλα του). Τί είναι αυτά;

Λελέ (τά χάνει). — Τίποτα...

Πατέρας. — Πώς τίποτα;

Τοτός. — Τά έφερε ο καλός Χριστούλης πού δέ θέλει ν' άφήση παραπονεμένα τα φτωχά και δυστυχισμένα παιδάκια.

Πατέρας. — "Ηρθε ή μητέρα σας;

Λελέ (μὲ δισταγμό). — "Ο...

Μητέρα (βγαίνει από την κρυψώνα της). — Τί θά πῇ; "Ηρθα, νά-μαι! Κακό έκανα τέτοια μέρα πού είναι, νά έρθω νά φιλήσω τὰ παιδιά μου και νά τούς φέρω μερικά πραγ-ματάκια...

Πατέρας. — Δέ λέω πως έκα-νες κακό, μά...

Μητέρα. — "Ενοια σου και θα ξαναφύγω...

Τοτός (πηγαίνει κοντά της και τήν άγκαλιάζει). — "Οχι, μαμάκα, νά μη φύγης μέρα πού ξεμερνώνει αύριο...

Λελέ (τήν άγκαλιάζει και αὐ-τή). — "Οχι, μαμάκα μου, μὴ μάς ά-φήνης μονάχα μας!

Πατέρας. — Γιατί δέ μένεις νά κινής αύριο Χριστούγεννα με τὰ παιδιά σου;... Καί έπειτα, σάν θέ-λεις, ξαναφεύγεις... Νά, είναι ακόμα άνοιχτά... νά πάω νά φωνίσω...

Μητέρα. (άγκαλιάζοντας τὰ παιδιά της). — Θά έμενα, θά έμενα για πάντα, μά...

Πατέρας. — Μά;

Μητέρα. — Νά, δέν κάνουμε μα-ζί, δέ συμφωνούμε...

Πατέρας. — "Ε, για αύριο, μέ-ρα πού είναι, θά συμφωνήσουμε και έπειτα βλπούμε... Πηγαίνω νά ψο-νίσω και μείνε έσύ με τὰ παιδιά...

(Κάνει νά βγῇ από την πόρτα).

Λελέ. — "Α, όχι αύριο μονάχα, θά μείνης για πάντα μαζί μας, μα-μάκα.

Τοτός. — "Οχι, έγώ δέ σ' άφήνω νά φύγης ποτέ πιά... Θά κολλήσω ά-πάνω σου και δέ θα σ' άφήσω νά κά-νεις βήμα... Δέν είναι έτσι, μπαμπά-κα;...

Πατέρας. — "Ισως αύριο ο Χρι-στός μάς δώση φώτιση... και στή μη-τέρα σας και σε μένα... "Οπως έφω-τίσε όλο τὸν Κόσμο...

Π. ΧΟΡΝ

Τὰ αἴθρια τοῦ δικαιοῦρίου Φιλανθρωπία

τοῦ Κ. Α. ΦΑΘΑ

ΤΑΣ ΑΓΙΑΣ αυτές ημέρας ή ψυχή όλων των ανθρώπων γεμίζει φιλάνθρωπα αισθήματα. Άλλα αν αυτό συμβαίνει σ' όλους σχεδόν τούς ανθρώπους συνδέειν εις θαμὸν πολὺ άνωτερον στην χ. Αμαλίαν. Η ψυχή της ήταν πολὺ ευαίσθητος στην δυστυ-χίαν του πλησίον και όταν έχοταινε, ή καυμένη, και εξαπλώνει εις τὸ μαλακόν της στρώμα για νά χωνέψη, αισθανόταν τύψεις αναλογιζομένη ότι πολὺς κόσμος έπεινούσε.

Έννοει κανείς, λοιπόν, μέχρι ποίου βαθμοῦ μπορούσε νά είναι εύτυχης μιά υπαρχή τὸσον ευαίσθητος. Ο σύζυγος — καλοφάγας χριστιανός — έφρόντισε τὰ πράγματα νά γίνουν εν τάξει για τὰ Χριστούγεννα. Όπου λοιπόν, τήν πα-ραμονή τὸ σπίτι της χ. Αμαλίας ήτο πλημμυρισμένο από τοῦ πουλιοῦ τὸ γάλα. Έδω τὸ βούτυρο, εκεί ή ζάχαρη, παρα-πέρα τὰ κουλουράκια, στὸν τοίχο μιά τεράστια γαλοπούλα κρεμασμένη άνάπο-δα, στην μέση τὰ φρούτα. Γενικῶς ή κουζίνα της είχε τήν θαυμασίαν εκείνην άκαταστασίαν της παραμονής των μεγα-λών εορτών, πού μαρτυρεῖ οικονομικήν ευρωστίαν και ευμάρειαν.

Έξαφνικά, λοιπόν, μέσα εις τὸν πυ-ρετὸν της κουζινικής εργασίας από τὸν ὁποῖον ἐπρόκειτο νά δοῦν τὰ εορτάσια εδέσματα, έσήμανε τὸ κουδούνι νευρικά. Έσπευσε νά άνοίξη ή χ. Αμαλία και εὐρέθηκε πρό ανθρώπου αξιοπρεποῦς, σο-δαροῦ, αλλά ὀλίγον ταλαιπωρημένου:

— Καλημέρα σας.
— Καλημέρα.
— Καί χρόνια πολλά.
— Χρόνια πολλά κύριε, τί επιθυμείτε;
— Μιά δόθηλα...

Εὐθύμα άνέβηκε στὰ μάγουλα της χ. Αμαλίας, διότι άνθρωπος τὸσον σο-δαρός ήταν τὸσον πολὺ δυστυχής ὥστε νά στάση μέγας τοῦ σημείου νά χτυπή-τις πόδες και νά ζητιανεύη.

— Βοήθεια είπατε;
— Μάλιστα.
— Περιμένετε μιά στιγμή.
— Εὐχαριστῶς κυρία μου.

Πληθυντικὸς εις ζητιάνων πρὸς τὴν φρονήν εγοητισμοῦ εἰς ἀσφαλῶς. Τόση δέ ἀδρότης, ἐκ κούρας ζητιάνου ἐπίσης πρὸ-την σοφὴν ἐνοητισμοῦ εἰς αὐτόν. Ἄλλὰ εἰτε διότι ή χ. Αμαλία ήταν πολὺ εὐγενής, εἰτε διότι ο ζητιάνος ήταν πολὺ αξιοπρε-πής, ἐπρόβη μετὰ τὸν αὐστηρὸν πρῶτον λόγον. Μόνον πού δέν ὑπεκλήθη ή κυρία για νά τοῦ ζητήση τήν ἄδεια νά ἀπομακρυνθῇ. Ὅπως ἔδοξε δταν σέ λί-γα λεπτά ἐπείστρεψε ἐκείνις στὴν ἑνα γέ-οι ἑνα καματί τσουρέκι και σὲ λίγα ἑ-να τάλλιο.

— Ὅσιος παρακαλῶ.

— Αὐτά;

— Γιατί;

— Τί νά μοῦ κάνουν αὐτὰ μαντζύ; Έγώ πάντε παιδιὰ και τήν γυναίκα μου. Καί τὰ παιδιὰ μου και ή γυναίκα μου είναι καλομαθημένοι. Άλλες φορὲς τὰ Χριστούγεννα τρεῖς γαλοπούλες κουδ-α-λούσα στὸ σπίτι μου και ο κόσμος μοιχο-

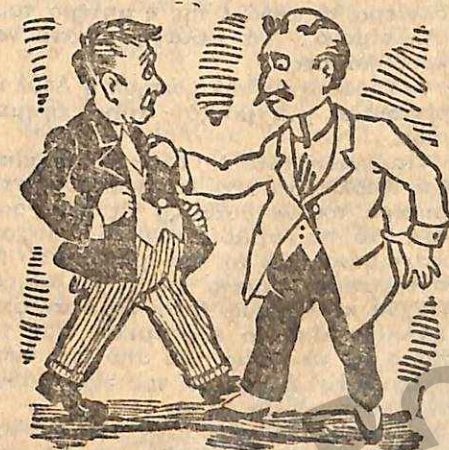
βολούσε από τὰ τσουρέκια μου.

Η χ. Αμαλία εὐρέθηκε σὲ πραγματι-κό ἀδελφό. Τὰ λόγια αὐτὰ τήν έκαναν νά αισθανθῇ αἰσχύνην και εἶπε εὐγε-νίστατα:

— Παρτόν.
— Παρακαλῶ...
— Μά τί νά σάς δώσω;
— Κανένα εκατοστάρικο...
— Έκατοστάρικο;
— Έμ! Έχετε δλέπω και παραέχετε

μάλιστα. Ὅτε τὰ τσουρέκια σάς λείπουν, ὅτε τὰ κουλουράκια, ὅτε ή γαλοπού-λα. Έγώ όταν είχα τάξια κόσμο και κοσμάκη τις άγιες αὐτές ημέρες. Τί είναι για σάς ένα εκατοστάρικο;

Νέον κύμα έντροπῆς άνέβηκε στὰ μά-

— Βρέ, φέρε τὰ λεφτά!

γούλα της χ. Αμαλίας και έσπευσε νά ζητήση «μὴ-παρτόν» απ' τὸν ζητιάνον για νά ἀπομακρυνθῇ και νά ἐπιστρέψῃ σέ λιγάκι, κομίζουσα ὀλέκληρο εκα-στάρικο.

— Μεροί.
— Παρακαλῶ.
— Θάλετε τίποτε άλλο;
— Εὐχαριστῶ. Καί χρόνια πολλά.
— Χρόνια πολλά κύριε...
— Καταλαβαίνετε κ. πρόεδρε;
— Προσφάρι.
— Έσύ είσαι ο σύζυγος της κυρίας;
— Μάλιστα.

Φτάνω στὸ σπίτι σέ δυό λεπτά, μοῦ λέει συντεταγμένη ή γυναίκα μου τὸ και τὸ. Μόρ! Έδωκες εκατοστάρικο; Τὸ έδωσα. Σοβαρά μωρό Αμαλία; Σοβαρά. Πρέπει νά σάς ἐξηγήσω κ. πταισματο-δίκαι ότι ή γυναίκα μου είναι φιλάνθρω-πος μέχρι θλακείας και δέν μοῦ εφάνηκε καθόλου παράξενο ὅτι έδωκε στὸν ζητιά-νο εκατὸ δραχμές. Ὅπως ἔδοξε προτοῦ ακόμα βγάλω τὸ καπέλλο μου, ἀπολύ-μαι και προσφάινω τὸν ζητιάνο ἑνα δυό στενά παραπάνω, τήν ὥρα πού χτυποῦ-σε τὸ κουδούνι ἐνός σπιτιοῦ. Ἀκούσ' ε-δὼ τοῦ λέω, ή ζητιάνος θάσαι ή εφοπλι-στής. Δέν μπορείς νά κάνης και τὰ δύο! Πού ἀκούεταίς νά ζήσῃς εκατοστάρ-

κα, βρέ παληάνθρωπε; Ἀπάντησε: Νά μὴ σώσης νά βγάλεις τις γιορτές γρου-σοῦζή!...

— Έννοεῖται ἐπὶ ο σύζυγος είχε γίνει ε-ξω φρενών. Ἀρπάξε με μανιάν τὸν ζητιάνο απ' τὸ πέτο τοῦ σακκακιοῦ, αἰσιών νά τοῦ δώσῃ πίσω τὸ εκατοστάρ-ικο:

— Δὲν είσαι καλά!
— Βρέ φέρε τὰ λεφτά!
— Ὅχι γιατί θά σε φτύσω!
— Θά με φτύσης;
— Ἀχχχ... φτύβ!...

Τὸν έφτυσε. Έν τῷ μετὰ δλόκλη-ρη ή γειτονία ἐμαζεύτηκε ὀλόγυρα απ' τὸν πρωτότυπον αὐτὸν καυγᾶν ἕως ἐτου ἐνεφανίσθη ο άστυφύλαξ και ὠδήγησε στὸ πταίσμα τὸν ζητιάνον, τὸν σύζυγον και πολλοὺς μάρτυρας μετὰ τῶν ὁποίων κυ-ρίως γυναικούλες της γειτονίας:

— Ἄ, τὸν συχαμένο!
— Τί σοβάνει;
— Τὸ δώκα μιά δραχμή και μοῦ τήν πέταξε στὰ μούτρα κ. δικαστῇ μου! Εἴ-δες ποτὲ ζητιάνο νά σοῦ πετάξῃ στὰ μού-τρα τὰ λεφτά! Πα-πα-πα νά τὸν κάψῃ ο Θεός!

Ἐκλήθη ἄλλη.
— Μ' έβρισε!
— Τί τοῦδες;
— Τοῦπα δέν έγω νά τοῦ δώσω τίπο-τε και μοῦπε νά με κάψῃ ο Θεός και νά μὴ σώσω νά δῶ τὸν άντρα μου, πού νά μὴ σώσῃ νά βγῇ από δὲ μέσα ζωντανὸ ο παληάνθρωπος.

Ἐκλήθη τρίτος.
— Ζήτησε της γυναικός μου εἰκοσάρι.
— Λοιπόν;
— Τοῦδωκε δέκα φράγκο και μόνο πού δέν σήκωσε τήν μαγγοῦσα νά τής άνοί-ξῃ τὸ κεφάλι. Καί τὸν έξω κι' απ' ἄλ-λη σορὰ πού έκανε τὸ ἴδιο ο άπατεών!

Καλεῖται και ο ζητιάνος.
— Ζητιάνος είσ' εσύ;
— "Οχι.
— Ἄλλος;
— Ἀνατοκαθών.
— Τί έννοεις δηλαδή;

Ἀπαντᾷ αξιοπρεπῶς:
— Πρώτη σορὰ τήν κάνα αὐτὴν τήν δουλειά κ. πρόεδρε. Εἴχα κι' έγώ τὸν τρόπο μου. Καί ὅπως σ' έλες μου τις δουλειές ήμου άνέκαθεν αξιοπρεπῆς και τώρα έννοῶ νά είμαι αξιοπρεπής.

Ο άνθρωπος ἀπεδείχθη ἐκ των δωτέρων ότι ήταν λιγάκι άνισόρροπος. Ἐξ οὗ και τὸ δικαστήριον τὸν ἀπέβαλε. Ἀλλά ἐνόρισε, τήν ἴδια στιγμή αξιοπρεπῶς στὸν πταισματοδίκη:

— Μοῦ δίνετε παρακαλῶ ἑνα εκατο-στάρικο;
— Ἄντε! Ἄντε, άγρίψε ο πταισμα-τοδίκης. Μή σέ σταίλω μέσα Χριστο-γεννιάτικα...

Α. ΦΑΘΑΝ

Ο 'ΑΝΘΡΩΠΟΣ

Πού γύρισε από τόν 'αήλιο κόσμο

ΑΠΟ ΤΑ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΑ

Κυνηγημένος από τη θύλα του Εύρωπαικού πολέμου του 1914, ο Γιάγκος Φρέδης που έμενε έως την εποχή εκείνη στην Γαλλία, ξαναγυρίζει στην πατρίδα του, την Χαλκίδα. Απέναντι στο πατρικό του σπίτι κάθεται η πανέμορφη Λούλα, το λουλούδι του Εύροπου, όπως την λένε στην Χαλκίδα. Με τη Λούλα, ο Γιάγκος έγνωριζε από παιδάκι. Η Λούλα όμως υποφέρει γιατί ο πατέρας της θέλει να την παντρεύει με έναν νεαρόν τραπεζίτη από την Αθήνα, τον 'Αγγελο Σ... τον οποίο εκείνη απορρέει, γιατί είναι δεσφαία ότι ο νέος θέλει να την παντρευτεί για την προίκα της. Ο γάμος αυτός θα είναι μια αληθινή σλαβιά, για τη Λούλα, που είναι ένας ειλικρινής, και έντονος χαρακτήρας. Ο πατέρας της όμως έχει φρενών γιατί ναυαγεί το συνοικέσιο αυτό και θεωρώντας υπεύθυνη, για τη διάλυσή του, την κόρη του, την παίρνει και την φέρνει στην Αθήνα, όπου την κλείνει εσωτερική σ' ένα οικοτροφείο, για να πάρει το δίπλωμα του 'Αρσνακίου. Έν τώ μεταξύ η φίλη της, η Μιμή, που έχει ξελογιάσει τον 'Αγγελο μ' ένα διαβολικό τέχνασμα, αναγγέλλει στην Λούλα τους αρραβώνες της με τον νεαρόν τραπεζίτη. Η Λούλα, νομίζει, ότι ο 'Αγγελος αρραβωνιάστηκε εκείνη που θεωρούσε ως την πιο αγαπημένη φίλη της, για να την εκδικηθεί. Έπειτα από λίγες ημέρες έρχονται στην Αθήνα, ο Γιάγκος με την μητέρα του και συναντώνται με την Λούλα.

ΕΝΑΣ βαθύς στεναγμός έβγηκε από το στήθος της Λούλας. Παράξενο, ένα σκοτεινό προαισθημα θανάτου απλωνόταν μέσα της εκείνη τη στιγμή, σαν να έσκέπασε ξαφνικά την φθινοπωρινή φύση, τριγύρω μια μούρη, κατάμαυρη γάζα.

'Απόρησε και παραξευεύτηκε κι' η ίδια γι' αυτό και για να διώξει τα μελαγχολικά προαισθήματα, που ήσκιωσαν ξαφνικά το παρθενικό χαμόγελό της, είπε:

—Πάμε... Αφήσαμε τόση ώρα τη μαμά σας μόνη της στον πάγκο. Δεν είναι σωστό...

Και με ανάλαφρο βήμα έτρεξε, ανάμεσα στα δένδρα. Ο Γιάγκος την ακολούθησε. Σάν τη δροσάτη άκτινα του φεγγαριού, που γλιστράει στις πράσινες φυλλωσιές, έγλυστρουσε γι' αυτόν στα δρομάκια του πάρκου, ή δμορφη κοπέλλα.

Και γοητευμένος από την γλυκειά όπτασία της, παρακαλούσε να μη τελειώσει ποτέ αυτή η συννεφιασμένη φθινοπωρινή Κυριακή. Παρακα-

λούσε ν' άργοκυλούν άτέλειωτα οι ώρες της, να γίνονται χρόνος οι στιγμές της!...

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΣΤ'

ΣΤΟ ΚΡΕΒΒΑΤΙ ΤΟΥ ΠΟΝΟΥ

Βρήκαν τη μητέρα του Γιάγκου στον πάγκο να διαβάει έφημερίδα. —Μητέρα, διαμαρτυρήθηκε ο Γιάγκος. Μά τί κάνεις; Διαβάζεις πάλι αυτές τις δραματικές περιγραφές;... —Κι' άλλους, παιδιά μου, κατάνις ή θάλασσα, του άπήντησε κουνώντας θλιβερά το κεφάλι της ή μητέρα του. 'Αλλοίμονο... Τά πελάγη γίνανε νεκροθάλασσες.

—Υποβρύχιο; την ρώτησε ή Λούλα, ρίχνοντας μια ματιά στην έφημερίδα. Παρανέβη τότε ο Γιάγκος και είπε στη Λούλα, ότι είχε άπαγορεύσει στη μητέρα του να διαβάει τις περιγραφές για τά καράβια που έβούλιαζαν κτυπημένα από τά υποβρύχια που έσπερναν το θάνατο στις θάλασσες, έπειδή κι' ο ίδιος, όταν έρχόταν στη Χαλκίδα από το έξωτερικό, είδε το Χάρο με τά μάτια του από ένα υποβρύχιο. Κι' ή μητέρα του είχε μάθει την λεπτομέρεια αυτή.

—Όποτε εκινδυνεύσατε και σεις; τον ρώτησε με άπορία, σχεδόν με κατάνληξη, ή Λούλα.

—Ναί, εκινδύνευσα! της άποκρίθηκε. Και σοβαρά μάλιστα...

—Δέν θά μοι διηγηθήτε λοιπόν τις λεπτομέρειες του δραματικού αυτού ταξιδιού; τον ρώτησε ή Λούλα.

—Εόχαρίστως, άλλ' όχι μπροστά στη μητέρα μου. Δεν πρέπει να τις ξανακούση, της είπε ο Γιάγκος. Θά της έκανα κακό...

'Εκείνη τη στιγμή ο ήλιος ξεπρόβαλε ανάμεσα από τά σύννεφα και φώτισε το δμορφο τοπίο. Κι' έτσι, όπως οι άκτινες του έπεσαν στο πρόσωπο της Λούλας και αντιέγγισαν παιχνιδιάρικα σ' αυτό, ο Γιάγκος νόμισε πως της έστελναν μύρια άκτινωτά φιλήματα. 'Η Λούλα άκουμπόσε με άφέλεια στον κορμό ενός γιγαντένιου δένδρου. Στη στάση αυτή το προφίλ της έμοιαζε μ' ένα ζωντανό άναγλυφο. Και φανόταν στον Γιάγκο τώρα ή πανέμορφη κοπέλλα σαν να τον ώδηγούσε σε κάποιον άλλον, ώραιον κόσμο, που ούτε καν τον έμάντευε, έως εκείνη τη στιγμή, ο νέος. Κυττάζοντάς την, ή σκέψη του έφτερουγίζε, πότε στα παιδικά χρόνια που είχε περάσει κοντά της και πότε στην ξεντειά, όταν έλάβαινε τά γράμματα που υπαγόρευε στη Λούλα ή μητέρα του. Και άναπολούσε το λεπτό, κομψό γράφι-

ΜΙΑ ΑΛΗΘΙΝΗ
ΙΣΤΟΡΙΑ

ΠΟΥ ΜΟΙΑΖΕΙ ΣΑΝ
ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΥΠΟ
ΑΔ. ΠΑΠΑΔΗΜΑ

μό της. Δυό λευκά, κατάλευκα, σαν χιονένια περιστέρια, που έκτυπούσαν χαρούμενα τά φτερά των εκεί, λίγο πιο πέρα, άπέσπασαν τον Γιάγκο από τους ρεμβασμούς του. 'Ενα σιγανό άεράκι έμουρμούρισε στα φυλλώματα, λές και άνατρίχιασαν έκείνα.

—Είναι ώρα, παιδιά μου, να πάμε, είπε ή μητέρα του Γιάγκου.

—Ναί, αλλά για το άπογευματινό πρόγραμμα δέν έσκεφθήκαμε, μητέρα.

—Νά ζητήσωμε και τη γνώμη της δίδος Λούλας, έπρόσθεσε εκείνη.

Και γυρίζοντας προς τη Λούλα, που έφορούσε το καπέλλο της, τη ρώτησε:

—Προτιμάς, κόρη μου, να πάμε στο θέατρο το άπόγευμα ή στην Κηφισιά, άν και ο καιρός νομίζω ότι είναι βροχερός...

'Εμειναν σύμφωνοι να πάνε στο θέατρο, στην άπογευματινή. 'Εν τώ μεταξύ έβγηκαν στην δδον 'Ηρώδου του 'Αττικού, για να βρουν άμάξι. 'Εστάθηκαν και περίμεναν λίγο, μη τυχόν περνούσε κανένας. Δεν έφαινόταν όμως ούτε μόνιμο.

—Περιμένετε μια στιγμή να πάω να φέρω ένα από την λεωφόρο Κηφισιάς, έπρότεινε ο Γιάγκος.

—Δέν πάμε όλοι μαζί ως εκεί; του είπε ή μητέρα του.

—Όχι, δέν πρέπει να κουράζεσαι, της άπήντησε ο Γιάγκος. Δεν θ' άργήσω άλλωστε.

Παράξενο, μόλις ο Γιάγκος άπομακρύνθηκε με γρήγορο βήμα, ή Λούλα άισθάνθηκε το μελαγχολικό εκείνο προαισθημα που είχε νοιώσει και λίγη ώρα πριν, στο πάρκο του Ζαπτείου, να σφίγγει την καρδιά της. Και δέν έπρόλαβε ν' άπαντήσει σε κάτι που την ρωτούσε εκείνη τη στιγμή ή κ. Φρέδη, γιατί άκούσθηκαν ξαφνικά ξεφωνητά, πνιγμένες κρα-

γές πόνου και μαζί ο θόρυβος από τις ρόδες αυτοκινήτου, που έσταματούσε άπότομα...

—Θεέ μου, τί είναι; ξεφωνήσε ή μητέρα του Γιάγκου με φρίκη.

Χλωμή και χωρίς να μπορεί ν' άρθώσει ούτε λέξη, ή Λούλα προσεπάθησε να τρέξει προς το μέρος άπ' όπου άκούσθηκαν τά ξεφωνητά και όπου είχε μαζευτεί τώρα κόσμος. Μά ή μητέρα του Γιάγκου δέν μπορούσε να την άκολουθήσει τόσο γρήγορα.

—Έπαθε τίποτε το παιδί μου; άναρωτιόταν ή άμοιρη μητέρα με άγωνία. Συμφορά μου!...

Ο κόσμος μαζεμένος, σε μια από τάς παρόδους της όδου 'Ηρώδου του 'Αττικού, όπου ήταν σταματημένο ένα κιτρινωπό ιδιωτικό αυτοκίνητο. Και μπροστά στις ρόδες του αυτοκινήτου έκοιτόταν μισοαναίσθητος, με κέρινο πρόσωπο, με άλαμπα μάτια και με μια σύσπαση πόνου, ο Γιάγκος, ενώ το αίμα έτρεχε από την πληγή του κι' έβαφε την άσφαλτο. Βιαστικός, όπως άνέβαινε ο κακότηχος νέος την δδον 'Ηρώδου του 'Αττικού, δέν είδε το αυτοκίνητο που έρχόταν από την πάροδο, δέν έπρόλαβε να παραμερίσει και βρέθηκε ξαφνικά μπροστά στις ρόδες του, γιατί ο σωφέρ έκαμε άπότομα και με την ίδια ταχύτητα τη στροφή...

...Μόλις ή μητέρα του Γιάγκου άντίκρυσε το γυιό της, αϊμόφυρτο και χλωμό, χάμω στην άσφαλτο, άπ' όπου έπάσχιζαν να τον σηκώσουν ο σωφέρ και δυό διαδότες για να τον βάλουν στο αυτοκίνητο, έμπηξε μια άπελπισμένη κραυγή, έκαμε έπειτα να άπλώσει τά χέρια της που έτρεμαν για ν' άγκαλιάσει τον πληγωμένο μοναχογυιό της, μά δέν μπόρεσε, γιατί έσωριάστηκε άναίσθητη κι' αυτή, στα χέρια της Λούλας, που την έκρατούσε. 'Η Λούλα, βουβή από την κατάνληξή της, τον βρόμο της, τη φρίκη της, νομίζοντας ότι έζούσε εκείνη τη στιγμή έναν τραγικό εφιάλτη, μη τολμώντας να πιστέψει πως ο Γιάγκος, που λίγο πριν, της μιλούσε πρόσχαρα, έκοιτόταν τώρα άμιλητος και με κέρινο πρόσωπο μπροστά της, ενώ ένας ρόγχος πόνου έβγαине από το στήθος του, άνέθηκε στο ίδιο αυτοκίνητο που μετέφερε στον 'Εόαγγελισμό» τον πληγωμένο Γιάγκο και την λιπόθυμη μητέρα του...

'Επέρασαν ένα άπόγευμα άγωνίας, κοντά στον πληγωμένο, ή μητέρα του και ή Λούλα. Ο γιατρός που έξήτησε τον Γιάγκο, είπε πως το τραύμα του δέν ήταν βαρύ—εύτυχως ο σωφέρ έπρόλαβε και σταμάτησε το αυτοκίνητο και οι ρυτίδες δέν τον έπήραν παρά έλαφρά μόνο στο δεξιό ποδι—άλλ' έπρεπε να μείνη ο νέος άρκετον καιρό σε νοσοκομείο, γιατί το παρμαμικό θά μπορούσε να φέρη επιπλοκές στο τραύμα του και θά χρειαζόταν τότε να το κόψουν το πόδι...

'Η Λούλα άκουσε με φρίκη από το στόμα του γιατρού την πληροφορία αυτή. Καταλάβαινε όμως ή πάναγνη κοπέλλα πως δέν έπρεπε να πητίποτε στη μητέρα του Γιάγκου, άλλ' άπεναντίας να φροντίσει να την καθησυχάσει. Αυτό κι' έκανε. Την παρηγορούσε, Παρακάλει μάλιστα ή Λού-

λα το γιστρώ να δώσει θάρρος στην μητέρα του Γιάγκου.

...Ήταν περασμένες πέντε—το ίδιο εκείνο μοιραίο κυριακάτικο άπόγευμα—που ο Γιάγκος άνοιξε τά μάτια του και κύτταξε γύρω του στον άσπρο θάλαμο του νοσοκομείου. Το βλέμμα του συνήνησε τά μάτια της μητέρας του, τά βουρκωμένα από τά δάκρυα και το πονεμένο βλέμμα της Λούλας. 'Επειτα τά χαρακτηριστικά του έσυσπάσθηκαν και τα χείλη του έμουρμούρισαν:

—Πονώ!...

—Παιδί μου, πολυαγαπημένο μου παιδί, τί σου ήταν γραφτό! έμουρμούρισε μέσα στα άναφυλλητά που την έτράνταζαν σύγκορμη ή κ. Φρέδη.

'Η Λούλα έγύρισε το πρόσωπό της προς το παράθυρο, για να μη βλέπει τά βουρκωμένα μάτια της. Άισθάνόταν τώρα ζωηρή την έπιθυμία να μείνη όλη εκείνη τη νύχτα, κοντά στον λαθωμένο νέο, να γίνη ή ναυούριστρα του σκληρού πόνου του, ο παρήγορος άγγελός του, στις στιγμές της θλίψης του. Μά, άλλοίμονο, δέν μπορούσε, γιατί έπρεπε να ξαναγυρίσει στο οικοτροφείο. Σε μια στιγμή, άντικρύζοντας τον εύγενικό νέο ξαπλωμένο, χλωμό και άκίνητο, στο κρεβάτι του πόνου, νόμιζε πως δέν έβλεπε παρά ένα φοιτητό δόξα, μια έφιαλτική όπτασία, νόμιζε πως δέν ήταν αλήθεια όλ' αυτά. Και άπορούσε, πως έφθασαν λίγα δευτερόλεπτα να γίνη το δυστύχημα και να σωριασθή στο κρεβάτι λαθωμένος ο Γιάγκος, με τη λαθάντικη, αθλητική κορμοστασιά.

—Μητέρα, πονώ! έμουρμούρισε πάλι ο νέος, με την άγωνία ζωγραφισμένη στο χλωμό πρόσωπό του.

—Αποφασιστικά τότε ή Λούλα έπήγε πιο κοντά, στο κρεβάτι του πληγωμένου, έσκυψε πάνω από το προσκέφαλό του και το είπε:

—Κάνετε λίγη ύπομονή. Ο γιατρός είπε πως το τραύμα σας δέν είναι βαρύ. Σε λίγες ημέρες θά έσθε έντελώς καλά...

Ο Γιάγκος την κύτταξε μ' ένα πικρό παράπονο που έδειχνε όλη την άμφιβολία του και της άποκρίθηκε με σέβασμένη φωνή:

—Φοβάμαι, δεσποινίς Λούλα, για το πόδι μου... 'Αν χάσω το πόδι μου, δέν τη θέλω τη ζωή μου!...

—Παιδί μου, ξεφωνήσε ή μητέρα του, ενώνοντας με άπελπισία τά χέρια της. Μη λές, μονάκριβό μου παιδί, τά λόγια αυτά, γιατί με κάνουν τρελή... Σώπα!... Θά γίνης γρήγορα καλά και θά ξεχασθούν όλα...

Κούνησε πάλι θλιβερά το κεφάλι του ο Γιάγκος.

Ο γιατρός που μπήκε στο θάλαμο νά ν' αλλάξει το τραύμα του νέου, έέκοψε τη σπαρακτική αυτή σκηνή. Κι' έπειτα από την άλλαγή, ο Γιάγκος έφάνηκε ήσυχώτερος.

Τότε ή Λούλα έπλησίασε τη μητέρα του και της είπε χαμηλόφωνα:

—Μά συγχωρείτε, κυρία Φρέδη, άλλ' είναι ώρα να ξαναγυρίσω στο οικοτροφείο.

'Η κ. Φρέδη την έκτύταξε με δακρυσμένα μάτια κι' έπειτα την έερωμαπαράκάλει να προσπαθήσει να ζητήσει την άδεια της διευθυντριάς του οικοτροφείου για να της έπιτρέψει εκείνη να πηγαίνει συχνότερα στο νοσοκομείο, στις τραγικές αυτές στιγμές. 'Η Λούλα κατασυγκινημένη της το υποσχέθηκε κι' έπειτα έπλη-

13

σμένη στο χλωμό πρόσωπό του. 'Αποφασιστικά τότε ή Λούλα έπήγε πιο κοντά, στο κρεβάτι του πληγωμένου, έσκυψε πάνω από το προσκέφαλό του και το είπε:

—Κάνετε λίγη ύπομονή. Ο γιατρός είπε πως το τραύμα σας δέν είναι βαρύ. Σε λίγες ημέρες θά έσθε έντελώς καλά...

Ο Γιάγκος την κύτταξε μ' ένα πικρό παράπονο που έδειχνε όλη την άμφιβολία του και της άποκρίθηκε με σέβασμένη φωνή:

—Φοβάμαι, δεσποινίς Λούλα, για το πόδι μου... 'Αν χάσω το πόδι μου, δέν τη θέλω τη ζωή μου!...

—Παιδί μου, ξεφωνήσε ή μητέρα του, ενώνοντας με άπελπισία τά χέρια της. Μη λές, μονάκριβό μου παιδί, τά λόγια αυτά, γιατί με κάνουν τρελή... Σώπα!... Θά γίνης γρήγορα καλά και θά ξεχασθούν όλα...

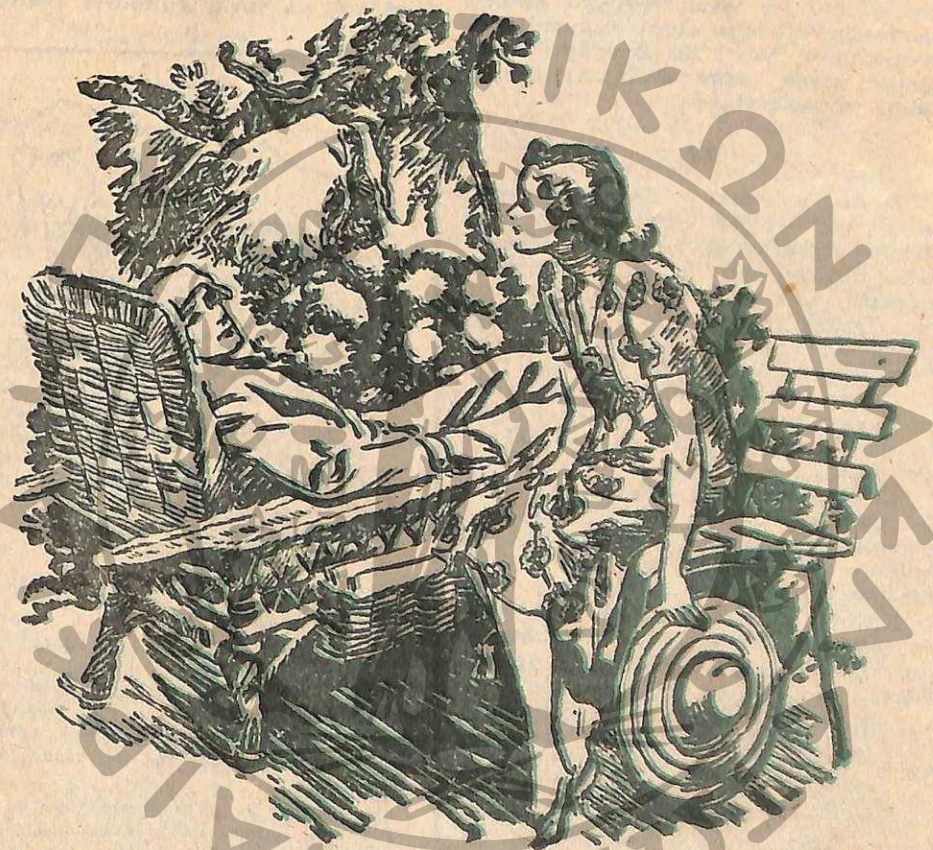
Κούνησε πάλι θλιβερά το κεφάλι του ο Γιάγκος.

Ο γιατρός που μπήκε στο θάλαμο νά ν' αλλάξει το τραύμα του νέου, έέκοψε τη σπαρακτική αυτή σκηνή. Κι' έπειτα από την άλλαγή, ο Γιάγκος έφάνηκε ήσυχώτερος.

Τότε ή Λούλα έπλησίασε τη μητέρα του και της είπε χαμηλόφωνα:

—Μά συγχωρείτε, κυρία Φρέδη, άλλ' είναι ώρα να ξαναγυρίσω στο οικοτροφείο.

'Η κ. Φρέδη την έκτύταξε με δακρυσμένα μάτια κι' έπειτα την έερωμαπαράκάλει να προσπαθήσει να ζητήσει την άδεια της διευθυντριάς του οικοτροφείου για να της έπιτρέψει εκείνη να πηγαίνει συχνότερα στο νοσοκομείο, στις τραγικές αυτές στιγμές. 'Η Λούλα κατασυγκινημένη της το υποσχέθηκε κι' έπειτα έπλη-

'Η Λούλα είχε γίνει ή ναυούριστρα του πόνου του πληγωμένου νέου, στο νοσοκομείο, ή παρήγορος άγγελός της στην απειρία της θλίψης της.

σίασε στο κρεβάτι του πληγωμένου, για να τον χαιρετήσει. Ο νέος τότε πνιγώντας ένα στεναγμό πόνου, έβγαλε το χλωμό χέρι του μέσα από τα σκεπάσματα κι' έσφιξε το χέρι της συμπνετικής κοπέλλας. Με πολλή κόπο έπειτα τα χείλη του έμυρμούρισαν:

— Έλαίω, θα θά σ'αξέσω γρήγορα.

— Θα προσπαθήσω να έλθω, του ύποσχθηκε η Λούλα.

Κι' έφυγε θλιμμένη και σκεπτική. Σ' έλο το δρόμο έσκεπτόταν τα λόγια της μητέρας του Γιάγκου: «Δέν έχω άλλον από σένα, κόρη μου, της είχε πη η κ. Φρέδη. Δέν έχω άλλον για να παρασταθώ στη συμφορά που μάς βρήκε!»

Κι' αδιάκοπα έδλεπε μπροστά της το χλωμό, πονεμένο πρόσωπο του Γιάγκου κι' η καρδιά της σφιγγόταν, τα μάτια της έγέμιζαν από δάκρυα. «Ω, ναί, θα παρακαλούσε τη διευθύντρια του οκοτροφείου να της επιτρέψει την έξοδο, για να πηγαίνει στο νοσοκομείο, να βλέπει το Γιάγκο και να παρηγορηθεί τη μητέρα του.

Γυρίζοντας όμως εκείνο το απόγευμα η Λούλα στο οκοτροφείο, εϋρήκε δεύτερο γράμμα από τη φίλη της τη Μιμή. Σ' αυτό, της έγραφε εκείνη ότι έπειδη ό άρραβωνιαστικός της, ο Άγγελος, είχε μετατεθεί στο Κεντρικό Κατάστημα της Τραπεζής, θα έγινόνταν πολύ σύντομα οι γάμοι των και θα έρχόνταν στην Αθήνα για να μένουν.

«Σκέφου, αγαπημένη μου Λούλα, έπρόσθετε στο γράμμα της η προδότρα φίλη, ότι ή τύχη τάφερε έτσι, ώστε να μη χωρισθούμε. Σε λίγον καιρό έλπιζω να είμαστε στην Αθήνα, όπου θα εγκατασταθούμε. Το δειρό μου να γίνω Αθηναία πραγματοποιείται και είμαι περισσότερο χαρούμενη, γιατί θα ξαναβρεθούμε, ή μια κοντά στην άλλη. Κι' έχουμε τόσα να πούμε!»

— ΕΕ —

Η Λούλα, αντί ν' άπαντήσει στη φίλη της, έγραψε στη μητέρα της. Βιαστικά-βιαστικά, γιατί ήταν τόσο πολύ ταλαιωμένη, της έγραφε λεπτομέρειες για το δυστύχημα που λίγο έλειψε να στοιχίσει τη ζωή του ευγενικού νέου και στο τέλος έπρόσθετε πως η μητέρα του Γιάγκου την είχε παρακαλέσει να πηγαίνει, όσο μπορούσε πιο συχνά στον «Ευαγγελισμό», γιατί δέν είχε κανένα άλλον γνωστόν στην Αθήνα.

«Γράφτε και σεις δυο λέξεις στη διευθύντρια, μαμά, για να την παρακαλέσετε να μου επιτρέψει την έξοδο», έτελεωνε το γράμμα της η Λούλα.

Κι' όταν το έβαλε το φάκελλο, τότε ξαφνικά θυμήθηκε πως τη στιγμή, όπου κουδέντιαζε μαζί με το Γιάγκο, στο πάρκο του Ζαπτείου, λίγο πριν από το δυστύχημα, αίσθάνθηκε ένα άνεξήγητο μαύρο προαίσθημα να σφίγγει την καρδιά της, λυπητρές σκέψεις, σαν μαύρες πεταλούδες έφτερουνίζαν στο νου της, λές κι' είχε περάσει, για μια στιγμή, κοντά από το νέο ζευγάρι, ο θάνατος και σκόρπισε γύρω τους την παγερή πνοή του.

Ένα εικονισμάκι, μια μικρούλα λιθανοκαπνισμένη Άγία Παρασκευή — ή θαυματουργή Άγία της Χαλκίδος — έκρεμόταν πάνω από το κρεβάτι της Λούλας. Της την τελευταία στιγμή που την αποχαιρετούσε με δάκρυα. Και η Λούλα την έβαλε πάνω από το κρεβάτι της, στον κοίτωνα του οκοτροφείου.

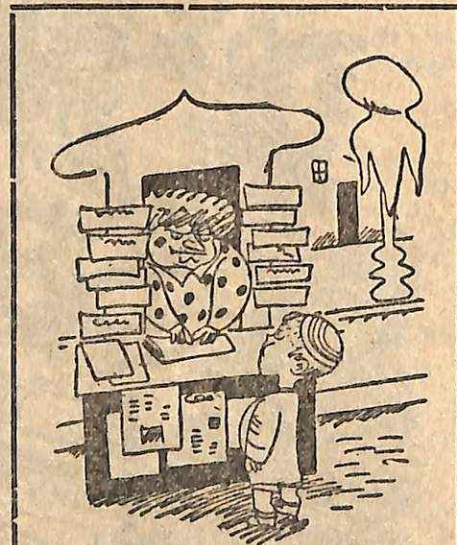
Τώρα όμως που ο Γιάγκος, ο παιδικός φίλος της έχαραπάλευε στο κρεβάτι του πόνου, η Λούλα συλλογίσθηκε πως ή θέση της θαυματουργής Άγίας ήταν κοντά στον ευγενικό νέον. Και με πολλή εϋλάβεια έξεκρέμασε το εικονισμάκι, το έφερε στα χείλη της, κι' έπειτα το έκρυψε στη τσάντα της, για να το πάει στο νοσοκομείο.

Όλη εκείνη τη νύχτα η Λούλα έδλεπε μπροστά της τη μορφή του Γιάγκου, χλωμή, σαν κέρινη, ανάμεσα στα σεντόνια του νοσοκομείου και πεταγόντων με άγωνία. Και παρακαλούσε να περάσουν γρήγορα οι ώρες, για να ξαναβρεθεί πάνω από το προσκέφαλό του και να γλυκάνει, με τα παρήγορα λόγια της τον πόνο του, να του χαρίσει την έλπίδα, με το άβολο χαμόγελό της.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ'.

Η ΠΡΟΔΟΤΡΑ ΦΙΛΗ

Η Μιμή, που έτοιμαζόταν για τους γάμους της με τον Άγγελο, με τη βιασύνη των ενόχων που φοβούνται και όποπεύονται και το παραμικρό, δέν άκουσε με τόση ευχαρίστηση, ότι τον άρραβωνιαστικό της τον μεταθέτανε στην Αθήνα. «Οχι, η προδότρα φίλη δέν ήθελε να βρίσκεται ο Άγγελος κοντά στη Λούλα, γιατί έφοβόταν μη τυχόν έμάθαινε εκείνος

Η ΛΟΓΟΚΡΙΣΙΑ ΣΤΟΥΣ

ΕΜΠΟΔΕΜΟΥΣ

(Στις εμπολέμες χώρες, ή στρατιωτική λογοκρισία διαγράφει πολλά πράγματα την τελευταία στιγμή, και οι έφημερίδες εκδίδονται με τεράστια κενά λευκά).

Ο μικρός (στην περιπετειούχο). — Να μου δώσεις, κερά, μια έφημερίδα με πολλά λευκά... γιατί έμένα θέλει ο παπούς να του την διαβάξω...

την ταπεινή συκοφαντία της και πωπεύονταν ίσως τα μέσα που μετεχειρίσθηκε για να τον άπουσάσει από τη Λούλα, να τον άναγκάσει να διαλύσει το συνοικέσιο και να γίνει άνδρας της. Παρηγοριόταν ωστόσο, με τη σκέψη, ότι και ο Άγγελος θ' άπόφευγε κάθε συνάντηση με τη Λούλα, γιατί δέν θα του ήταν τόσο ευχάριστο να βλέπει εκείνη που ήταν να γίνει κάποτε γυναίκα του.

Στο μεταξύ άποφασίσθηκε να γίνουν οι γάμοι των το γρηγορώτερο, άφου ήταν να φύγουν για την Αθήνα. Ο Άγγελος ήθελε να κάνει το γάμο σε στενό οικογενειακό κύκλο. Η Μιμή όμως που έννοούσε να δείξει σ' όλες τις γνωστές της το θρίαμβό της έπέμενε να γίνει άνοιχτός ο γάμος. Και ο Άγγελος που δέν της έλεγε ποτέ όχι, έδέχθηκε. «Όσο για τη θεία της, εκείνη δέν θα τους άκολουθούσε στην Αθήνα, γιατί δέν μπορούσε ν' άφήσει το μικρό ιδιόκτητο σπίτι των. Οι καλά πληροφορημένοι έλεγαν, ότι δέν ήταν πραγματική θεία της, αλλά την είχε περιμαζέψει από μικρό κοριτσάκι και την άνάθρεψε, για να την έχη άποκομπί στα γεράματα της. Έπρόσθεταν μάλιστα οι ίδιοι ότι τόσο η Μιμή, όσο και ψυχομάννα της, δέν ήταν Χαλκιδαιίσες, άλλ' είχαν έλθει από άλλο μέρος της Εϋβοίας κι' έγκατεστάθηκαν στη Χαλκίδα.

Η άλήθεια ήταν ότι έως τη στιγμή όπου η Μιμή, συνοδευόμενη από τη θεία της έξεκίνησε για τον Αη-Δημήτρη, όπου θα έγινόνταν ή στέψη, δέν μπορούσαν άκόμη να το πιστέψουν ότι σε λίγο θα ήταν ένώντιον Θεού και ανθρώπων» γυναίκα του νεαρού τραπεζίτη. Και μόνο όταν βρέθηκε στην έκκλησία, άνάμεσα στη χαρούμενη όμήγυρι των καλεσμένων μπροστά στον παπά, που θ' άλλαζε τα στέφανα, όταν έννοιωσε στο κεφάλι της τους λεμοναυθούς και άκουσε την ψαλμωδία του Ιεροϋ μυστηρίου του γάμου, μόνο τότε, σαν ν' άμφέβαλλε άκόμα έως εκείνη τη στιγμή, έπέσθηκε ότι ο θρίαμβός της ήταν άληθινός και ο Άγγελος ήταν δικός της, άνδρας της πια έπίσημος. Τό φως από τις λαμπάδες έφύτιζε τα πρόσωπα του ζευγαριού. Ο Άγγελος ήταν λίγο χλωμός. Το πρόσωπο της Μιμής ήταν σαν κουκλίστικο. Τα καστανά μαλλιά της, με τις χρυσές λάμπες των, τα μαργιόλικά μαύρα μάτια της, που κυττούσαν τότε ναζικά και τότε προκλητικά και που ή κάθε ματιά τους ήταν και μια σαϊτιά στην καρδιά, εϋπνώνοντας τους πιο τρελλούς πόθους, την έκαναν ξελογιαστικά όμορφη. Και αδιάκοπα έσκορπούσε γύρω της, στις φίλες και γνωστές της χαρούμενα χαμόγελα. Είχε στείλει πρόσκληση και στους γονείς της Λούλας, μα δέν έπήγαν εκείνοι. Έδικαιολογήθηκαν ότι είχαν άρρωστη τη μικρή κόρη τους, τη Βιργινία. Η Μιμή όμως δέν έπαινε να λέη ότι ή δικαιολογία αυτή ήταν άστεία και ότι δέν έπήγαν στο γάμο, γιατί τους είχε στοιχίσει ή διάλυση του συνοικείου της κόρης των με τον Άγγελο.

«Πού να φαντασθούμε, συλλογίζόταν η Μιμή, ότι εγώ της τον πήρα!»

(Συνέχεια στο έπόμενο).

ΣΥΛΒΙΟΥ

Η ΠΡΟΦΥΤΙΑ έπλενε τα κατώφλια του δρόμου όταν η Μαριγώ του Μπούρδα περαστική κοντοστάθηκε:

— Καλημέρα Προφύτριά μου. Παραμονή Χριστούγεννα σήμερα και βλέπω πως δρόμους στη δουλειά.

— Τι να κάνω Μαριγώ μου, πούμαι μονογέρας. Η κόρη μου με το μαρό δέν μπορεί να κουνήσει από τη θέση της. Δέξα ναχ η Θεός τα τέλεφα όλα. Απὸ τα χτές πολέμω. Ήσφουγγάρια, ή τριψα τα σανίδια, ήσπουνισα τη μπογιές, ήκανα την κουζίνα. Το σπίτι μας είναι να του δώσης διταία να φύη.

Η Μαριγώ μισόκλεισε τα μάτια: — Να σου πω Προφύτριά μου ήρεπε να πής το γαμπρού σου, να σ'αξέσει ένα δουλάκι. Καλύτερη από σένα, είναι η Καλαφάταινα πίσω από το σπίτι σου. Τη φέρανε έχτες μια δουλά ως εκεί επάνω κι' άσκημη—άλλο που στο λέω κι' άλλο να τη δής! Πως θα την έχη μέσα στο σπίτι τη καλή, πούναι κι' η Μαριάνθη ή κόρη της βαρεμένη! Καλέ εκείνη θαρρείς πως είναι ζωτικό. Μα μουπε πως στη δουλειά τη είναι μαστόρρισα.

— Δέ θέλω δουλειά. Σαν ήθελα θα μοι ήπαιρνε. Μοναγός σου χόρευε κι' όσο θέλεις πήδα. Τι θα τότε κάνω καλέ το σπιτό μου; Εένο θρέσεις, πύλο θρέσεις. Νά, τώρα τα τέλεφα όλα μοναγή μου και θα πάω μέσα να σφαλίζω την πόρτα μου να μη με παίρη γαμπρός ή μια μου μεριά.

— Έγεις δίκιο Προφύτριά μου. Μαθές στη Ζουλαμάταινα δέ στη ξελογιάσε το γιο της ή δουλά που είχε; Και τούκαψε το παιδί τζαίρ, τζαίρ για να κάνει το φουατό της;

— Αιέ η Εϋανθία του Τάρλα που ήχασε τον άντρα της από μέσα από τα χείρα της; Δέν ήφρε με τη δουλά μεγάλη δουλιά; Τα έξασες;

— Έγεις δίκιο Προφύτριά. Έσθ 'σαι γνωστικά, εγώ το λέω πάντα. Κι' ύστερα θές χαμμία φορά να φύγης, πρέπει να βάλης κλειδί παντού για να μη σε κλέψη.

— Βέβαια καλέ. Η κόρη μου πάει με το παιδί λιγάκι παραπέρα. Θα βγώ κι' εγώ σαν άνθρωπος να δώ μια γειτόνισα. Δέν αγαπώ τα λόγια—με έρεις—μα δέν μπορώ πάλι και να δουρολακιάσω! Έ! Νά άφίωμε τη δουλά στο σπίτι κι' όποιος μπ' κι' όποιος βγίη;

Η Μαριγώ κούνησε το κεφάλι. — Σωστά, σωστά. Άντίο, πάω γιατί άρρωστα.

— Στο καλό Μαριγώ μου. Και του γοόνου νάσαι καλά. Καλή ψυχή!

— Εϋχαριστώ. Παρομοίως σου!

Η Προφύτριά μπήκε μέσα. Η Σουλτάνα ή κόρη της κρατούσε το μαρό.

— Μωρέ παιδάκι μου, είναι μερικάς, που δέν στογάζονται αν έχης δουλειά. Σοο πιάνουνε τα λόγια και λένε ούλο παπαδέλες. Πέρασαν εκείνη ή λωλοκου-

ΟΙ ΚΩΜΩΔΙΕΣ ΤΩΝ ΣΥΝΟΙΚΙΩΝ

δούνα η Μαριγώ του Μπούρδα, και μ' άρχισε το εκ του κατ' Λουκά. Γιατί δέ παίρνουμε δουλά να μη κουράζουμε, που πήρε μια ή πιανή μας η Εϋανθία ή Καλαφάταινα, κι' άστα κάτω που τα π'ας. Μια ώρα με είχε στην οζώπορτα και μουσπε τ' αυτιά μου.

Η Σουλτάνα χαμογέλασε: — Δέν πειράζει καλέ μαμά, έσθ πια τα τέλειωσες όλα.

Έκείνη τη στιγμή χτύπησε ή πόρτα! Ένα κοριτσάκι ήρθε μέσα.

— Καλώς την Έλενίσσα. Τι θές παιδί μου; ρώτησεν η Προφύτριά

— Άφισε το τηγάνι και βγήκε ξεφωνώντας.

— Μ' έστειλε η μαμά μου να μου δώσετε ένα μεγάλο ταβαδάκι να βάλη τα σεκέρ-λουκούμια να τα στείλη στο φούρο.

— Ησθ! Σεκέρ-λουκούμια ήκάνατε; — Ναι.

— Μα έμεις παιδάκι μου στη Σούρνη, αυτά τα κάνανε τ' Αη-Βασίλειου, πούναι και πρωτοχρονιά, δέν τα κάνανε τα Χριστούγεννα. Μη χειρότερα!

Η Σουλτάνα έφερε τον ταβά και τον έδωκε στην μικρή.

Σαν έφυγε, η Προφύτριά έλεγε: — Μου γενήκανε κι' αυτές σαν τη Παητουλαδίτισσα που κάνουνε τα σεκέρ-λουκούμια τώρα και τα λένε κουραμπιέδες.

— Έ! καλά καλέ μαμά. Κάθε τόπος και νόμος. Γιατί σου φαίνεται παράξενος; Ίστερα τον μπαμπά τη μικρής τότε λένε Χρίστο. Δέ θα βγάλη ή γυναίκα ένα γλυκό σαν θα πάνε να την χαιρετίσουνε;

— Άς βγάλη ρετσέλι. Άλήθεια άδριο είναι κι' έμένα τα γενεθλιά μου. Χριστούγεννα ήγεννήθηκα κι' ή ευχαρισμένη ή μάνα μου, μουλεγε πως τα παιδά που γεννιούνται ποίν ήγιάσουνε τα νερά τ'ω Φώτου, γίνονται το δράδυ καλλιαντζέρια και γυρίζουνε στα τζάκια. Γι' αυτό μου βάλανε το τεταβάγγελο στο προσκέφαλό μου και μ' άνιάνανε πρωί δράδυ με το μεγάλο άγιασμο.

— Και τα πιστεύεις καλέ μαμά αυτά

τού; — Τι λές παιδάκι μου; Η Σουσάνα του Εϋδη δέν είδε το καλλιαντζάρο την ώρα που τηγάνιζε και τσηθε κόλπος! Ο Θεός να μάς φυλάη!

Ο Δημητράκης ο γαμπρός της ήρθε φορτωμένος με ψώνια.

— Πάντα γεμάτα τα χείρα σου κουβαλητή μου, είπε η Προφύτριά. Ήφερε κι' αλεύρι; Άπόψε θα σ'ας κάνω λουκουμάδες να τση φάτε για τα γενεθλιά μου.

Ο γαμπρός γέλασε. — Καί πόσων χρονών γίνεσαι καλέ;

— Μα να σου πω ήξάσασα. Όσο είμαι είμαι.

— Και στα έκατό; — Σπολλάτη.

Η Προφύτριά έϋπνησε ίπο τις πέντε την αυγή, κι' έβαλε το τηγάνι να κάνει λουκουμάδες, με μια μικρή λάμπα άναμμένη για να φέγγη.

Ένψ τηγάνιζε βλίπει από το παραθυράκι της κουζίνας που έδλεπε στο πλαϊνό σπίτι της Καλαφάταινας ένα κεφάλι με κόκκινα μαλλιά ξεμαλλιασμένα, δυο μάτια αλλοίθωρα, κάτι χείλη πρησμένα και δόντια μυτερά να τήνε κυττάζουμε χαμογελώντας. Έκανε το σταυρό της.

Μια φωνή βραχνή έλεγε: — Καλέ κερά, δώσε μας λίγο τηγανητό γιατί μάς μύρισε.

Η Προφύτριά ξεφώνισε. — Παναγία μου, καλλιαντζάρος!

Άφισε το τηγάνι και βγήκε στην αυγή ξεφωνώντας:

— Βοήθεια γειτόνοι, καλλιαντζάρος! Άγού!

Οι άνθρωποι που έτοιμαζόντανε να πάνε στην έκκλησία για τα Χριστούγεννα, τρέσανε δλοι στο σπίτι της Προφύτριάς. Ο γαμπρός της με τα νυχτικά, ή κόρη της με το χαμύι τυλιγμένη.

Η Προφύτριά μελανιασμένη φώναζε: — Τόν είδα με τα μάτια μου, και μου γράψε και λουκουμάδες. Νά, σ' έμεινε το παραθυράκι.

Τρέσανε στο παραθύρι που έδλεπε στην αυλή της Καλαφάταινας.

Η Εϋανθία ή Καλαφάταινα, τυλιγμένη σ' ένα ποταδάκι γαμογέλασε:

— Καλέ τί άλαφροστογή που είσαι. Προφύτριά μου! είπε. Που τον είδες καλέ τον καλλιαντζάρο; Στον ύπνο σου;

Ήταν ή καινούργια δουλά που πήραμε, ή Μαλάμα, και την έστειλα να σου γυρέψη μυρωδιά που τηγανίζες για την κόρη μου τη βαρεμένη! Μη χειρότερα, μέσα πούναι σήμερα!

Η Προφύτριά έσπασε πια τόπος: — Κι' ήφρε μωρή εκείνη την άσκη μουσρα να μου βάλης ν' άνεβή την άνεμίσκαλα να μου σπάση τη χολή μου, άσυλλόστη; Δέν είδες πως είναι δά διάολος με τα κόκκινα μαλλιά και τ' αλλοίθωρα μάτια; Ησθ δση λαχτάρα μου δώκες πίσσημια μέσα, τόσο χείρι και προκοπή νάχης, φωτιά να σε κάηη ψευτοπλούσια που μου θές και δουλά! Ά!

Ίδιος καλλιαντζάρος ήτανε, άνεβη την ψυχή σου!

Τό «Φῶς» τοῦ Καρύδη

ΑΠΟ τὰ γρά-
νια ἀκόμα τῆς
βασιλείας τοῦ
Ὁθωνος οἱ Ἀ-
θηναῖοι δημοσιογράφοι
εἶχαν τὴν ἐπιθυμία νὰ
ἐκδώσουν μιὰ ἐφημε-
ρίδα καθημερινή. Αὐ-
τὸ ὅμως ἦταν τότε
δύσκολο γιατί ἡ Ἀθήνα ἦταν μικρὴ
καὶ πρακτορεῖο ἐφημερίδων δὲν ὑ-
πῆρχε. Ἐγίναν ὥστόσο μερικές
σχετικές ἀπόπειρες.

Τὴν πρώτη ἀπόπειρα ἐκδόσεως
καθημερινῆς ἐφημερίδος στήν Ἀθήνα
τὴν ἔκανε ὁ σατυρικός ποιητὴς Σο-
φοκλῆς Καρύδης τὴν 1 Φεβρουαρίου
1860. Ἐξέδωκε τὴν ἐφημερίδα
«Φῶς» ὡς καθημερινή. Γοητορὰ ὅ-
μως ἡ ἀπόπειρα ἐναυάγησε. Τὸ κοι-
νὸ δὲν ὑποστήριξε τὸν Καρύδη στὸ
τόλμημά του. Κι' ἐκείνος τότε πα-
ταμόρφωσε τὸ «Φῶς» εἰς φύλλο πο-
λιτικοσατυρικό διεβδομαδιαῖο καὶ
κατόπιν ἐβδομαδιαῖο.

Τὸ «Φῶς» ἦταν τὸ πρῶτο ἐβδομα-
διαῖο πολιτικοσατυρικό περιοδικό.
Ἐγράφετο ἐξυπνα καὶ ἐτυπώετο
ἐπιμελημένα. Ἀρρεσε κι' ἐπίσπε. Καὶ
γοητορὰ εὗρισκε μιμητάς. Τὰ ἐβδο-
μαδιαῖα πολιτικοσατυρικά φύλλα— εἶδος
ποῦ σήμερα δὲν ὑπάρχει στὸν ἑλληνικὸ
τύπο—γίναντε τότε ἀθροιστάτα. Κατόπιν
ἀπὸ τὸ «Φῶς» ἐξεδόθησαν τὸ 1873 ὁ
«Εὐκαιρὴς» τοῦ Π. Πηλαδίου, ὁ
«Ἀριστοφάνης» τοῦ Ἰδίου τὸ 1874, ὁ
«Ἀσμοδαῖος» τοῦ Θέμου Ἀννίνου τὸ
1875, ὁ «Παλάνθρωπος» τοῦ Βασιλείου
τὸ 1877, ὁ «Ραυπαγῆς» τοῦ Κλ. Γοιαν-
ταζόπου τοῦ 1879, τὸ «Μὴ γάνεσαι» τοῦ
Βλ. Γαβριλίδου τὸ 1880. Ὡστόσο με-
τὰ αὐτὸν τὸν συναγωνισμὸ, τὸ «Φῶς»
ἐξεκίνησε τὸ 1881.

Ἔως τὸ 1877 μόνος ὁ Καρύδης ἔ-
γραψε καὶ διηύθυνε τὸ «Φῶς». Μὰ ἀπὸ
τὸν νόμον ἐκείνον ἐπὶ τῶν συνειρη-
σινῶν τὸν Γ. Σουσιῆ καὶ τὸν Βαρ-
θέου. Τὸν ἄριστον ὅμως καὶ οἱ δύο γρά-
φοντες ὁ Βασιλείου τὸν ἴδιον νόμον ἐξε-
κίνησε τὴν ἐφημερίδα «Παλάνθρωπος» καὶ
ὁ Σουσιῆς ἐξέδωκεν ἀπὸ τὸ 1883 τὸν
λαοικὸν «Ρωμύον» του.

Τὸ «Φῶς» ἔδωκεν γραμμένο σχεδὸν ὁ-
λόκληρον μὲ σατυρικούς στίγους. Ὁ Κα-
ρύδης ἦν πολὺ παραινωτικός στιχουργός
κι' ἐξυπνος σατυριστής.

Ἦταν ὅμως ὁ Καρύδης καὶ δημοσιο-
γράφος μὲ καθαρὴ ἀντίληψη καὶ μὲ πο-
λεμικὴν ἐξυπνάδα. Γι' αὐτὸ εἶχε πολλοὺς
θυμωμένους καὶ τὸ «Φῶς» ἐκυκλοφοροῦσε
ἐνδύατα.

Στὸν τίτλο τῆς ἐφημερίδος τοῦ ὁ Κα-
ρύδης εἶπε πάντα ὡς σύμβολο τὸ σῆμα:

«Καὶ ὁ δεινὰς καὶ ὁ τάδε
εἶναι ὅλοι μακαράδες».

Ὁ Καρύδης ἦταν πολὺ τολμηρὸς δη-
μοσιογράφος. Καὶ γι' αὐτὸ τὸ «Φῶς» ὡς
πολιτικὸ φύλλο εἶχε σπουδαία θέση στὸν
τότε τύπο. Ἐξεκρίνατο μὲ θάρρος τὰ πο-
λιτικά σκάνδαλα καὶ τὴς καταρροῆς
τοῦ καιροῦ του, τὰ ρουσφέτια καὶ τὴ δι-
αφθορά τοῦ κοινοβουλευτικοῦ κόσμου καὶ
γενικά ὅσα στὴν πολιτικὴ τὰ βόρραζε
στραβὰ.

Πολλὲς φορές τὸ «Φῶς» κατεσχέθη

Ἡ πρώτη ἀπόπειρα ἐκδόσεως καθημερινῆς ἐφημερίδος τὸ 1860. —
Τὸ ἔμβλημα: «Καὶ ὁ δεινὰς καὶ ὁ τάδε εἶναι ὅλοι μακαράδες»
—Τὸ «Φῶς» πολιτικοσατυρικό φύλλο. — Ὁ Σοφοκλῆς Καρύδης ὡς
σατυρικός ποιητής. — Ἡ τιμωρία τῶν «κανονιέρηδων» συνδρομη-
τῶν — Μετὰ τὸ «Φῶς», ὁ Παλάνθρωπος.

Ὁ τίτλος τοῦ «Φῶτος» τοῦ Καρύδη, ὅπως ἦ-
το ἀπὸ τοῦ Ἰανουαρίου τοῦ 1867 μέχρι τοῦ
Ἰανουαρίου 1869. Μὲσα εἰς τὰ γράμματα
τοῦ τίτλου ἐκονίζονται οἱ πολιτευταὶ τῆς
ἐποχῆς ἐκείνης Κουμουνοδούρος, Βούλγα-
ρης καὶ Δελιγιώργης.

καὶ ὁ Καρύδης ἐφυλακίσθη κάποτε γιὰ
τὰ γραφόμενά του. Ἐξ ἄλλου πολλὲς
φορές τὸν ἐξουλοκόπησαν οἱ οἱ καὶ υπά-
χοι τῶν πολιτικῶν μερῶν ποῦ ποιε-
ούσε. Μία φορά ἀλύιστα ἀπὸ τὸ πολὺ
ξύλο εὗρεν ἀρετὴς μέρες στὸ κρεβ-
βάτι!

Μόλις ὅμως ὁ Καρύδης ἐξῆλθεν ἀπὸ
τῆς φυλακῆς καὶ ποὶν ἀκούη νιατοσευθὴ ἀ-
πὸ τὸ ξύλο, ἐξακολούθησε στὴς στήλες
τοῦ «Φῶτος» τὴς ἐπὶ στίσεις του. Ἰδιαιτε-
ρα τὸ «Φῶς» ἐκτυπώσε τὰ κακά ποῦ ἐ-
δημιουργοῦσε ὁ κοινοβουλευτικὸς στὸν
τόπο μας. Ἐβοῖζε τοὺς βουλευτάς καὶ
τοὺς ὠνόμαζε ἀκούστους, «ζῶνα», «λύ-
κους». Στὸς στίγους ποῦ ὁ Καρύδης ἐ-
δημοσίευε στὸ «Φῶς» παρίστανε τοὺς
βουλευτὰς ἐκείνους τοῦ καιροῦ ἱκανοὺς αὐ-
τὴν νὰ λέει ἕνα ἀγαθὸ γιὰ δὲ ἐπὶ ἐπὶ
τείνεν ἡ Κυβέρνηση, μὰ ἱκανοὺς ἀκούη
καὶ ὡς... νηδοσκόπους. Κάποτε ἐδημοσί-
ευσε καὶ ἀπογοιστίσθη τοῦ βουλευτοῦ
ποῦ σέβειν ἀπὸ τὴν Ἀθήνα καὶ νοοῖται
στὴν ἐπὶ τῆς του. Σ' αὐτὴν τὴν ἡπομνη-
σινὴν ὁ βουλευτὴς ἀπογοιστέα, ἔτσι
τὴν πομπεύοντα:

«Σὲ ἀφῶν λυπημένους,
ὁ Ἀθῆνα, ἔγες γαῖα,
Νὰ βοσκῇσαι πάλιν πᾶν
εἰς τὸν τόπο μου τραγιά...»

Ὁ Σοφοκλῆς Καρύδης, ἐκτὸς ἀπὸ τὸ
«Φῶς», ἐξέδωκε καὶ μερικοὺς τόμους μὲ
«Πεζὰ καὶ ἑμμετρα» δογὰ του. Ἐκεῖ
μὲσα εἶναι ὁμορφες κοινωνικὲς σάτυρες,
καλαμπούρια, ἀνέκδοτα, ἀστεία καὶ διά-
φορα λογοτεχνικά παιγνίδια. Ὑπῆρχαν ἐ-
κεῖ καὶ ἀποστομίζοντες λυρικοὶ ἡ σατυρικοὶ
κι' ἕνα ἄλλο ποίημα λοντομῶν καὶ εἶδος.
Ἦταν κατὰ ποίερα σατυρικά κείμενα,
γυρισμένα καθέως στὴ μέση. Ὅταν λοι-
πὸν ἐδίδαντο καλεῖται αὐτὰ τὰ κείμενα
πέσα-πέσα ἔδωκεν ἐντελῶς ἄλλη ἔννοια,
παρὰ τὴν τὰ δίδαντο καλεῖται γυρισμένα
σὲ δύο στίγους, δηλαδὴ πῶτα τὸ ἀριστε-
ρὸ μέρος κι' ἔπειτα τὸ δεξιό.
Τὰ βιβλία αὐτὰ τοῦ Καρύδη εἶναι σή-

μερα δυσέρετα. Μὰ
ἔως τὸ 1890 ἀποτε-
λούσαν μιὰ ἀπολαυσή
τοῦ ἀναγνωστικοῦ κοι-
νοῦ τῆς Ἀθῆνας.
Πολλοὶ μάλιστα ἀν-
τέγραψαν ἀπ' αὐτὰ
κουμάτια γιὰ νὰ τὰ
ἔχουν...

Ἐννοεῖται ὅτι στὰ βιβλία του ὁ
Καρύδης δὲν ἐξεγνοῦσε νὰ σατυρίσῃ
καὶ τοὺς βουλευτὰς, τοὺς ὑπουργοὺς
καὶ τοὺς κυβερνητικοὺς δημοσιογρά-
φους τοῦ καιροῦ του.

Ἐνας ὑπουργὸς τοῦ 1866 παρου-
σιάζετο ἀπὸ τὸν Καρύδη ἐξαιρετι-
κά πολυάσβολος:

— Ὑπουργέ μου! δύο λέξεις ἔχω νὰ
σε θυμίσω...

Ἀκροάσου με κουμάτι!

— Δέγε σύντομα νὰ ζήσης, ἐπειδὴ εἰ-
μαι νὰ κινηθῶ

ν' ἀνεβῶ εἰς τὸ παλάτι...

— Ἐξοχώτατε! Παυμένους ἔχω μῆνες

καὶ ὅσα ἐκλεψα. ὡς τώρα θὰ τὰ ἔχω

Εἶμαι νὰ ὅπως μὲ βλέπετε... Σὲ πα-

ραχάλῳ νὰ δώσης

μὴν θέσιν κι' εἰς ἐμένα...

— Εὐχαριστῶ... ὅμως... ἴσως... εἶναι ποῶ-

γμα τὸ ὅποιον...

Ἐκ' ἀπὸ τὸ Ὑπουργεῖον...

Μὰ ὁ Καρύδης ἐσατύριζε καὶ τὰ θη-
λυκὰ τοῦ καιροῦ του. Στὸ ποίημά του
«Ἡ ὥραία», ποῦ ἐδημοσίευε κι' αὐτὸ
τὸ 1866, ἀνγίζει νὰ τὰ στολίζει ἔτσι:

«Τῆς Ἀθῆνας τὰ κορίτσια ἐπεσκέσθην

ἕνα-ἕνα,

ὅλα εἶχον γαριβάλδην, κρινολίνα φου-

σκωμένα,

καὶ καθένα ριζωμένην τὴν ἰδεάν στο

κεφάλι,

πὼς αὐτὴ εἶναι ὥραία εἰς τὸν κόσμον

κι' ὄχι ἄλλη.

Πλὴν ἀπ' ὅλες μὴ νέα

μοῦ ἐφάνη ὡς ὡς ἴαν.

Ὁ «γαριβάλδης» καὶ τὰ κρινολίνα» ἦ-

σαν τὰ ἐνδύματα τῆς γυναικείας μόδας ἐ-

κείνου τοῦ καιροῦ.

Ἐσατύριζε λοιπὸν ὁ Καρύδης καὶ στὰ

βιβλία του ὅπως καὶ στὸ «Φῶς» τοὺς

ὑπουργοὺς καὶ βουλευτὰς, ἄλλα καὶ τὸ

θηλυκὰ. Δὲν ἄφισεν ὅμως καὶ τοὺς ἀνα-

γνώστες του. Ὅσοι συνδρομητὰς καθυ-

στεροῦσαν τὴν συνδρομή τους ἐσατυροῦ-

σαν μὲ στίγους μὲσα στὸ «Φῶς». Ἐτσι ἐ-

φρόντιζαν ὅλοι νὰ πληροῦνον τακτικά...

Οἱ «κανονιέρηδες» ἐξωντύνοντο!

Αὐτὸ ὅμως τὸ παράδειγμα τοῦ «Φῶ-

τος» ὁ «Παλάνθρωπος» τοῦ Βασιλείου

τὸ ἐτελειοποίησε. «Ὅχι μονάχα ἔδωκε

τοὺς συνδρομητὰς ποῦ καθυστεροῦσαν τὴν

συνδρομή τους, μὰ ἔδωκε κι' ἐσατύριζε

κάθε ποδωποῦ ποῦ δὲν τοῦ ἄρρεσε ἡ ποῦ

ἤθελε νὰ τὸ ἐκδύσῃ γιὰ νὰ τοῦ πῶρη

λεφτά... Ὁ «Παλάνθρωπος» ἔφτασε σὲ

μεγάλους κυκλοφορήσεις. Μὰ ἦταν τὸ παρά-

δειγμα τῆς ἀπόλυτης καὶ ἀνεκλείμενης ἐλευ-

θερίας τοῦ τύπου. Ἦταν ὅμως «ἐν τάξει»

ὁ «Παλάνθρωπος» μὲ τὴς ἀρχὰς του,

γιατὶ ἔγραφε χάτω ἀπὸ τὸν τίτλο του:

«Ἡ ἀσκή μου εἶναι νὰ μὴ ἔγω χαμνίαν

ἀργίην»!

Φ. ΓΙΟΦΥΛΛΗΣ

Διάλυσις ἀρραβώνων

Ἀθηναϊκὸ εὐδυμογράφημα τοῦ κ. Παν. Παπαδοῦκα

ΠΟΛΕΣ φορές οἱ παντρεμένοι
μετανοιοῦν γιὰτὶ παντρεύ-
τηκαν. Εἶναι πολὺ φυσικό. Με-
ρικές φορές ὅμως μετανοιοῦ-
ν καὶ οἱ ἀρραβωνιασμένοι. Κι'
αὐτὸ εἶναι περίεργο, ἀφοῦ δὲν ἐπρό-
φτασαν νὰ δοκιμάσουν τὴς χαρὲς
καὶ τὰ βάσανα τῆς παντρείας. Ἐτσι
ἔγινε καὶ μὲ τὸ φίλο μου τὸ Λάκη:
Ἐρωτεύτηκε πρὶν ἀπὸ δύο χρόνια
τὴν Κική — μιὰ κοπέλλα ἀρκετὰ ὁ-
μορφὴ — τὴν ἀρραβωνιάστηκε πρὶν
ἀπὸ ἔξη μῆνες καὶ τὸ μετάνιωσε
πρὶν ἀπὸ ἕνα.

— Ἐκανα μιὰ μεγάλη κουταμάρα,
μοῦ εἶπε.

— Γιατὶ κουταμάρα;

— Γιατὶ τώρα κατὰλαθα πὼς δὲν

τὴν ἀγαπῶ τὴν Κική. Γελάστηκα.

Καὶ πὼς μπορεῖ νὰ ζήσῃ κανεὶς μὲ

μιὰ γυναῖκα ποῦ δὲν ἀγαπᾷ;

— Καὶ τώρα τί σκέπτεσαι νὰ κά-

νῃς;

— Δὲν ξέρω. Θὰ ἤθελα πολὺ νὰ δι-

αλύσω αὐτὸ τὸν ἀρραβῶνα.

— Ἐ, δὲν ἔχεις παρὰ νὰ πᾶς καὶ

νὰ τῆς τὸ πῆς. Δὲν πιστεύω νὰ ἐπι-

μεῖνῃ. Ἡ Κική εἶναι περὶ φανὸ κορί-

τσι.

— Ναί, τὴν ἐκτιμῶ πολὺ. Καὶ γι'

αὐτὸ δὲν ἤθελα νὰ τὴν πληγώσω

καὶ νὰ τὴν κάνω νὰ αἰσθάνεται τὴν

πίκρα τῆς γυναίκας ποῦ τὴν παρα-

τήσανε. Αὐτὸ μπορεῖ νὰ τῆς στοιχι-

σῇ. Ἐ, καὶ τόσο ἀσυνείδητος δὲν

εἶμαι.

— Καὶ πὼς ἤθελες νὰ γίνῃ ἡ δου-

λειά;

— Νὰ βρισκόταν ἕνας τρόπος νὰ δι-

αλύσῃ ἐκείνη τὸν ἀρραβῶνα. Ἐτσι

θάχῃ τὴν ἰδέα πὼς μ' ἐγκατέλειψε

ἐκείνη. Σῶζε, λοιπὸν, τὴν ἀξιοπρέ-

πειά της, τὴν ὑπερηφάνειά της καὶ

κάνει καὶ τὸ κομμάτι της.

— Αὐτὸ εἶναι λιγάκι δύσκολο, Λά-

κη μου!

— Τὸ ξέρω. Καὶ γι' αὐτὸ βασανίζο-

μαι τόσον καιρὸ τώρα. Προσπαθῶ νὰ

βρῶ ἕναν τρόπο νὰ προκαλέσω τὴν

ἀπόλυση μου καὶ δὲν μπορῶ...

Ἀγαποῦσα πολὺ τὸ φίλο μου τὸ

Λάκη καὶ σκέφθηκα πὼς ἔπρεπε νὰ

τὸν βοηθῶ σ' αὐτὴ τὴ δύσκολη πε-

ρίσταση τῆς ζωῆς του. Εἶμαι ἄλ-

λως τε ἀρκετὰ ἐξυπνος κι' ἐφευρετι-

κὸς ἄνθρωπος καὶ κάτι τέτοιες δι-

πλωματικὲς ἐνέργειες μ' ἐνθουσιάζου-

ν.

— Ἀσε τὴ δουλειά ἀπάνω μου, Λά-

κη, τοῦ εἶπα... Ἐγὼ θὰ σοῦ τὴν τε-

λειώσω! Θὰ σε κάνω νὰ πάρῃς τὰ

παπούτσια σὲ χέρι μὲσα σὲ μιὰ

βδομάδα καὶ νὰ μὴν ἔχουνε μάτια

νὰ σε βλέπουνε.

— Καὶ πὼς θὰ τὸ καταφέρῃς αὐτό;

— Ἐχω τὸν τρόπο μου. Δὲν σοῦ τὸν

λέω ὅμως γιὰ νὰ μὴν πάῃ γρουσου-

ζιά καὶ χαλάσῃ ἡ δουλειά μας. Μιὰ

φορά θέλεις νὰ σοῦ στειλοῦν τὸ ἀ-

πολυτήριό, ἔτσι;

— Ναί.

— Ἐ, αὐτὸ θὰ γίνῃ. Τὰ παρακάτω

νὰ μὴ σ' ἐνδιαφέρουν. Ἀνάθεμά μου

νὰ ἐνεργήσω ἐν λευκῷ. Ἀπὸ σένα
μονάχα ἕνα πράγμα θέλω: Νὰ φρον-
τίσῃς νὰ μὲ προσκαλέσουν σ' ἕνα
τραπέζι, στὸ σπίτι.

— Αὐτὸ εἶναι εὐκόλο...

— Στὸ ὅποιον τραπέζι, γιὰ νὰ ἐξη-

γούμεθα, θὰ πάω ἐγώ, ἀλλὰ ἐσὺ μὲ

μιὰ πρόφαση δὲν θάρρησ.

— Αὐτὸ εἶναι ἀκόμα πῶς εὐκόλο.

Θὰ γίνῃ τὴν Κυριακὴ ποῦ ἔχει τὰ

γενέθλιά της ἡ ὑποψήφια πεθερά

μου. Κλείνει τὰ 50 καὶ μπαίνει στὰ

49.

— — —

Μὲ κάλεσαν, λοιπὸν, σ' αὐτὴ τὴν

ἑορτὴ τῶν γενεθλίων τῆς πεθερᾶς.

Ἀπόψε παράπατε, κύριε, μοῦ εἶπε
ἡ Κική.

Ἦταν ἐκεῖ ἀρκετοὶ συγγενεῖς καὶ
φίλοι. Ὁ Λάκης εἶχε εἰδοποιήσει πὼς
μιὰ ἐξαιρετικῶς ἐπείγουσα δουλειά
τὸν ὑπεχρέωνε νὰ λείψῃ ἀπὸ τὴν Ἀ-
θήνα καὶ λυπότανε πολὺ ποῦ δὲν
μποροῦσε νὰ ὑποβάλῃ τὴς εὐ

ἀρραβωνά διαλυμένο. Καί ήταν σ' αυτό σύμφωνη καί ἡ κόρη του.
— Πῶς τὰ κατάφερες; μὲ ρώτησε.
— Αὐτό εἶναι μυστικό!
— Τέλος πάντων. Δὲν ἐπιμένω νὰ τὸ μάθω. Μὲ φτάνει τὸ ἀποτέλεσμα. Εἶσαι ἀξιοθαύμαστος!

Δέκα πάντα μέρες ἀργότερα, εἶδα τὸ Λάκη στενωχωρημένο.

— Τί ἔχεις; τὸν ἐρώτησα.

— Εἶμαι πολὺ στενωχωρημένος, γι' αὐτὸ μὲ συνέβη κάτι τὸ τρομερό. Ὑπάρχει μιὰ θέση μὲ πολὺ καλὸ μισθό, στὴν ἐταιρία «ΕΨΙΛΟΝ». Ἐπὶ πῆγα, λοιπόν, συστημένος νὰ τὴν διακινηθῶ. Ὁ διευθυντὴς μου εἶπε νὰ ξαναπαράσω. Ξαναπέρασα, λοιπόν, καὶ μόλις μὲ εἶδε, μὲ εἶπε: «Δυστυχῶς γιὰ σὰς δὲν γίνεται τίποτα. Δὲν μπορῶ νὰ βάλω στὴν ἐταιρία μου ἕνα μέθυστο, ἕναν κατὰ χροστὴ. Ἐναν προικιστὴ καὶ ἕναν ἀνθρώπου ποὺ πετάει τοὺς συγγενεῖς του ἀπὸ τὰ μπαλκόνια». Ἐξήγησα ἐξηγήσεις, ἀπὸ ποῦ πῆρα αὐτὲς τίς πληροφορίες καὶ μὲ ἀπάντησε: «Αὐτὸ δὲν μὲ ἐπιτρέπεται νὰ σὰς τὸ πῶ. Ἡ θέσις, ἐξ ἄλλου, κατελήφθη!». Καὶ τώρα ψάχνω νὰ μάθω ποῖος παλιάνθρωπος μὲ ἐσυκοφάνησε. Εἶσαι! Ἄν τὸν βρῶ, τοῦλάχιστον θὰ τὸν πνίξω!...

Ἐννοεῖται ὅτι δὲν τοῦ φανέρωσα τὴν ἀλήθεια. Καὶ σὰς παρακαλῶ, ἀν βῆτε τὸ φίλο μου τὸ Λάκη, μὴ τοῦ πῆτε καὶ ἐσεῖς τίποτα... Ὅ,α μὲ ὑποχρεώσετε!

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ

Ἱστορικὰ λόγια

ΥΠΑΡΧΟΥΝ ΤΡΕΙΣ ΑΝΘΡΩΠΟΙ ΣΤΗΝ ΕΥΡΩΠΗ: ΕΜΕΙΣ ΟΙ ΔΥΟ, ΚΙ' ΕΝΑΣ ΤΡΙΤΟΣ ΠΟΥ ΔΕΝ ΘΕΛΩ ΝΑ ΟΝΟΜΑΣΩ!

— Τὰ λόγια αὐτὰ τὰ εἶπε ὁ Αὐτοκράτωρ Ναπολέον ὁ Γ' στὸν Ἰταλὸ πολιτικὸ Καβούρ. Τὸ τρίτο πρόσωπο, ποὺ δὲν ἤθελε νὰ τὸ ὀνομάσῃ, ἦταν ὁ περίφημος Βίσμαρκ.

ΝΑ ΤΟ ΣΚΕΠΤΕΣΘΕ ΠΑΝΤΑ, ΝΑ ΜΗΝ ΤΟ ΛΕΤΕ ΟΜΩΣ ΠΟΤΕ!

— Αὐτὴ τὴ συμβουλὴ ἔδωσε ὁ Γαμβέττα στυοὺς Γάλλους ποὺ ἤθελαν νὰ ἐπανακτήσουν τὴν Ἀλσατία καὶ Λωρραίνη.

ΔΕΝ ΑΞΙΖΟΥΝ ΤΑ ΚΟΚΚΑΛΑ ΕΝΟΣ ΠΟΜΕΡΑΝΟΥ ΣΤΡΑΤΙΩΤΟΥ

— Ἔτσι ἔκρινε τὰ ἀνατολικά ζητήματα ὁ Βίσμαρκ τὸ 1876, θεωρώντας ἀνάξια κάθε προσοχῆς. Μεταγενεστέρως ὁμως ἡ Γερμανία ἤλλαξε πολιτικὴ, καὶ τὸ ἐνδιαφέρον τῆς πολιτικῆς μέχρι τῶν παρλαμάντων τῆς

«Θέλω ν' ἀκούσω τὴ φωνή της...»

Η ΛΟΥΣΙ μπήκε στὸ δωμάτιο τῆς Μώντ, κρατώντας στὸ χέρι τῆς ἕνα γράμμα, ποὺ εἶχε τίς ταχυδρομικὲς σφραγίδες τοῦ μετώπου.
— Κι' ἄλλο γράμμα ἀπὸ τὸν Μπόμπι! εἶπε, μὲ φωνὴ γεμάτη συγκίνηση. Μώντ! Διάβασέ το, σὲ ἰκετεύω!

Ἡ Μώντ, ὁμως, μὲ ἀστραπὴς μίσους στὸ βλέμμα τῆς φώναξε:
— Σχίσε το! Δὲν θέλω νὰ τὸ διαβάσω! Λησμονήσα καὶ τὴν ὑπαρξὴ του ἄχθου. Καὶ μὲ χεῖλη ποὺ ἔτρεμαν ἀπὸ τὴν ὀργή, προσέθεσε:

— Τολμάει ἄκόμα καὶ μὲ γράφει, ἀφοῦ μὲ ἀπάντησε τόσο πρόστυχα;... Ἀφοῦ αὐτὸς δὲν ὑποφέρει τόσο καὶ τόσο;... Σχίσε, σοῦ λέγω αὐτὸ τὸ γράμμα!

— Ὅχι, εἶπε ἡ Λουσί, εἶναι τὸ ἕκτο γράμμα, ποὺ σοῦ στέλνει καὶ πρέπει νὰ τὸ διαβάσεις. Διαφορετικά, θὰ σοῦ τὸ διαβάσω ἐγώ.

— Διάβασέ το, εἶπε ἡ Μώντ σκληρά. Τὸ ἴδιο μὲ κά-νει.

Καὶ διαψεύδοντας τὸν ἴδιον τὸν ἑαυτὴ τῆς, ἡ Μώντ τέντωσε τὸ αὐτί τῆς, γιὰ ν' ἀκούσῃ καλά τὸ περιεχόμενο τῆς ἐπιστολῆς, ποὺ ἄρχισε νὰ διαβάζῃ ἡ ἀδελφὴ τῆς:

— Μώντ, ἔλεγε τὸ γράμμα. Μώντ! Δὲν θὰ μὲ συγχωρήσῃς ἐπὶ τέλους; Ἔχεις τὸ δικαίωμα νὰ μ' ἀφίνης ἔτσι στὴν ἀπελπισία μου; Κι' ὁμως, τὸ μόνο πρόσωπο ποὺ φωτίζει τὸν ὕπνο μου καὶ τίς σκέψεις μου εἶναι τὸ δικό σου. Ὅ,τι δὲν εἶναι δικό σου, ὅ,τι δὲν προέρχεται ἀπὸ τὴν δική σου ἀκτινοβολία ἔφυγε ἀπὸ τὴν καρδιά μου. Καὶ ὁμως, ἐξακολουθεῖς νὰ σιωπᾷς καὶ νὰ μὲ ὀλιθεῖς.

— Ἐξέρω, Μώντ, ὅτι δὲν ὑπῆρξα ὁ ἰδῶδης σύζυγος. Τώρα, ὁμως, σὲ λατρεύω, σὲ πονῶ, ἀνησυχῶ, τρέμω γιὰ σένα. Ἡ ἰδέα ὅτι εἶσαι μόνη καὶ ἀπροσπάτευτη, γωρὶς κανένα στήριγμα, μὲ βασανίζει νύχτα καὶ μέρα!...

— Τώρα τὸν ἐπίασε τὸ ἐνδιαφέρον; ψιθύρισε ἡ Μώντ. Εἶναι πολὺ ἀργά.

— Δὲν εἶναι ποτέ πολὺ ἀργά, Μώντ, εἶπε ἡ ἀδελφὴ τῆς. Ἀκουσε...

— Δὲν μπορεῖ, λοιπόν, ὁ πόλεμος νὰ σβύσῃ τὸ παρελθόν; Νὰ ξαναδῶ στίς καρδιές μας τὴν ἐμπιστοσύνη; Ἀπάντησέ μου, Μώντ! Ἀυτὴ σου μελ... Ἡ βροχή, τὸ κρύο, τὸ μουγκρητὸ τῶν κανονιῶν εἶνε ἀνυπόφορο στυοὺς ἄνδρες ποὺ δὲν ποσστατεῖνται ἀπὸ τὴν ἀγάπῃ μιᾶς γυναίκας... Πρέπει, λοιπόν, γιὰ νὰ ξανακερδίσω τὴν καρδιά σου, νὰ ποσφέρω στυοὺς ἑαυτὸ μου θεληματικὰ τὸν θάνατο;...

— Σχίσε αὐτὸ τὸ γράμμα, εἶπε ἡ Μώντ, κατὰ γλῶσσῃ. Μὴν τὸ διαβάξῃς ὡς τὸ τέλος...

Ἀλλ' ἡ Λουσί ἐξακολούθησε

«...Ἄν δὲν μὲ ἀπάντησῃς κι' αὐτὴ τὴ φορὰ, Μώντ, θὰ μάθῃς ὅτι ὁ Μπόμπι, ὁ ἄνδρας σου, προσέφερε τὴ ζωὴ του γιὰ σένα, γιὰ νὰ τὸν συγχωρήσῃς...»

— Φθάνει! φώναξε ἡ Μώντ.
Ἡ Λουσί διπλώσε τὸ γράμμα.

— Τί σκέπτεσαι νὰ κάνῃς; ρώτησε μὲ ἀγωνία.

— Μ' ἐκθιάζει γιὰ νὰ τοῦ γράψω! φώναξε ἡ Μώντ. Κι' ὁμως, ἐσύ, Λουσί, ξέρεις πόσο μὲ ἀπαγοῦσε καὶ πόσο μ' ἔκανε δυστυχισμένη... Ἐξέρεις ὅτι δὲν μπορῶ ν' ἀπαντήσω... Ὅ,τι δὲν μπορῶ νὰ συγχωρήσω!...

— Ὑπάρχουν περιπτώσεις, Μώντ, ποὺ πρέπει νὰ ἔχῃ κανεῖς τὴν δύναμιν νὰ συχωρᾷς...

Ἀλλ' ἡ Μώντ ἐκούνησε τὸ κεφάλι τῆς μὲ πείσμα.

—

Κι' οἱ μέρες πέρασαν. Τὸ Παρίσι πῆρε τὴν χειμωνιάτικη ὕψη του. Τὰ καταστήματα ἀρχισαν νὰ ἐκθέτουν στίς διτρίνες τῶν τὰ Χριστουγεννιάτικα δῶρα... Χριστουγεννιάτικο διήγημα τῆς

ΑΝΤΡΕ ΚΟΡΤΙΣ

στούγεννα!... Τί ὀλιθερὴ εἰρωνεῖαι!... Ἡ γιορτὴ κάθε οἰκογενείας, συγκεντρωμένης γύρω ἀπὸ τὴν κοινὴν εὐτυχία!... Πολυάριθμα ζεύγη διέσχισαν τοὺς δρόμους σ' ἕνα ἀδιάκοπο πῆγαινε-ἔλα. Οἱ ἄνδρες λησμονοῦσαν γιὰ τίς λίγες αὐτὲς μέρες τῆς ἀδείας τῶν τὸ παρελθὸν καὶ τὸ μέλλον καὶ οἱ γυναῖκες ξανάβρισκαν κοντὰ στυοὺς ἀγαπημένο τοὺς σύντροφο τὸ γαμῶνέλο τοὺς καὶ τὴν ἐμπιστοσύνη τοὺς.

Ὑπάρχουν ὠριμένες περιπτώσεις, δὲν γιὰ νὰ γευθῇ κανεῖς τὴν εὐτυχία τοῦ παρόντος, ξέρεῖς ν' ἀγνοῇ τὸ χθὲς καὶ τὸ αὔριο καὶ νὰ γνωρίζῃ μονάχα τὸ παρόν.

Ἡ Μώντ, ἀπελπιστικὰ μόνη, ἐνοιώθε, ἀπὸ μέρα σὲ μέρα, νὰ μεγαλώνῃ τὸ κενὸ τῆς ζωῆς τῆς. Κλεισμένη μέσα καὶ γεμάτη νευρικότητα, περίμενε μὲ ἀγωνία τὸν ταχυδρομικὸ διανομέα.

— Στείλε το ἕνα γράμμα! ἰκέτευε ἡ ἀδελφὴ τῆς.

— Ὅχι, ὄχι, περίμενε νὰ μὲ ξαναγράψῃ αὐτὸς.

Ἀλλ' ὁ ταχυδρόμος εἶχε πᾶσει νὰ περνᾷ ἀπὸ τὸ σπίτι τῆς.

Κι' ἔπειτα, ἕνα βράδυ.

Ἀλλό! Ἀλλό! Ραδιοφωνικὸς Σταθμὸς Παρισίων... Ὁ ἀκούστετε τὸ ραδιοφωνικὸ ρεπορτάζ τοῦ εἰδικοῦ ἀπεσταλμένου μας στυοὺς μέτωπο. Ὁ Ζάν Περὰλ ἐπισκέπτεται σήμερον ἕνα στρατιωτικὸ νοσοκομεῖο, πίσω ἀπὸ τὴν Γραμμὴ Μαζινώ. Τὸ νοσοκομεῖο αὐτὸ, γτισμένο κάτω ἀπὸ τὴν ἐπιφάνεια τῆς γῆς, προστατεύεται τελείως ἀπὸ τοὺς βομβοδισμοὺς καὶ τὰ ἀσφυξιογόνα. Χάρη σ' ἕνα ὑπέροχο σύστημα ἀερισμοῦ, ὁ τραυματὴς ἀναπνέει τὸν καθαρὸν ἀέρα, ποὺ τοὺς ἐπιτρέπει νὰ

περιμένουν γιὰ πολλὴ γρήγορα τὴν ἑσπέρους καὶ τὴ μεταβολὴ τοὺς μὲ ἀναρρωτική ἀδεια, κοντὰ στυοὺς δικούς των... Ὁ ἀκούστετε τὸν ἀπεσταλμένο μας Ζάν Περὰλ νὰ συνομιλᾷ μὲ τοὺς τραυματίες!

Ὁ θάλαμος στυοὺς ὁποῖον εὐρίσκονται εἶναι κατάλευκος, πλημμυρισμένος ἀπὸ φῶς. Τρεῖς τραυματίαι εὐρίσκονται μονάχα ἐδῶ μέσα.

Ὁ πρῶτος τραυματίας στυοὺς ὁποῖον ἀπευθύνεται ἔχει πληγωθῇ στυοὺς δεξιὸ μπράτσο. Τὸ πρόσωπό του, ὁμως, λάμπει ἀπὸ εὐχαρίστηση.

— Ἔχεις πολλὰς μέρες ἐδῶ μέσα; φέρε μου;

— Δυὸ μέρες μονάχα, κύριε.

— Πῶς πληγωθήκατε;

— Ἀπὸ βραῦσμα οὐδὸς... ἀλλὰ δὲν εἶναι τίποτε τὸ σοβαρό. Τὴν ἄλλη ὁδομάδα θ' ἀγαπῶ μὲ ἀναρρωτικὴ ἀδεια.

— Καὶ σὺ, φέρε μου;

Ὁ νεαρὸς στρατιώτης τὸν ὁποῖον πλησιάζω τώρα, φαίνεται παιδαῖα ἀκόμα. Θέλετε νὰ πῆτε τὴν ἡλικία σας στυοὺς ἀκροατὰς μας;

— Δέκα ὀκτῶ χρόνων... Εἶμαι ἰθαλόντης... Τραυματίστηκα στυοὺς κοιλιὰ. Φαίνεται, ὁμως, ὅτι θὰ σηκωθῶ γρήγορα.

Εἶναι πολὺ γενναῖο παιδί, ἀκούσθηκε τώρα ἡ φωνὴ τῆς ἀδελφῆς νοσοκόμου. Ἀλλὰ, ὅλοι οἱ ἀσθενεῖς μου, εἶναι γενναῖοι. Παρακαλέστε λοιπόν, τὸν Σάρλ Γκομπέρ, νὰ διηγηθῇ στυοὺς ἀκροατὰς σας πῶς αὐτὸς καὶ ὁ συνάδελφός του Ρομπέρ Βιλλιέ τραυματίστηκαν. Μὴ κουράζεστε, ὁμως, τὸν Βιλλιέ μὲ ἐρωτήσεις, γιὰτὶ εἶναι ἄκόμα πολὺ ἀδύνατος...

Λουσί φώναξε μὲ σπαραγμὸ ἡ Μώντ, γονατίζοντας μπροστὰ στυοὺς ραδιόφωνο. Ὁ Μπόμπι πληγώθηκε!

— Ἐλα, φέρε μου, μίλησε μπροστὰ στυοὺς μικρόφωνο. Πές μας πῶς ἐξετέλεσες τόσο γενναῖα τὸ καθήκόν σου...

Ὁ! Δὲν εἶναι καὶ πολὺ σπουδαῖα αὐτὰ ποὺ θὰ σὰς πῶ, κύριε δημοσιογράφε. Βρισκόμασταν μπροστὰ σὲ μιὰ ἔκτατη, σπαραμένη ἀπὸ ἐκρηκτικὰς βόμβες. Τὶς περισσότερες καταρρώσαμε καὶ τίς θγάλαμε χωρὶς δυσκολία. Στυοὺς τέλος, ὁμως, ἔμειναν δυὸ, μισοχωμένες στυοὺς ἔδαφος, ποὺ ὁ λοχαγὸς μας τίς διέκρινε μὲ τὰ κυάλια του. Τότε, μὰς εἶπε:

— Ποιὸς ἀπὸ σὰς θέλει νὰ πᾶ νὰ ξεθάψῃ μὲ προφύλαξη αὐτὰ τὰ γλυκίσματα καὶ νὰ μὲ τὰ φέρῃ ἐδῶ;

— Ἐγώ! φώναξε πρῶτος. Ἐγώ, ποὺ δὲν ἔχω οἰκογένεια καὶ ποὺ δὲν μὲ νοιάζει γιὰ τὴ ζωὴ μου.

— Ὅ,α ἔλθω κι' ἐγὼ μαζί σου, φώναξε τότε ὁ Ρομπέρ Βιλλιέ.

— Μὰ ἐσύ εἶσαι παντρεμένος, τοῦ εἶπε ὁ δεκανέας του.

— Ἀκριβῶς γι' αὐτό, ἀπάντησε ὁ Ρομπέρ Βιλλιέ θέλω νὰ περφηανεύεται ἡ γυναῖκά μου γιὰ μένα.

Τότε ξεκινήσαμε οἱ δυὸ μας καὶ φθάσαμε μπροστὰ στυοὺς πρῶτο γλυκίσμα, τὸ πασπαλισμένο μὲ μαπαροῦτι. Τὴν ὥρα, ὁμως, ποὺ ἀρχίσαμε νὰ τὸ ξεθάψουμε, ἀκούσθηκε ἕνας ἐκκωφαντικὸς κρότος καὶ ἀμέσως βορρώκαμε καὶ οἱ δυὸ μας περμένον κατὰ γῆς. Παναγία υο! Τί μπουμπουνητό! Ὅταν συνήλαμε, εἶδα ὅτι υοῦ ἔλειπε ἡ μισὴ ἀρβύλλα καὶ ὅλα τὰ δάχτυλα τοῦ δεξιῦ μου ποδιοῦ... Ὅσο γιὰ τὸν Ρομπέρ Βιλλιέ, τὸν εἶδα νὰ βαδίζει σάν μεθυσμένος μὲ τὸ πρόσωπο γεμάτο αἵματα.

— Φτάνει ὡς ἐδῶ, τοῦ εἶπα. Ἀς μὰς λείπει ἡ δευτέρα τούρτα. Ἐγὼ ἐπιτρέπω.

— Δὲν ἔχεις δικαίωμα, μὲ εἶπε... Νέ, βάλε τὸ μαντιλὶ σου στυοὺς πόδι σου. Ἐγώ, βάλε τὸ δικό μου στυοὺς κασάλλι...

Ὁ τραυματιοφορὸς μὰς παρῆλθεν καὶ μὰς ἔστειλαν σ' αὐτὸ ἐδῶ τὸ νοσοκομεῖο καὶ νᾶμασσε πάλι ὁ ἕνας πλᾶστὸν ἄλλον... Δὲν εἶνε ἔτσι. Βιλλιέ; — Ναι, ἀκούσθηκε μιὰ φωνὴ κουρασμένη.

Λουσί φώναξε ἡ Μώντ μὲ σπαραγμὸ. Εἶναι τρομερό. Ὅ,α πεθάνῃ...

— Πᾶσε! Ἀκουσε!...

Ἐκεῖνο ποὺ τὸν στενοχωρεῖ περισσότερο, κύριε δημοσιογράφε, ἀκούσθηκε πάλι ἡ φωνὴ τοῦ ἄλλου τραυματίου, εἶνε ποὺ δὲν θὰ μπορέσῃ νὰ πάρῃ ἀδεια γιὰ τὰ Χριστούγεννα. Μὲ τὸ κεφάλι ἀνοιγμένο ὅπως εἶναι...

— Μὰ, θὰ διοργανώσουμε μιὰ μεγάλη γιορτὴ γιὰ τὰ Χριστούγεννα, ἀκούσθηκε ἡ φωνὴ τῆς νοσοκόμου.

Εἶμαι ἀπολύτως βέβαιος, ἀδελφὴ μου καὶ αὐτὸ ἀποτελεῖ μιὰ μεγάλη παρηγορία γιὰ τίς οἰκογενεῖες τῶν φαντάρων μας.

Ἐξ ἄλλου, γιὰ τὴν μέρα τῶν Χριστουγέννων, θὰ ἐπιτραποῦν ὅλα τὰ καπρίτσια, εἶπε πάλι ἡ νοσοκόμος. Κάθε τραυματίας ἔχει δικαίωμα νὰ ζητήσῃ ὅ,τιδήποτε. Καὶ ἀμέσως ἡ εὐχὴ του θὰ εἰσκουσθῇ.

Ἀφοῦ εἶναι ἔτσι, εἶπε ὁ ραδιοεμπόρε, ἐμπρός φίλοι μου, νὰ τὸ μικρόφωνο. Ζητήστε ὅ,τι θέλετε. Εἶμαι βέβαιος ὅτι τὰ λόγια σας θὰ βροῦν ἀπήχησιν. Ἐσύ, μικρὲ μου ἐδελοντὰ τῶν δέκα ὀκτῶ χρόνων, τί θέλεις γιὰ τὰ Χριστοῦγεννα;

Ὅ,α ἤθελα βιβλία τοῦ Τουλίου Βέρν. Τρελαίνομαι γιὰ περιπετειώδη ἀναγνώσματα.

Εἶμαι βέβαιος ὅτι θὰ σοῦ στείλουν περισσότερα ἀπὸ ὅσα θὰ θέλῃς νὰ διαβάσῃς. Καὶ σὺ, ἀγαπητὴ μου, ὀνομάζεσαι... Ζυλ Ταπέν κι' ἔχεις ἕνα τραῦμα στυοὺς ὦμο. Τί θάθελες;

— Ἐνα στυλό καὶ μιὰ ἀρμυρίκα.

— Καὶ σὺ, Ρομπέρ Βιλλιέ, ποὺ ἔχασες τὴν ἀδεία σου, τί θάθελες γιὰ Χριστουγεννιάτικο δῶρο;

Ἐπηκολούθησε σιωπὴ.

Ἡ Μώντ ποὺ ἔτρεμε σάν τὸ φύλλο, κόλλησε τὸ αὐτί τῆς πάνω στυοὺς ραδιόφωνο.

— Δὲν θέλεις τίποτε;

— Ναι, θάθελα ν' ἀκούσω τὴ φωνὴ τῆς γυναίκας μου...

—

Χριστούγεννα! Χριστούγεννα παντοῦ, παρὰ τὸν πόλεμο, παρὰ τὴν γενικὴ ἀναστάτωση. Χριστούγεννα καὶ στυοὺς στρατιωτικὸ νοσοκομεῖο ποὺ ἀναφέραμε.

— Λοιπόν, παιδιὰ μου, ρωτοῦσε ἡ ἀδελφὴ νοσοκόμος, εἰσθε εὐχαριστῆμένοι;

— Ναι, ἀκούσθηκε μιὰ φωνή.

Ἡ νοσοκόμος πλησίασε στυοὺς κρεβᾶτι τοῦ Ρομπέρ Βιλλιέ κι' ἔσχυψε ἀπὸ πάνω του. Ἦταν ἀκίνητος, πλαγιασμένος ἀνάσκελα, σκυθρωπὸς καὶ ἀμύητος.

— Γιατὶ δὲν μοσράζεσαι κι' ἐσύ, φίλε μου; Σήκω νὰ δῇς τὸ δέντρο μας. Εἶσαι

λαπημένος; Μήπως δὲν ἔλαδες γράμμα ἀπὸ τοὺς δικούς σου;

— Δὲν μὲ γράφει κανεῖς ἐμένα! ἀπάντησε ὁ Μπόμπι.

— Καὶ τὸ δέμα σου;

— Μὲ ἔστειλαν κανένα δέμα; ρώτησε ὁ Μπόμπι ζωηρὰ. Ποῦ εἶναι το;

— Νάτο, στυοὺς τραπέζι σου. Ὅ,τε γέ-ρισε καν νὰ κοιτάξῃς... Στάσου, νὰ τὸ ἀνοίξω... Εἶναι εὐθαρσὺ, ὅπως γράφει ἀπ' ἐξω... Ὁ! Εἶναι ἕνα μικρὸ γραμμό-φωνο... Νὰ κι' ἕνας δίσκος... Θέλεις νὰ τὸν βάλω; Ὅ,α σὲ διασκεδάσῃ...

Καὶ σὲ λίγο, ἀπὸ τὸν δίσκο τοῦ γραμμοφῶνου ἀνέβηκαν μαγικὰ λόγια:

«Χριστούγεννα, εἶναι Χριστούγεννα, ἀγαπημένο μου Μπόμπι. Ὅλες οἱ σκέψεις μου εἶναι κοντὰ σοῦ καὶ ὅλη ἡ καρδιά μου ἐπίσης... Ἐξέρεις εἶναι τὰ ὠραιότερα Χριστούγεννα τῆς ζωῆς μου, γιὰτὶ σ' ἀγαπῶ κι' αἰσθάνομαι ὅτι ὁ ἔρωτας αὐτὸς εἶναι πρὸ ἀγνός κι' ἀπὸ τὴ λήψη τῶν διαμνητῶν, πρὸ γλυκὸς ἀπὸ τὸ μέλι, πρὸ φλογερὸς ἀπὸ τὴ φλόγα... Εἶναι Χριστούγεννα, Μπόμπι καὶ ὅταν κλείνω τὰ μάτια, βλέπω στυοὺς τρεῖς δάδα τοῦ εἶναι μου, τὴ γλυκαῖά σου μορφή... μὲ τὰ ἔσ-θα καλλιὰ, τὰ καταγάλανα μάτια, τὸ τρυφερὸ στόμα... Καὶ σ' ἀκούω νὰ μὲ ψιθυρίζεις: «Μώντ, Μώντ, σὲ λατρεύω».

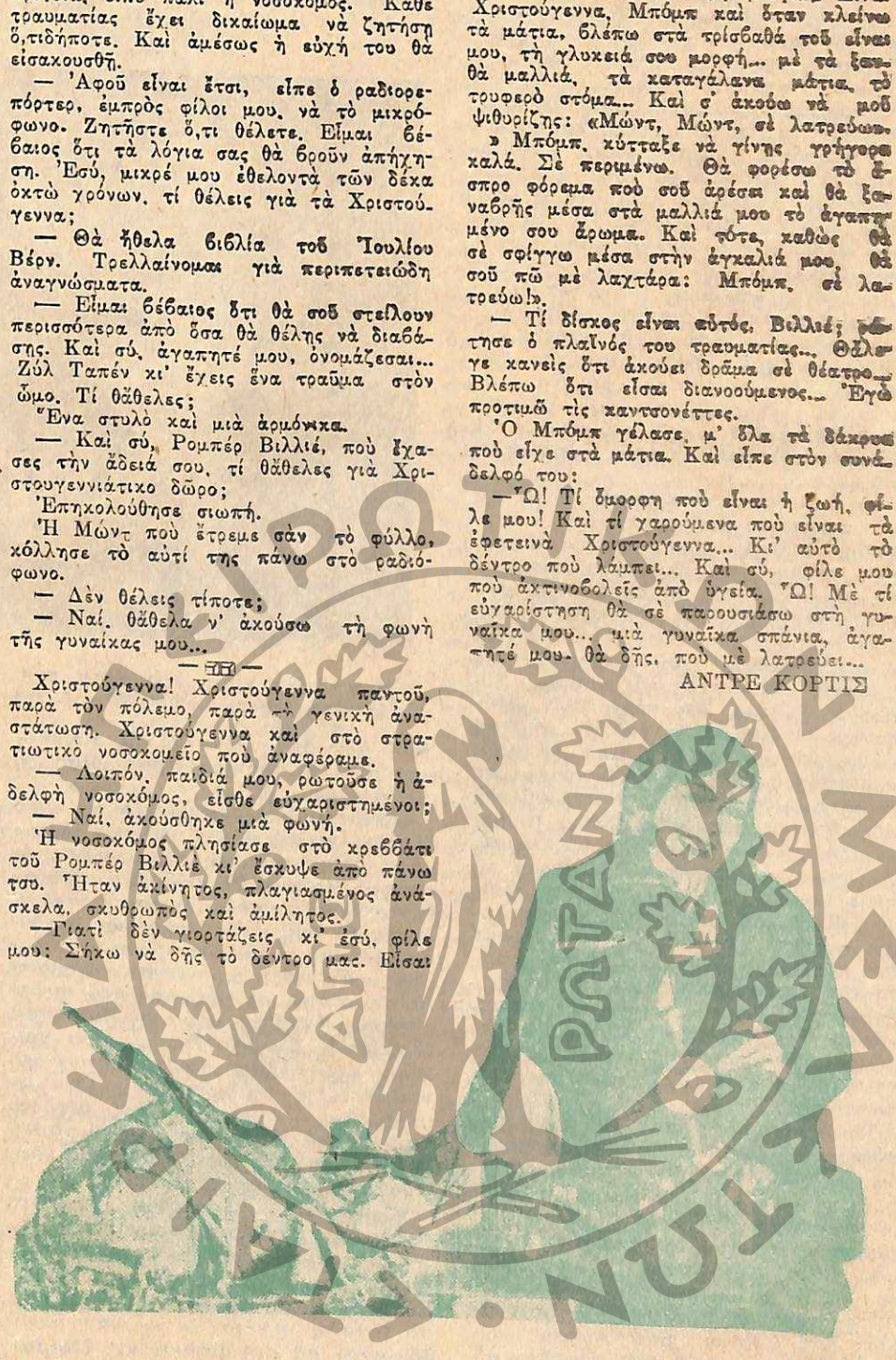
Μπόμπι, κύτταξε νὰ γίνῃς γρήγορα καλά. Σὲ περίμενω. Ὅ,α φορέσω τὸ ἑσπρό φόρεμα ποὺ σοῦ ἀρέσει καὶ θὰ ξαναβρῇς μέσα στυοὺς καλλιὰ μου τὸ ἀγαπημένο σου ἄρωμα. Καὶ τότε, καθὼς θὰ σὲ σφίγγω μέσα στυοὺς ἀγκαλιά μου, θὰ σοῦ πῶ μὲ λαχτάρα: Μπόμπι, σὲ λατρεύω!».

Τί δίσκος εἶναι αὐτός, Βιλλιέ; ρώ-τησε ὁ πλανὸς τοῦ τραυματία... Ὅ,λο-γε κανεῖς ὅτι ἀκούει δέμα σὲ θάνατο... Βλέπω ὅτι εἶσαι διανοούμενος... Ἐγὼ προτιμῶ τίς καντονέτες.

Ὁ Μπόμπι γέλασε, μ' ἔλε τὰ δάκρυα ποὺ εἶχε στυοὺς μάτια. Καὶ εἶπε στυοὺς συνάδελφό του:

— Ὁ! Τί ὁμορφὴ ποὺ εἶναι ἡ ζωὴ, φί-λε μου! Καὶ τί γαρομένα ποὺ εἶναι τὰ ἐφετεῖνα Χριστούγεννα... Κι' αὐτὸ τὸ δέντρο ποὺ λάμπει... Καὶ σὺ, φίλε μου ποὺ ἀκτινοβολεῖς ἀπὸ ὕγια. Ὁ! Μὲ τί εὐχαρίστηση θὰ σὲ παρουσάσω στυοὺς γυ-ναῖκά μου... μιὰ γυναῖκα σπάνια, ἀγα-πητὴ μου... θὰ δῇς, ποὺ μὲ λατρεύει...

ΑΝΤΡΕ ΚΟΡΤΙΣ

Ο πόλεμος στη θάλασσα

Πώς βυθίζονται τα πλοία

Το ναυάγιο του «Σιμόν Μπολιβάρ»

ΔΕΝ περνάει μέρα τον τελευταίο τον αυτόν καιρό, που να μη διαβάσουν οι αναγνώστες των εφημερίδων κι' από έναν τορπιλλισμό ή από μια καταβύθιση πλοίου, συνεπεία προσκρούσεως επάνω σε νάρκη.

Φυσικά, οι νάρκες της... μόδας είναι σήμερα οι λεγόμενες «μαγνητικές νάρκες», που αποτελούν τον πιο ύπουλο έχθρο των ναυτικών.

Οι μαγνητικές νάρκες τοποθετούνται στον πυθμένα ή στα πλευρά ποταμών, διωρύγων ή λωρίδων της θάλασσας, σχετικώς στενών, όπου τα πλοία περνούν χωρίς κίνδυνον προσάρξεως. Εύθως μετά την τοποθέτησή της, η μαγνητική νάρκη «αφυπνίζεται», εξερχομένης αυτόματως από τα πλευρά της, μιάς μαγνητικής βελόνης, σαν τη βελόνη της πυξίδας. Κάθε μέταλλο και κατά περισσότερο λόγον κάθε πλοίο, περιβάλλεται, ως γνωστόν, από ένα μαγνητικό «πεδίο». Ικανό να έλκυση μιά βελόνη ευαίσθητη. Αυτό, λοιπόν, συμβαίνει και με τις νάρκες του είδους αυτού. Μόλις περάσει ένα πλοίο, η μαγνητική βελόνη της νάρκης επηρεάζεται και με τις γοργές κινήσεις της προκαλεί μιάν ηλεκτρική επαφή, που καταλήγει σε έκρηξη.

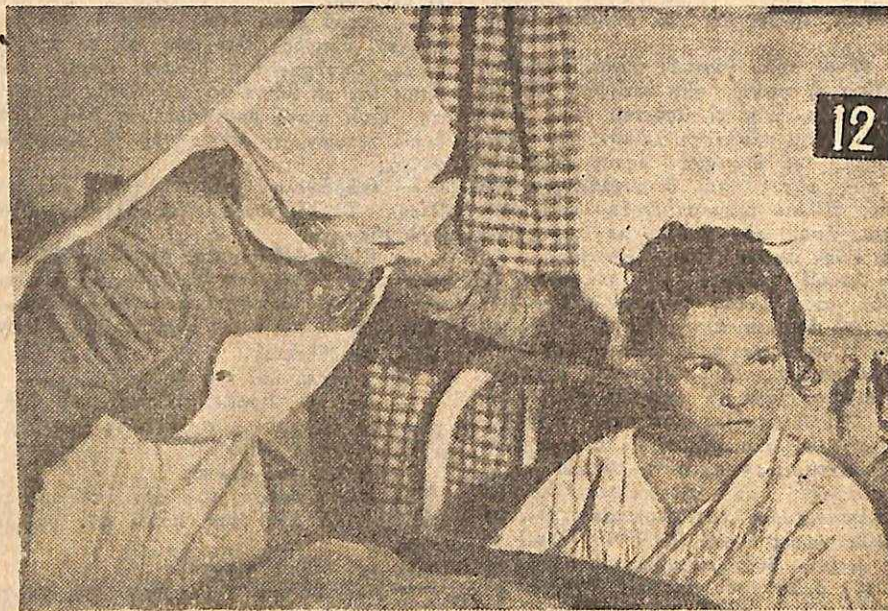
Οι μαγνητικές νάρκες είναι το πιο φρικαλέο πολεμικό μέσο που έφευρε η ανθρωπίνη διάνοια. Γιατί, επί τέλους, τα αντιτορπιλικά, τα καταδρομικά και τα υποβρύχια, που έχουν ως αποστολή την καταστροφή των εχθρικών πλοίων, κυβερνώνται από ανθρώπους που υπάγονται σε διεθνείς κανόνες και νόμους. Ξέρουμε, βέβαια, ότι πολύ λίγο νοιάζονται οι εμπόλεμοι για την τήρηση των κανόνων αυτών, άλλ' εν πάση περιπτώσει, σπανίως γίνεται ένας τορπιλλισμός, άνευ προηγουμένης προειδοποίησης. 'Επί πλέον, το πολεμικό πλοίο κάνει τον τορπιλλισμό, αναλαμβάνει συχνά να διασώση το πλήρωμα του τορπιλλισθέντος πλοίου. Τέλος, οι κυβερνήται των πολεμικών είναι σε θέση να ξεχωρίσουν ένα πλοίο εμπόλεμο ή ουδέτερο, φορηγό ή επιβατικό και να ενεργήσουν ανάλογως. Με την μαγνητική, όμως, νάρκη, δεν συμβαίνει τίποτε το παρόμοιο. 'Ο ύπουλος αυτός έχθρος χτυπάει τυφλά, τι περνάει από κοντά του.

Τέτοια υπήρξε η τραγική τύχη του ουδέτερου ολλανδικού υπερωκεανείου «Σιμόν Μπολιβάρ», που συνετάρχε προ εβδομάδων την παγκόσμιο κοινή γνώμη. Το πλοίο αυτό δεν μετέφερε κανένα λαθρεμπόριο πολέμου. Ούτε είχε φορτίο προοριζόμενο για τη μιά ή γιά την άλλη εμπόλεμη χώρα. Οι επιβάτες του ήταν άδωοι και άκακοι μετανάστες, που κατευθύνοντο, μετά την προσέγγισή

τους στην 'Αγγλία, στις ολλανδικές 'Ινδίες.

Το υπερωκεανείο αυτό προσέκρουσε σε δυο νάρκες και μέσα σε διάστημα ελαχίστων λεπτών της ώρας, έβούλιαξε. Όταν έγινε η απαραίτησις των επιζήσαντων, διεπιστώθη ότι 129 επιβάται έλειπαν. Οι άτυχες είχαν σκοτωθί από την έκρηξη.

Οι πρώτοι διασωθέντες επιβάται του «Σιμόν Μπολιβάρ» που επέστρεψαν στην 'Ολλανδία, ήταν τέσσαρες καλόγηρες, τις όποιες ένα αεροπλάνο έκ Λονδίνου μετέφερε στο Τσίφολ.

Η μικρούλα αυτή έχει χάσει τους γονείς της στο ναυάγιο. Τα μαλλιά της είναι ακόμη μέσα στα λάδια που έχουν άσσει. Ίγνη επάνω στο προσκέφαλο.

Ίδου πώς αφηγείται τα της συγκλονιστικής θαλασσίας τραγωδίας, η μιά απ' αυτές:

—Περιπατούσα στη γέφυρα του πλοίου, γιά να πάρω λίγον αέρα— μέσα στις καμπίνες επικρατούσε αφορήτη ζέση — όταν εξαφνα αισθάνθηκα ένα τρομερό κλονισμό, που μ' έκανε να πέσω. Ταυτοχρόνως, άκουσα ένα έκκωφαντικό κρότο, σαν έκρηξη και την ίδια στιγμή άρχισαν να σημαίνουν οι κώδωνες του συναγερμού. Κατόπιν, μέσα σε διάστημα ελαχίστων δευτερολέπτων, είδα τριγύρω μου πλήθος πανικοβλήτων γυναικών και παιδιών, που έτρεχαν προς όλες τις κατευθύνσεις, ούρλιαζοντας από τον τρόμο, ενώ οι ναυτικοί άρχισαν να καταβάζουν τις ναυαγιστικές βάρκες.

«Δυστυχώς, ελάχιστοι επιβάται πρόλαβαν να καταφύγουν στις βάρκες. Γιατί, οι περισσότερες, κατεστράφησαν από τη δεύτερη έκρηξη. Είδα τις τρεις άλλες καλόγηρες, με τις όποιες συνεταξίδευα, να κατευθύνονται σε μιά βάρκα κι' έτοιμα-

ζόνουν να τρέξω κι' εγώ κοντά τους, όταν εξαφνα, ο δρόμος μου φράχθηκε από έναν άνδρα, κατάμαυρον, που είχε ανεβή τρέχοντας από το μηχανοστάσιο.

»Εν τώ μεταξύ, έχασα τις συντροφισσές μου. Μαζί με μερικούς άλλους επιβάτες, κατάρθωσα και πήρα θέση σε μιάν άλλη βάρκα. Παρ' όλη την προσπάθεια, όμως, των ναυτών, η βάρκα αυτή δεν ένοοιζε να κατεβή στη θάλασσα, γιατί δεν λειτουργούσαν οι τροχαλίες.

»Εν τώ μεταξύ, το «Σιμόν Μπολιβάρ» άρχισε να καταβυθίζεται ολοταχώς. Τότε, οι ναύτες, μὴν έχοντας τί άλλο να κάνουν, έκοψαν απλούς σταλα τα σχοινιά της βάρκας μας.

»Μόλις τούς είδα να κόβουν τα σχοινιά, σχημάτισα την πεποίθηση ότι θα πέφαμε όλοι μέσα στο νερό. Πέταξα, λοιπόν, το βαρύ μου πανωφόρι και τα μπτινία μου και φόρεσα το σωσίδιό μου. Δεν το φόρεσα, δ-

μως, καλά, γιατί μου έσφιγγε τον λαιμό.

»Η πτώσις μας μέσα στη θάλασσα έμοιαζε με γκρέμισμα. Η βάρκα μας άνετράπη και όλοι μας βρεθήκαμε μέσα στο νερό.

»Μείναμε έτσι, στη θάλασσα, άλλοι γαντζώνοντο σε μιά σανίδα και άλλοι κολυμπώντας, επί πολλή ώρα, μέχρις ότου μάς περισυνέλεξε ένα άγγελικό πλοίο. Τι έγινε κατόπιν, το άγνοω. Ήμουν ζαλισμένη από το κρύο. Μ' έβαλαν σ' ένα κρεβάτι, μου έδωσαν και ήπια χιλιάδων πράγματα και στο τέλος, συνήλθα.

»Η καλόγερη αυτή, ώστόσο, υπήρξε πολύ τυχερή. Γιατί, επί τέλους, γλύτωσε. Άλλοι, όμως, χάθηκαν γιά πάντα. 'Ολόκληρες οικογένειες έξηφανίσθησαν μέσα στη θάλασσα. Πολλά παιδιά, περιυληγμένα από τους ναυτικούς, έχασαν τους γονείς των, τρεις δε από τους διασωθέντες παρεφρόνησαν από τον τρόμο.

BINTA

Το ξεπόρτισμα της Λιζόττας

«Να ώραίο διήγημα του 'Αντρέ Μπιραμπώ

ΥΠΟΘΕΤΩ ότι αν ρωτήσετε δ-λους όσους γνωρίζουν την Κυρά-Φερμερέλ, θα σάς απαντήσουν μ' αυτά περίπου τα λόγια: «Η θυρωρός της, θα σάς πη: «Η Κυρά-Φερμερέλ; Τι άγαθή γρηούλα! Μένει είκοσι ολόκληρα χρόνια σ' αυτό έδω το σπίτι και ποτέ δεν μάς καθυστέρησε το νοίκι. Όλη τη μέρα βρίσκεται έξω, στη δουλειά της και το βράδυ που επιστρέφει, ούτε την άκουσε καθόλου. Ένα ποντικάκι θα έκανε περισσότερο θόρυβο από αυτήν».

»Ο κρεοπάλης της γωνίας, θα σ' απαντήση: «Πολύ καλή γρηούλα. 'Ωστόσο, δεν ύπολογίζω σ' αυτήν, γιά να γίνω πλούσιος. Το κρέας το τρώγει πολύ σπάνια».

»Ο μικροβιβλιοπώλης της γειτονίας: «Η Κυρά-Φερμερέλ είναι μιά από τις καλλίτερες πελάτισσές μου. Κάθε μέρα, αγοράζει την εφημερίδα της και δεν αφήνει βιβλίο γιά βιβλίο. Ίδίως, τα ρωμαντικά. Πότε προλαμβάνει και τα διαβάξει;»

Τέλος, ο Γέρω-Γκαθαμπόν, ο φύλαξ του Κήπου του Λουξεμβούργου, θα σάς πη:

«Νά μιά γυναίκα, που δεν τη γνώρισα ποτέ νέα. Σήμερα είναι έξηντα πέντε χρονών. Άλλά και τον καιρό που ήταν μονάχα τριάντα πέντε, μου φαινότανε σαν γρηούλα... Διατηρεί μέσα στον Κήπο ένα μικρό περίπτερο και πουλάει κουλουράκια, σοκολάτες, λεμονάδες και σπόρους γιά τα σπουργίτια. Την ξέρω από τον καιρό που παντρεύθηκε. Δοκίμασε, όμως, η κακομοίρα, πολλές στενοχώριες».

Και παίρνοντας κατήφορο στις εκμυστηρεύσεις του, ο Γέρω-Γκαθαμπόν, θα σάς πη, όπως είπε και σε μένα:

—Ο άνδρας της ήταν ένας εργατικός, ούτε καλός, ούτε κακός, που αγαπούσε πολύ τα γεμάτα ποτήρια. Λιγομίλητη, όπως είναι, δεν μούκα ποτέ μεγάλες εκμυστηρεύσεις γιά τη συζυγική της ζωή. Μου είπε απλώς μιά μέρα: «Ο μακαρίτης είχε κι' αυτός τα ελαττώματά του, αλλά δεν ήταν κακός». Πράγμα που σημαίνει ότι ο «μακαρίτης», μπορεί να ήταν ό,τι ήταν, δεν την έδερνε όμως. Γιά μιά γυναίκα του λαού, το να μὴν τρώη ξύλο από τον άντρα της, είναι μεγάλη εύτυχία. Μιά μέρα, του έδωσαν ένα πηλίκιο κι' ένα όπλο και τον έστειλαν στο μέτωπο. Πέθανε ύστερ' από λίγους μήνες, άχι από μιά σφαίρα, άλλ' από βρογχοπνευμονία. Έν πάση περιπτώσει, πέθανε κι' έγινε μακαρίτης. Το παιδί που έκανε με τη γυναίκα του ήταν ένα κοριτσάκι. Ένα όμορφο κι' έξυπνο κοριτσάκι, γεμάτο σκανδαλιές. Όταν ήταν ακόμα πιτσιρίκα, η Λιζόττα, αυτό ήταν τόνομά της, περνούσε όλη η μέρα της στον Κήπο, παίζοντας γύρω από το περίπτερο της μητέρας της, μαζί με τάλλα παιδάκια της ηλικίας της. Χμ! Ο-

ταν μεγάλωσε κι' ένοιωσε τον κόμο, έρχότανε πάλι συχνά στον Κήπο, αλλά δεν καθότανε κοντά στο περίπτερο της μητέρας της. Την έβλεπα σε παράμερα παγκάκια, μαζί με τους φοιτητάς. Δεν έδειχνε, όμως, την παραμικρή στενοχώρια όποτε μ' έβλεπε συνωφρυνμένον. Αντιθέτως, γελούσε άναιδέστατα. Κι' εκείνο που περίμενα, έγινε. Μιά μέρα, τώσκασε από το μητρικό σπίτι, αφήνοντας ένα ολιγόλογο γράμμα: «Μὴ στενοχωριέσαι, μαμά. Θέλω να ζήσω κι' εγώ τη ζωή μου. Θα ξα-

Η κυρά Φερμερέλ σήκωσε τα μάτια της και κύτταξε την κόρη της.

νάρθω μιά απ' αυτές τας μέρες!» Την επαύριον της φυγής αυτής, είδα την Κυρά-Φερμερέλ, ίδια όπως πάντοτε. Δεν ήταν ούτε πιο χλωμή, ούτε πιο λυπημένη από την προηγούμενη μέρα. Φυσικά, δεν μουπε τίποτε γιά το ξεπόρτισμα της κόρης της. Κι' όταν αποφάσισε να μου το πη, είχε περάσει ένας ολόκληρος χρόνος, κατά το διάστημα του οποίου η Λιζόττα ούτε είχε ξαναφανή.

»Μιά ημέρα η Κυρά-Φερμερέλ ξανάδε απότομα μπροστά της τη Λιζόττα! Ήταν ντυμένη με μεγάλη κομψότητα και οι γούνες της στοίχιζαν μιάν ολόκληρη περιουσία. Μιά καρτέλα που ήταν καρφίτωμένη πάνω στο ταγιέρ της, έγραφε: «Όλα όμοι 4.000 φράγκα».

»Καταλάβατε τώρα; Η Λιζόττα την όποιαν συνήντησε η Κυρά-Φερμερέλ ήταν μιά όμορφη κούκλα, φυσικού μεγέθους, στημένη στην κρυστάλλινη βιτρίνα ενός μεγάλου κα-

ταστήματος της μόδας. Άλλά τί όμοιότης καταπληκτική μεταξύ της άψυχης αυτής κούκλας και της αληθινής Λιζόττας! Η Κυρά-Φερμερέλ την κύτταζε και δεν την χόρταινε. Της έρχόταν η επιθυμία να πιάση κουθέντα μαζί της.

»Την άλλη μέρα, την πρώτη μέρα που την είδα γελαστή, η Κερά-Φερμερέλ μου είπε:

—Είδα την κόρη μου. Είναι πολύ καλά άποκατεστημένη. Ζή μέσα στο μετάξι και στα πούπουλα. Θα πηγαίνω κάθε βδομάδα να τη βλέπω.

»Και πράγματι: 'Επί δέκα ολόκληρα χρόνια, η Κυρά-Φερμερέλ πήγαινε κάθε βδομάδα και στεκότανε ώρες ολόκληρες μπροστά στη μεγάλη βιτρίνα, βλέποντας και θαυμάζοντας την «κόρη» της, που άλλαζε διαρκώς μοντέλα.

»Και νά η συνέχεια της ιστορίας της Κυρά-Φερμερέλ: Ένα πρωί, η Λιζόττα, η αληθινή Λιζόττα, ξαναγύρισε στο σπίτι της μητέρας της. Της το είχε άλλοτε ύποσχεθί ότι θα ξαναρχότανε μιάν απ' αυτές τις μέρες. Ήρθε, λοιπόν, αλλά με τη διαφορά ότι οι μέρες είχαν γίνει χρόνια. Και με την άλλη διαφορά, ότι η σημερινή Λιζόττα δεν είχε καμμιάν όμοιότητα με την παλιά. Η φρεσκάδα είχε δραπετεύσει γιά πάντα από το πρόσωπό της, τα μάγουλά της είχαν κρεμάσει και τα χέρια της ήταν πρησμένα από τις μπουγάδες και τα σφουγγαρίσματα. Όσο γιά την ζωή που είχε κάνει... 'Αφού γλέντησε κάμποσους μήνες με τον ένα και με τον άλλον, παντρεύθηκε ύστερα ένα κοριτσάκι, που την άπαστουσε και την έδερνε άλύπητα. Τον άφησε, λοιπόν, κι' αποφάσισε να ζήση μόνη της, δουλεύοντας στα διάφορα σπίτια.

»Η Κυρά-Φερμερέλ σήκωσε τα μάτια της και κύτταξε την κόρη της. Φυσικά, δεν την άνεγνώρισε. Αυτή είναι η Λιζόττα! Άδύνατο! Τη Λιζόττα την είχε δη την περασμένη βδομάδα, δροσερή και κομψή όπως πάντοτε, μ' ένα μαντώ από άσπρη γούνα και μ' ένα κολλιέ από αληθινά μαργαριτάρια. Η χοντρού αυτή πλούστρα με το πρόστυχο μούτρο δεν είχε καμμιά σχέση με τη Λιζόττα. Μιά που ήρθε, όμως, στο σπίτι, άς έμεινε, γιά να κάνει τις δουλειές... Την ύποδέχτηκε, λοιπόν, της έδωσε ένα κρεβάτι, την έβαλε στο τραπέζι της και πήρε την απόφαση να ζήση μαζί της. Ναι, αλλά...

—Πού θα πάς; ρώτησε η Λιζόττα την άλλη, βλέποντας τη μητέρα της να φορτ το κοπέλλο της.

—Θα πάω να... «Θα πάω να δώ την κόρη μου». Πρόλαβε, όμως, και διόρθωσε τη φράση της:

—Θα πάω σ' ένα μαγαζί, γιά κάψονια.

Δυστυχισμένη, Κυρά-Φερμερέλ!

ANTRE ΜΠΙΡΑΜΠΩ

Η ΚΟΡΗ ΤΗΣ ΦΑΡΜΑΚΕΥΤΙΚΗΣ ΒΟΥΛΕΥΣΕΩΣ

ΜΕΓΑ ΙΠΠΟΤΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ
ΣΤΟ ΜΟΝΑΣΤΗΡΙ ΤΟΥ ΣΑΙΝ-ΠΑΤΡΙΚ
ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 1ον
ΕΝΑΣ ΝΥΚΤΕΡΙΝΟΣ ΕΠΙΣΚΕ-ΠΤΗΣ

Αφανισμένος από την κούραση κι' από τον πόνο της πληγής του, ο υποκόμης Τζάκ Μάκ Κάθου, άφησε την θάρρα του να παρασυρθεί από το ορμητικό ρεύμα του ποταμού και αφού θεσπασίθηκε ότι οι άπληντοι δώχονται του είχαν χάσει τελείως τα ίχνη του, ψύχθηκε:

—Και τώρα, όσο είναι ακόμα νύχτα, πρέπει να βρούμε ένα σίγουρο άσυλο, διαφορετικά είμαστε χαμένοι.

Μακριά από τον απαλόφωτο ορίζοντα διεγράφετο η μαύρη και συμπαγής μάσα του Δουβλίνου, με λιγοστά τρεμοσβύνοντα φώτα. Κάποιο μακρινό ρολόι σήμανε την δεκάτη νυκτερινή.

—Δεν μπορώ, δέβαινα, να διανυκτερεύσω στο ύπαιθρο κι' αυτό το κρύο και χωρίς πανωφόρι, ψιθύρισε ο φυγάς. Κι' αυτή η σφαίρα που μου τρύπησε τον ώμο!... Θα πρέπει να την πλύνω, αυτή την πληγή.

Και ο υποκόμης Τζάκ Μάκ Κάθου διέτρεξε με το βλέμμα του τη γυμνή και γκριζά έκταση που απλωνόταν γύρω του. Έδώ κι' εκεί, μερικοί δγκοί έρειπίων μαρτυρούσαν ακόμα την αγριότητα των στρατιωτών του Κρόμβελ. Τα πρόστασια του Δουβλίνου που είχε κάψει ο Λόρδος Προσβάτης δεν είχαν ακόμα ξανακτισθεί και οι μαύρες μάζες των απανθρωπωμένων σπιτιών τους έπαιρναν μια τερατώδη μορφή ύψη κάτω από το φως του φεγγαριού. Έξαφνα ο υποκόμης Μάκ Κάθου, διάκρινε ένα ψηλό κι' επιβλητικό κτίριο, του οποίου τα δυο παράθυρα είχαν ακόμα φως.

—Το μοναστήρι του Σαίν - Πατρίκ! φώναξε... Η ήγουμένη του κατάνεται από την οικογένεια των Ο' Νέηλ και είναι εξαδέλφη της μητέρας μου... Πώς δεν το είχα σκεφθεί;

Και ο φυγάς τράβηξε για το σίγουρο αυτό άσυλο, λησμονώντας τελείως την κούρασή του και βαθίζοντας μ' αναπτεινωμένες τις ελπίδες.

Μια άτμωσφαίρα γαλήνης και άνεσεως περιέβαλε το μεγάλο αυτό οικοδόμημα, όπου οι ευγενείς και μεγαλοαστοί της Ιρλανδίας έβλεπαν τα κορίτσια τους για να σπουδάσουν και να χαλάρωθουν στην καθολική πίστη. Μόλις έφθασε μπροστά στην πόρτα, ο Μάκ Κάθου τράβηξε το κορδόνι του κουδουνιού. Ο μικρός φεγγίτης της πόρτας άνοιξε άμέσως και μέσα στο πλαίσιο παρουσιάστηκε η ρυτιδωμένη μορφή μιας καλόγριας.

—Κυρία, είπε ο φυγάς, είμαι ο υποκόμης Τζάκ Μάκ Κάθου κι' επιθυμώ να μιλήσω στην ήγουμένη.

Το πόσωπο της καλογοηδής εξέφρασε τη συμπόνια. Η θέα του αναμυλιασμένου αυτού εγγενούς, που είχε γίνει πελιδνός από το κούρο, την προδιέθεσαν ευγενώς.

—Καθίστε κύριε σ'ε παρακαλώ στον έδωκο αυτόν πάγκο που βρίσκεται πλάι

στην πόρτα. Θα πάω να εidoποιήσω άμέσως την κυρία ήγουμένη. Πρέπει, όμως να ξέρετε ότι οι άνδρες δεν γίνονται δεκτοί μέσα σ' αυτό το σπίτι.

—Η περίπτωση μου κυρία είναι εξαιρετική.

—Το βλέπω, απήντησε η καλόγρια κι' έδωκε από τον φεγγίτη στον υποκόμητα ένα κομμάτι χαρτί, μια πένα από φτερό γήνας κι' ένα καλαμάρι.

—Γράψτε, σ'ε παρακαλώ, ό,τι θέλετε στην άγια ήγουμένη.

Ο υποκόμης έγραψε ένα διλιγόλογο γράμμα και τώδωκε στην καλόγρια, η οποία ξανάκλεισε άμέσως τον μικρόν φεγγίτη.

Καθισμένος τώρα στον πάγκο του, ο νεαρός ευγενής ανέπνευσε με άναχοφιση. Ένόμιζε ότι είχε σωθεί. Μετά την περιπετειώδη φυγή του, κατά την οποίαν έκινδύνευσε χίλιες φορές να συλληφθεί από τους έχθρους του, ένοιωθε τώρα να τον πλημμυρίσει μια άπροσμέτρητη αισιοδοξία.

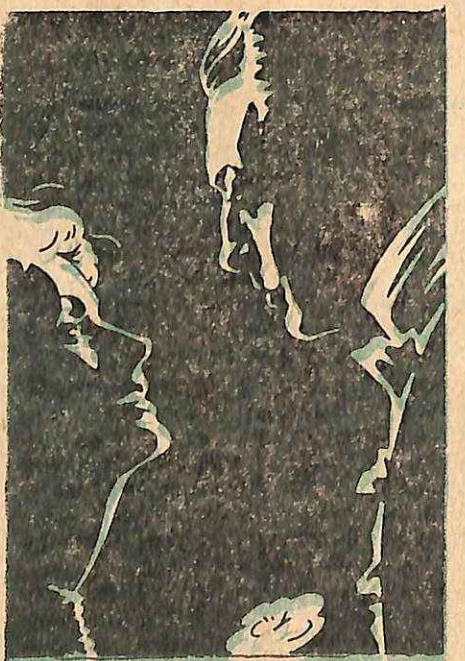
—Αλλοίμονο. Όταν η θυρωρός του μοναστηριού ξανάνοιξε τον φεγγίτη, το πρόσωπό της δεν προσηγγέλλε τίποτε το ευχάριστο.

—Κύριε, είπα η άγια ήγουμένη μας, λυπάται πολύ που δεν μπορεί να σ'ε άνοίξει την πόρτα του μοναστηριού. Έχει μεγάλες εϋθύνες στους ώμους της. Έδώ μέσα βρίσκονται πάνω από εκατό κορίτσια... Τό μοναστήρι μας επιβλέπεται αυτή τη στιγμή με μεγάλη καχυποψία, παρά την επιστροφή και την καλή θέληση του βασιλέως... Ο δούξ του Βιούκιγγαμ μάς ήπειλеше επανειλημμένως ότι...

Ο υποκόμης χαμήλωσε το κεφάλι του και ψιθύρισε:

—Συγγνώμη, κυρία που τόλμησα και...

Η καλόγρια τώδωκε ένα πουγγί γεμάτο χουσα νόμισματα:

— Η άγια ήγουμένη μας σ'ε παρακαλεί να δεχθείτε αυτό και προσεύχεται στον θεό για τη σωτηρία σας. Με αυτά τα γράμματα, κάποιος πλοίαρχος θα σ'ε βοηθήσει να δραπέτευσετε.

— Έχω χρήματα, κυρία. Ευχαριστήσατε εκ μέρους μου την ήγουμένη σας. Καληνύχτα.

Ο μικρός φεγγίτης ξανάκλεισε και ο τραυματισμένος έμεινε πάλι όλομυαχός μέσα στις νυκτερινή ερημία...

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 2ον

Ο ΕΑΝΘΟΣ ΑΓΓΕΛΟΣ

Αποκαμωμένος από την κόπωση και την απογοήτευση, ο Μάκ Κάθου έσυρε το βήμα του κατά μήκος του ψηλού τοίχου της μονής. Πού θα πήγαινε, αφού οι άνθρωποι του Θεού τον έδιωχναν; Πού θα περνούσε τη νύχτα του και πού θα φρόντιζε για το τραύμα του;

Έξαφνα, καθώς είχε στηρίξει την πλάτη του πάνω στον τοίχο, για να μ'ε σωριασθή χάμω, ο υποκόμης αισθάνθηκε πάνω από το κεφάλι του ένα παράξενο πράγμα, αρκετά βαρύ. Σήκωσε το βλέμμα του και είδε, δεμένο στην άκρη ενός αιωρουμένου σκονιού, ένα μεγάλο κλειδί κι' ένα χαρτί.

Τό χαρτί έγραφε: «Με τό κλειδί αυτό, θ' άνοίξετε την πόρτα που βρίσκεται εις άπόσταση έκατό βηματιών προς τα δεξιά της κυρίας εισόδου. Θά βρεθείτε μέσα σ' έναν άχυρώνα. Κλείστε πάλι την πόρτα και περιμένετε».

Ο γραφικός χαρακτήρας ήταν γυναικεϊός. Ο υποκόμης, γεμάτος χαρά, ψιθύρισε:

— Θα είναι φαίνεται η θυρωρός. Με ληλήθηκε και παρά τις άυστηρές διαταγές της ήγουμένης, θέλησε να μου παράσχη άσυλο.

Η μικρή πόρτα βρέθηκε εύκολα και ο Μάκ Κάθου μπήκε μέσα σ' ένα ζεστόν άχυρώνα, γεμάτον σάκκους και κηπουρικά εργαλεία. Εάπλωσε πάνω σε μια στίβα από άχυρα και περίμενε.

— Μά γιατί άργεί να έρθη η γοηά άδελφή; ψιθύρισε ο υποκόμης ύστερ' από λίγο με άδημονία. Τι κάνει, λοιπόν;

Πεινούσε τρομερά κι' αισθανότανε την πληγή του να καίει. Πολύ γρήγορα, όμως, ο φυγάς μας έπαψε να αισθάνεται και πείνα και πόνο. Τά μάτια του έκλεισαν και σε λίγο κοιμότανε βαθειά, σαν πεθωμένος. Η κούρασις τον είχε τσακίσει.

==

Όταν ξανάνοιξε τά μάτια του, ο υποκόμης δοκίμασε άλλεπάλληλες ευχαρίστιες και άπροσδόκητες συγκινήσεις. Τό κουρασμένο κορμί του ήταν σκεπασμένο με μια ζεστή, γλυδατή κουβέρτα και πλάι του βρισκόταν ένα πλουσιώτατο υπέκρυפט. Τρίτη έκπληξη ήταν η παρουσία μιας ξανθής κοπέλλας με θελκτικό πρόσωπο, ντυμένης με τη φορεσιά των οικοτρόφων μαθητριών του μοναστηριού.

Ο υποκόμης έστρεψε τά μάτια του, νομίζοντας ότι ώνειρευότανε. Άμέσως, έ-

φρασε, έκείσθη να αβεί από έδωκε ήταν άληθινά. Γιατί η άγνωστη κοπέλλα του είπε με τη μελωδική φωνή της, σε άπταιστη γαλλική:

— Μή μιλάτε δυνατά, μιλάτε γιατί υπάρχει φόβος να σ'ε άκούσουν. Σας έφερα ένα πρόχειρο πρόγευμα, γιατί ξέρω ότι πεινάτε. Φάτε πρώτα και ύστερα...

— Δεσποινίς, είδατε ένας άγγελος, φηθούσε ο Μάκ Κάθου και μισοσηκώθηκε από τό άχυρένο κρεβάτι του. Πώς να σ'ε ευχαριστήσω;

— Θα μ' ευχαριστήσετε αν φάτε αυτά που σας έφερα, απήντησε κείνη, μ' ένα γοητευτικό χαμόγελο. Έχετε τρία αυγά μελάτα, δυο κοτολέττες, τσάι, βουτήματα κι' ένα ρόζγαλο. Δεν πρόρεσα να κλέψω τίποτε άλλο από την κουζίνα.

— Ό! έκανε ο υποκόμης, με τό στόμα γεμάτο.

Και αφού κατεβρόχθισε—αυτή είναι η κυριολεξία— τό πρόγευμά του, ο Μάκ Κάθου σηκώθηκε, μ' ένα μορφαμένο πόνο. Γιατί, τότε μόνον ξαναθυμήθηκε τό τραύμα του.

— Και τώρα, πρέπει να επιδίσσουμε την πληγή σας, είπε η ξανθή έγκλειστος της μονής. Όπως είδα, δεν είναι τίποτε τό σοβαρό.

— Μά έχετε πολλή ώρα έδώ μέσα; ρώτησε ο υποκόμης.

— Έχω μισή ώρα. Κοιμόσασταν και δεν ήθελα να σ'ε ξυπνήσω.

— Και δεν φοβάσθε μήπως γίνη άντιληπτή η άπουσία σας; ρώτησε ο Τζάκ.

— Δεν υπάρχει τέτοιος φόβος, απήντησε η κοπέλλα. Σήμερα, είναι η μέρα της μουσικής. Όλο τό πρωί είμαστε έλεύθερες, για να μελετήσουμε μόνες μας τό όσμα της άρπας, ώστε ναμάστε παρασκευασμένες για τό άπόγευμα.

— Και σεις, πότε θα διαβάσετε;

— Ό! Μή σας νοιάζει. Έγώ και η άρπα συνεννοούμεθα πολύ καλά, απήντησε η κοπέλλα κι' άρχισε να περιποιείται τό τραύμα του υποκόμητος. Τό έπλωσε, τό καθάρισε και τέλος τό έδεσε μ' ένα επίδεσμο που είχε φέρει μαζί της.

Καθ' όλο αυτό τό διάστημα, ο νεαρός υποκόμης, με τά μάγουλα καταπόρφυρα ένοιωθε να τον κατακλύζει ορμητικό κύμα χαράς. Και όταν η νοσοκόμος του τελείωσε, της είπε:

— Σας ευχαριστώ πολύ, δεσποινίς. Και τώρα, επιτρέψτε μου να παρουσιασθώ.

— Περιττόν, είπε η κοπέλλα γελώντας. Είστε ο υποκόμης Τζάκ Κάθου, προγεγραμμένος κατά διαταγήν του βασιλέως.

— Πώς τό ξέρετε, ρώτησε ο Τζάκ κατάρπληκος.

— Την ώρα που μιλούσατε χθες βράδυ με την θυρωρό, έβγαίνα από την έκκλησούλα της μονής, όπου είχα πάει για τη βραδυνή μου προσευχή. Περωνώντας από την πόρτα, άκουσα όλοκληρη τη συνομιλία σας. Εύτυχώς για σ'ε...

— Όστε, σεις είδατε πού...

— Ναι, έγώ. Έτρεξα άμέσως στο δωμάτιό του κηπουρού. Είναι ένας γέρος έδουληντα έξη χρονών, τελείως κωφός. Καθώς κοιμότανε τούχλεψα τό κλειδί της μικρής πόρτας και σ'ε τώριξα. Από την πόρτα αυτή βγαίνει κάθε Κυριακή και πηγαίνει να δ'η την κόρη του στο Δουβλίνο.

— Κι' αν ζητήσει τό κλειδί;

— Δεν θα τό ζητήσει πρό της Κυριακής. Σήμερα είναι Τετάρτη.

— Βέρο γουέλ! είπε ο υποκόμης, ένθουσιασμένος.

(Συνέχεια στο έπόμενο)

Η "ΕΒΔΟΜΑΣ", είναι το μόνο πραγματικά ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ

ΜΟΝΟΝ

αυτή δημοσιεύει κάθε έβδομάδα τα πρωτότυπα έλληνικά διηγήματα των καλλιτέρων συγχρόνων λογοτεχνών μας κ. κ. ΒΑ-ΙΑΝΝΟΥ Μ., ΓΡΗΓΟΡΗ Γ., ΔΑΦΝΗ ΣΤ., ΔΑΣΚΑΛΑΚΗ Ε., ΔΟΞΑ Α., ΗΛΙΑΔΗ Β., ΚΑΖΑΝΤΖΑΚΗ Γ., ΛΙΑΩΡΙΚΗ Α., ΜΑΓΓΑΝΑΡΗ Α., ΜΑΥΡΟΕΙΔΗ Σ., ΜΠΟΥΚΟΥΒΑΛΑ Ι., ΜΠΟΥΦΙΔΗ Ν., ΠΑΝΑ-ΓΙΩΤΟΠΟΥΛΟΥ Σ., ΠΙΕΡΙΔΗ Δ., ΤΡΟΠΑΙΑΤΗ Α., ΧΟΡΗ Π., ΧΡΟΝΟΠΟΥΛΟΥ Δ.

ΜΟΝΟΝ

αυτή δημοσιεύει πάντα όρασιότατα έλληνικά μυθιστορήματα των άρίστων Έλλήνων μυθιστοριογράφων, όπως οι κ. κ. Δ. ΕΥΑΓΓΕΛΙΔΗΣ, ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΣ, ΑΔ. ΠΑΠΑΔΗΜΑΣ.

ΜΟΝΟΝ

αυτή δημοσιεύει τακτικά συνεργασία του μοναδικού μας χιουμορίστα κ. ΔΗΜ. ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗ και των χαριτωμένων ήρώων του Βάγγου, Μανιώ, Μπόσκου, Βάθρακα Νόνιου και Καρμπέτ.

ΜΟΝΟΝ

αυτή δημοσιεύει κάθε έβδομάδα ένα όρασιότατο πρωτότυπο έθνομυογραφ ή μα του έξαιρετικού εϋθυμογράφου μας κ. ΠΑΝ. ΠΑΔΟΥΚΑ.

ΜΟΝΟΝ

αυτή δημοσιεύει τακτικά ένα σπαρταριστό δεικαστηριακό ρεπορτάζ του κ. ΔΗΜ. ΨΑΘΑ που έγινε περίφημος σ' όλη την Ελλάδα με τη «Θέμιδα που έχει κέφια» και τη «Θέμιδα που έχει νεύρα».

ΜΟΝΟΝ

αυτή δημοσιεύει τά άμύτητα κατορθώματα της Σμυρνήδας Κόνα-Προφύρας, γραμμένα από τον γνωστό Σμυρναίο λογοτέχνη κ. ΣΥΛΒΙΟ - ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟ.

ΜΟΝΟΝ

αυτή δημοσιεύει κάθε έβδομάδα από μια έξαιρετική ιστορική μονογραφία του κ. ΩΤΟΥ ΓΙΟΥΛΛΗ.

ΜΟΝΟΝ

αυτή δημοσιεύει τακτικά μια συνταρακτική περιπέτεια του άσύλληπτου «Λωποδύτη-Φάντασμα», κατά διάσκεψήν του κ. ΤΑΣΟΥ ΑΥΛΩΝΙΤΗ.

ΜΟΝΟΝ

αυτή αφιερώνει σε κάθε φύλλο της μια σελίδα στο έλληνικό θέατρο και τους πρωταγωνιστάς του, γραμμένη ειδικώς από τον κ. Γ. ΡΟΥΣΣΟ.

ΚΑΙ ΠΛΑΪΣ'ΑΥΤΑ

την πιο έκλεκτή ξένη ύλη, τά όραιότερα ξένα μυθιστορήματα, την καλύτερη γυναικεία συνεργασία με την ΛΟΡΑ και τον ειδικό δερματολόγο ιατρό κ. Γ. ΛΑΔΑ.

ΠΟΙΟ ΑΛΛΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ ΣΑΣ ΠΡΟΣΦΕΡΙ ΠΕΡΙΣΣΟΤΕΡΑ;

ΠΩΓΩΜΕΝΗ

Από τα προηγούμενα

Η Μαργαρίτα ντέ Μπωπρεά, έχει πιστώσει επάνω σε μία διαία σκηνή τον άνδρα της Γεώργιο. Για τον φόνο αυτό κατηγορείται κάποιος Άντικούρ, που εγγράφηκε Άλλοτε εισπράτωρ στον μεγάλο έμπορικό οίκο του Μπωπρεά. Ο οίκος αυτός που τόσο ανθούσε Άλλοτε, είχε καταστραφεί σχεδόν τελείως εξ αιτίας της άδικης καταδίκης και των άσυντακτών του Γεωργίου. Την τελευταία στιγμή, έπευσε για να τον σώσει ο Ζάν Ντεμάρ, διάσημος και πλουσιώτατος δικηγόρος του Παρισιού, που άγαπούσε την Μαργαρίτα πριν παντρευτεί τον Γεώργιο ντέ Μπωπρεά. Της προσέφερε ένα εκατομμύριο το οποίο προσπαθεί να σφετερισθεί ο Γεώργιος και να φύγει στο εξωτερικό. Επάνω σ' αυτό τον σκοτώσει η Μαργαρίτα. Τώρα πρόκειται να γίνει η δίκη Άντικούρ και κάποιος Άλλος κατηγορείται μαζί του, το Κερων.

Η σύζυγος του εισπράκτορος πηγαίνει μαζί με την κόρη της Λουίζα και τον γιο της Μεντερίκ και βρίσκουν την Μαργαρίτα και την έκλιπαρεί να σώσει τον άντρα της. Η Μαργαρίτα, δεν τολμά να φανερώσει σε κανέναν ότι αυτή έσκότωσε τον άνδρα της. Δεν θέλει να άτιμασθεί σ' όλη του την ζωή, ο νεαρός γιός της Ζεράρ τον οποίο υπεραγαπά. Στην απραξιακή αυτή σκηνή που είναι η συνάντησή της με τον σύζυγο και τα παιδιά του άδικα κατηγορουμένου Άντικούρ, παρίσταται και ο Ζάν Ντεμάρ μαζί με τον Ζεράρ. Στόν τελευταίον αυτόν κάνει εντύπωση η πονεμένη δυσμορία της Λουίζας.

Η μητέρα της κοπέλλας εν τώ μεταξύ έκλιπαρεί την Μαργαρίτα και καταλήγει: — Τί θα άπογίνουν, λοιπόν, τα άνήλικα αυτά;

ΚΑΙ με τα λόγια αυτά, άγκάλιασε τα δυο παιδιά της που είχαν εν τώ μεταξύ πλησιάσει. Η δυστυχισμένη πνιγότανε στα δάκρυα.

Η Μαργαρίτα έκανε ν' άνοιξη το στόμα της, αλλά η συγκίνησης έπνιξε και πάλι την φωνή της. Στη θέση της μίλησε ο Ζάν Ντεμάρ.

Και το έκανε με πόνο και συμπάθεια.

— Κυρία μου, είπε, το διάθημά σας, όπως βλέπετε, δεν κάνει τίποτε άλλο, παρά να ματώνη πιο πολύ την πληγή της Κας Μπωπρεά, και να την κάνει να πονή περισσότερο. Η κυρία ντέ Μπωπρεά είναι αυτή την στιγμή πιο δυστυχισμένη από σας, που έχετε τέλος πάντων, άκομη, μια

Δάδα. Η κυρία ντέ Μπωπρεά δεν μπορεί, άτυχώς, να κάνει τίποτε για τον άνδρα σας. Δεν τον έχει κατηγορήσει, δεν έχει κάνει τίποτε που να κάνει τις άρχές να τον ύποψιασθούν. Άπεναντίας προσεπάθησε με άθεο τρόπο να τον άπαλλάξη, ύποψιασμένη την έκδοχην της αυτοκτονίας. Έν τούτοις κανείς δεν θέλησε να την άκούση και τώρα είναι άνισχυρη άπέναντι της φοβεράς κατηγορίας που βαρύνει τον σύζυγό σας. Αν ή Κα ντέ Μπωπρεά θελήσει άκομη να έπιμείνη για την άθωότητά του συζύγου σας, θα παρεξηγηείτο, θα κινούσε την περιέργειαν, ίσως και τον οίκτο των δικαστών. Θα την έπειρναν ίσως — ως μοι έπιστρέψει την λέξιν — για τρελή. Έκτός αν ή επέμβασίς της συνωδευέτο και από μια άπλη απόδειξη της άθωότητος του συζύγου σας. Την έχετε μήπως την απόδειξη αυτή έσεις;

— Δυστυχώς, κύριε, δεν έχω την παραμικρή απόδειξη, σας όρκίζομαι όμως, πως ο άνδρας μου είναι άθώος. Είμαι βεβαία όπως σας βλέπω και με βλέπετε... Σκεφθήτε τί θα γίνει μετ' αυτό. Σκεφθήτε τί θα γίνει μετ' αυτό, που έδωκε στον άνδρα μου καταδικαστική πλάνη. Τον έαυτο μου δεν τον λογαριάζω, κι' ως με σκότωσε ή καταδίκη του, αυτό, όμως, τα δυο άθωα πλάσματα, πως θα ζήσουν βυθισμένα μέσα στην άτιμωση; Και προ πάντων το κορίτσι μου, ή Λουίζα μου!... Ποιός θα γύριζε πιά να κυττάξη την κόρη ενός καταδίκου, ενός δολοφόνου!...

Ο Ζεράρ γύρισε και κότταξε με βλέμμα ύγρο από την συγκίνηση, την Λουίζα. Κι' όσο την έβλεπε, τόσο την έδρισκε πιο άδιορφη, πιο γοητευτική, βυθισμένη στον πόνο της, όπως ήταν.

Όσον άφορα την μητέρα του, την Μαργαρίτα, αυτή είχε ταραχθεί ύπερβολικά από τα τελευταία λόγια της άτυχης μητέρας. Είχε αυτή την στιγμή άπέναντί της μια μητέρα σαν κι' αυτήν, που άγωνιζότανε το ίδιο όπως και αυτή, να μην βυθισθούν στην άτιμωση τα παιδιά της.

— Τί μπορώ να κάνω για σας, είπε με φωνή που μόλις άκούότανε. Ο κ. Ντεμάρ σας είπε ήδη πόσο λεπτή είναι ή θέσις μου, άπέναντί σας. Κάθε επέμβασίς μου, θα προκαλούσε την άπορία του κόσμου, την έκπληξη.

— Είμεθα λοιπόν όλοι μας χαμένοι... ψιθύρισε με άπόγνωση ή γυναίκα του κατηγορουμένου και έξηντημένη έπεσε σ' ένα κάθισμα.

Η Λουίζα έτρεξε άμέσως κοντά της και της πήρε τα χέρια τρομαγμένη.

— Μητέρα, μητερούλα μου!... φώναξε.

Ο άδελφός της, Μεντερίκ, δεν είχε κάνει την παραμικρή κίνηση από την άρχή της σκηνής. Φαινότανε μά-

λιστα να μην άκουγε και το τί έλεγε ή μητέρα του.

Όταν, όμως, την είδε σ' άκείνη την κατάσταση, τα χαρακτηριστικά του προσώπου του άμέσως έσκληρύνθησαν παράδοξα. Αυό δάκρυα φάνηκαν στις άκρες των ματιών του. Δεν ήσαν, όμως, δάκρυα λύπης, αλλά πείσματος, όργης. Έν τούτοις συνεκράτησε τα δάκρυα αυτά ο Μεντερίκ κι' έμεινε καρφωμένος στη θέση του. Ήταν εκ των προτέρων βέβαιος για την άποτυχία του διαθέματος των, αλλά συνώδευσε την μητέρα του και την άδελφή του για να μην τις άφήση μόνες.

Η Μαργαρίτα εν τώ μεταξύ συνέστρεψε σπασμωδικά τα χέρια της από την άπελπισία. Δεν ήξερε τί να κάνει και ένα πράγμα έπιθυμούσε έκείνη την στιγμή μ' όλη της την ψυχή, ν' άνοιγε ή γή και να την κατάπινε.

Μηχανικά έστρεψε το κεφάλι της προς τον Ζάν Ντεμάρ.

Αυτός έλαβε και πάλι τον λόγο: — Νομίζω, κυρία μου, είπε της Κας Άντικούρ, που είχε συνέλθει εν τώ μεταξύ, ότι διερμηνεύω αυτή την στιγμή την γνώμη της Κας ντέ Μπωπρεά, αν σας πω ότι άδικα έπιμένετε και ότι αν μπορούσε να σας βοηθήσει, θα το έκανα με μεγάλη προθυμία και εύχαρίστηση. Δόστε της κανένα στοιχείο στο οποίο να μπορή να στηριχθεί και είναι έτοιμη να έπέμβη ύπερ του συζύγου σας, όπως ήδη το έχει κάνει... — Άλλοίμονο, κύριέ μου, ψιθύρισε ή άμοιρη γυναίκα, σας έχω ήδη πη κι' έγώ ότι δεν έχουμε καμμία απόδειξη... — Τίποτε, τίποτε άπολύτως; — Τίποτε... — Τότε τί θέλετε να σας κάνει ή Κα ντέ Μπωπρεά; Άν έπήγαινε κι' εύρισκε τους δικαστές τους συζύγου σας και τους έλεγε «ο άνθρωπος αυτός είναι άθώος, θα της άπαντούσαν: «Πως το άποδεικνύετε;» Τί θα τους έλεγε τότε έκείνη; — Ω! κύριε, είναι άθώος, σας το όρκίζομαι... — Αυτό μονάχα δεν άρκεί για να πεισθούν οι δικαστάι.

— Έχετε δίκιο, ψιθύρισε ή άτιμ γυναίκα, έλάτε, Λουίζα, Μεντερίκ, πάμε... Δεν μπορούμε τίποτε πιά να κάνωμε για τον δυστυχισμένο τον πατέρα σας.

Και διευθύνθηκαν και οι τρεις προς την πόρτα.

Έξ ένστικτού, ο Ζεράρ έκανε ένα βήμα προς την Λουίζα. Έξ ένστικτού θαρρείς και ή Λουίζα στράφηκε την ίδια ώρα και τον κύτταξε. Σαν να περίμενε απ' αυτόν κάτι. Ο Ζεράρ, όμως, σώπαινε.

Τί μπορούσε να κάνει, τί μπορούσε να πη αυτός; Η συγκίνησης, άλλωστε, τον έπνιγε έκείνη την ώρα.

Οι τρεις δυστυχισμένοι, είχαν ήδη φθάσει στην πόρτα, όταν, ξαφνικά,

ΤΗΝ ΚΑΡΔΙΑ

άποδοθηκε ή φωνή της Μαργαρίτας:

— Σταθήτε! Δεν έχάθηκε, ίσως, κάθε Άλλος...

— Ω! Σας εύχαριστούμε, κυρία σας εύχαριστούμε!... Έκανε ή γυναίκα του Άντικούρ, στρεφόμενη προς την Μαργαρίτα.

— Έλάτε, συνέχισε ή Μαργαρίτα, κάτι θα γίνει για σας, για τον άνδρα σας.

Ο Ζάν Ντεμάρ, άήσυχος, στράφηκε προς την Κα ντέ Μπωπρεά και της ψιθύρισε:

— Μαργαρίτα, προσοχή! Τί θέλεις να κάνης;

Τα λόγια αυτά, όσο και αν εϊπώθησαν με φωνή πολύ χαμηλή, δεν διέφυγαν έν τούτοις το αυτί του Ζεράρ. Και έκαναν μεγάλη έντύπωση στον νεαρό όρφανό. Φάνηκε αυτό άπό την μεγάλη χλωμάδα που άπλώθηκε στο πρόσωπό του.

Θάλεγε κανείς πως θα πέθαινε. Κανείς, έκτός ίσως από την Λουίζα, δεν το άντελήφθη αυτό.

Ένα πλήθος από έρωτηματικά χοροπηδούσαν τώρα μπροστά στα μάτια του Ζεράρ. Το μυαλό του δεν ήξερε τί να πρωτοσκεφθεί και τί να ξεδιαλύνη. Τί έσήμαιναν, λοιπόν, τα λόγια αυτά του Ζάν Ντεμάρ προς την μητέρα του; Γιατί έκείνη ή οικειότης, έκείνος ο ένικός, σαν να ύπήρχαν σχέσεις μεταξύ των από καιρό; Και όμως, ή μητέρα του ποτέ δεν του είχε μιλήσει για τον Ζάν Ντεμάρ!

Ποτέ μέσα στο σπίτι, και όταν άκομη γινότανε λόγος για καμμία μεγάλη δίκη, δεν είχε άκουσθεί το όνομα του διασημού δικηγόρου! Ποτέ, έξ άλλου, δεν είδε τον άνθρωπο αυτόν στο γραφείο του πατέρα του! Γιατί να έμφανισθεί τώρα, άμέσως μετά την καταστροφή; Και γιατί αυτός, ο άγνωστος μέχρι της χθές, στο σπίτι τους άνθρωπος, να φανή ξαφνικά τόσο γενναίος, ώστε να στείλη στην μητέρα του ένα δόκλιο εκατομμύριο για να σωθεί άπό την καταστροφή; Και γιατί να τα δώση τα λεπτά αυτά στην μητέρα του και να μην τα δώση απ' ευθείας στον πατέρα του; Τί μυστηριώδεις δεσμοί ύπήρχαν μεταξύ αυτού και της Μαργαρίτας; Και γιατί προ όλγλου, να της έπιστήση με τόσο άνησυχία την προσοχή επί των όσων θα έλεγε στην γυναίκα του Άντικούρ; Τί ήξερε, λοιπόν, ο άνθρωπος αυτός που δεν τόξερε έκείνος;

Όλα αυτά τα έρωτήματα και πολλά άλλα, βασάνιζαν την σκέψη του, χωρίς να βρούν, όμως, καμμία άπάντηση!

Έν τώ μεταξύ ή Κα Άντικούρ και τα παιδιά της ξαναπλησίασαν και κύτταξαν με άγωνία την Μαργαρίτα τί θα τους έλεγε; Ποιά ήταν ή λύσις που είχε βρή;

Τέλος ή Μαργαρίτα μίλησε:

— Άκούστε, καλή μου γυναίκα, έίτε, άκούστε όλοι... Κι' έγώ επίσης

πιστεύω στην άθωότητα του Άντικούρ και έχω ήδη πη ότι ο άνδρας μου άποκτόνησε. Και το λέγω άκόμη... Οι δικαστάι θα νομίσουν το άναντίον, οι γιατροί τοδς άπαν ότι δεν πρόκειται περί αυτοκτονίας, αλλά περί έγκλήματος... Όλοι τους, όμως, γελιόνται, γελιόνται οίκτρα! Μήπως είναι ή πρώτη φορά που οι Ιατροδικαστάι βγάζουν έσφαλμένα συμπεράσματα και οι δικαστάι άκομη πιο έσφαλμένες άποφάσεις; Μήπως ή Ιστορία της δικαιοσύνης δεν έχει να άναφέρει τόσες και τόσες δικαστικές πλάνες; Όχι, όμως!... Αύτην την φορά δεν θα πλανηθεί ή δικαιοσύνη! Όχι! Αύτη την φορά δεν θα καταδικασθεί ένας άθώος!... Γιατί, σας το βεβαιώνω έγώ, πως ο Άντικούρ είναι άθώος!... Έγώ, προσωπικά, να τον σώσω δεν μπορώ. Δεν έχω, δυστυχώς, τις άποδείξεις που μου χρειάζονται στο χέρι. Θα κάνω, όμως, κάτι άλλο, που θα να σχεδόν το ίδιο. Θα παρακαλέσω τον κ. Ζάν Ντεμάρ απ' έδω, ν' άναλάβη την υπεράσπιση του Άντικούρ... Όπως θα έχετε άκούσει, είναι ένας μεγάλος δικηγόρος, που ή ξία του και ή καλωσύνη του τον έχουν έπιβάλλει στην γενική έκτιμηση... και άγάπη. Είμαι βεβαία ότι δεν θ' άρνηθή!... Έκείνος θα σώση τον άνδρα σας, κυρία μου!... Να είστε βέβαιαι!...

Η γυναίκα του εισπράκτορος έστρεψε δακρύβρεκτα τα μάτια της προς τον Ζάν.

Αυτός δεν ήξερε τί στάση να πάρη. Τα λόγια αυτά της Μαργαρίτας τον είχαν καταλάβει έξ άπροόπτου.

Φοβισμένη από την στάση του αυτή, ή Κα Άντικούρ, θέλοντας, ίσως, να προλάβη καμμία άρνηση, ένωσε τα χέρια της και έκτενσε:

— Ω! κύριε, είπε, θα σας εύγνωμονώ με σ' όλη μας τη ζωή! Θα γίνουμε σκλάβοι σας! Πέστε ότι δεν άρνείσθαι, ότι άναλαμβάνετε να σώσετε τον δυστυχισμένο τον άνδρα μου. Θα σας δηγηθώ όλη του την ζωή - τον ξέρω από παιδάκι - και θα ιδήτε πόσο τίμιος και καλός άνθρωπος είναι!...

Και λέγοντας αυτά, ή άτυχη γυναίκα, έπεσε στα γόνατα.

Ο Ζάν Ντεμάρ ήταν κατασπασμένης.

Σήκωσε την Κα Άντικούρ και της είπε:

— Μείντε ήσυχη, κυρία μου, θα ύπερασπίσω τον άνδρα σας!

Αυό καφτά χείλη κόλλησαν την ίδια ώρα στα χέρια του και άρρισαν να τα καταφυλούν. Ο Ζάν τα τράβηξε άπαλά.

— Θα είχα τώρα μια παράκληση να σας κάνω, κύριε, είπε ή Κα Άντικούρ. Ζήτησα να ιδώ τον άνδρα μου στη φυλακή αλλά δεν μου το επέτρεψαν. Έσεις βέβαια ως δικηγόρος, θα τον ιδήτε άσφαλώς. Πήτε του λοιπόν ότι τον άγαπούμε πάντα, ότι δεν πιστεύουμε τίποτε από όσα τον

Ένα άριστουργημα-
τικό αίσθηματικό
μυθιστόρημα

του
ΖΩΝ ΜΑΡΥ

τηγορούν και ότι έχουμε πεποθήσει θ' άθωωθή!

— Θα του τα πω κυρία μου, αλλά και σεις μπορείτε να τον ιδήτε. Δεν συντρέχει πιά έφρόσον έλξη ή άνάκρισις κανέναν λόγος άπομονώσεώς του. Θα ένεργήσω λοιπόν να τον ιδήτε.

— Σας εύχαριστώ, κύριέ μου, έίτε λη μου την ψυχή.

Και παίρνοντας από το χέρι τα παιδιά της ή γυναίκα του Άντικούρ, βγήκε.

Ο Ζεράρ τοδς άφήκε να φύγει. Όταν όμως έκλεισε ή πόρτα από πίσω τους, ο Ζεράρ βγήκε με τρόπο άπό μια άλλη πόρτα που άνοιγε σ' ένα σαλονάκι και έτρεξε στο παράθυρο που έβλεπε προς την λεωφόρο. Σε λίγο ο νέος έβλεπε τις τρεις θλιβερές σιλουέττες να προχωρούν σκυμμένες στον φαρδό δρόμο και να άπομακρύνωνται.

Ξαφνικά, σαν να ύπήρχε κάποιος κάποιος ψυχική άποψη μεταξύ των, σαν να ύπήρχε κάποιος μυστική

Ο Ζάν Ντεμάρ σήκωσε συγκινημένος την Κα Άντικούρ.

νενόηση, ή Λουίζα στράφηκε και κύτταξε προς το παράθυρο όπου δρι- σκότανε. 'Ο Ζεράρ ανατρίχιασε δλο- κληρος. Θέλησε να κρυφτεί πίσω από την κουρτίνα, αλλά εκείνη πρόκανε και τον διέκρινε.

Η συγκίνησής της όηήρξε μεγάλη. Τό χέρι της με τό όποιο στήριζε την μητέρα της άρχισε να τρέμει κάτω από τό μπράτσο της.

—Τί έχεις, κόρη μου; την ρώτησε. αότή.

—Τίποτε μαμά... Αισθάνομαι άπα- ναντίας καλλίτερα τον έαυτό μου τώρα! Είμαι τόσο χαρούμενη, γιατί έχω πιά την βεβαιότητα ότι ό πα- τέρας πιά εσώθη...

—'Από τό στόμα σου και στο όθε- ού τ' αότι παιδάκι μου...

Ο Μεντερικ πού άκουγε ως εκείνη την στιγμή χωρίς να λήη τίποτε, ό- ψωσε τούς όμους και είπα:

—Όταν τό κακό βρίσκη φτωχός άνθρώπους σάν κι' έμάς κάνει καλά την δουλειά του... 'Αν δέν θέλετε να δοκιμάσετε μία μέρα καμμία μεγα- λύτερη άπογοήτευση, σάς συμβου- λεύω να μην έλπίζετε πολύ...

Εν τώ μεταξύ, μέσα στο μέγαρο της όδοϋ Ντωνού, ό Ζάν Ντεμάρ είχε μείνει για λίγο μόνος με την Μαργαρίτα. Έκείνη σιωπούσε περιμένον- τας τις έρωτήσεις του δικηγόρου. Καί τις περίμενε άλλεπάλληλες τις έρωτήσεις αότές. Έν τούτοις κι' εκεί- νος έμενε σιωπηλός. Τόν βασάνιζαν κι' αότόν οι ίδιες άπορίες με τόν Ζεράρ.

Εφλέγετο από την έπιθυμία να μάθη αλλά δέν τολμούσε να ρωτήσει. Γιατί αότή ή προθυμία της Μαργαρίτας να υπερασπισθή τόν 'Ωντικούρ; Γιατί να ίσχυρίζεται ότι ό άντρας της αό- τοκτόνησε, ενώ είχε σκοτωθή από άλλον; Γιατί ή τόση άγωνία της; Μήπως άγαπούσε πάντα τόν άνδρα της;

Έν τούτοις, άπετόλμισε μία έρώ- τηση:

—Μαργαρίτα, δέν έχεις τίποτε να μου πής;

Έκείνη άνατινάχθηκε, σάν να ζυ- πνούσε από ένα όνειρο. Τό όφος της ήταν φοβισμένο, μολοντί ό Ζάν είχε μιλήσει πολύ σιγά.

—Τί να σοϋ πώ, Ζάν; ρώτησε. Τι θέλεις να σοϋ έμπιστευθώ;

—Μου φαίνεται πώς τό ενδιαφέρον πού δείχνεις γι' αότόν τόν 'Ωντι- κούρ, είναι κάπως... όπερβολικό. Αυτό θα φανή τόσο παράδοξο στόν κόσμο, ώστε μου φαίνεται πώς καλά θα κάναμε να μείνη μεταξύ μας ό,τι συνέθε έδω μέσα...

—Μή με παρεξηγής, Ζάν, με συγ- κίνησε ή άπελπισία αότής της γυ- ναίκας...

—Αυτό μονάχα...

—Αυτό...

—'Αλλά για να αναλάβης την πρω- τοβουλία να διαλέξης μόνη σου τόν συνήγορο του 'Ωντικούρ, θάπρεπε να είσαι πεπεισμένη για την άθωό- τητά του.

—Είμαι πεπεισμένη.

—Και ποϋ βασίσεις την πεποίθησή σου αότή;

—Σε τίποτε τό συγκεκριμένο. Εί- μαι, όμως, βεβαία, ότι ό άνδρας μου αότοκτόνησε.

—Δέν θαχε τό θάρρος, τό ξέρεις αότό καλά...

Η Μαργαρίτα δέν άπήντησε,

Ο Ζάν άπέμεινε

—Μαργαρίτα, άν έχης καμμία α- πόδειξη περί της άθωότητας τόσο του 'Ωντικούρ όσο και του Κερυνιόν, τότε τό καθήκον σου σοϋ επιβάλλει να την φανερώσης, να πής όλη την αλήθεια, όσο όδυνηρά και άν είναι για σένα...

—Δέν ξέρω τίποτε...

Τά λόγια αότά ή Μαργαρίτα τά είπα με τόσο κόπο, φαίνόταν τόσο καταβεβλημένη, ώστε ό Ζάν δέν τόλ- μισε να έπιμείνη άλλο. Την άφησε, λοιπόν.

Έν τούτοις, μία άμφιβολία άπροσ- διόριστη τόν βασάνιζε.

Είχε την έντύπωση ότι μεταξύ αό- του και της Μαργαρίτας, είχε ύψω- θή ένας αδιόρατος φραγμός, πού θα έμπόδιζε στο μέλλον τις δυό αότές καρδιές να ένώσουν τούς χτύπους των σ' έναν παλμό, τις δυό τούς σκέ- ψεις να ένωθούν σε μία.

Βέβαια, ό φραγμός αότός δέν εί- χε θίξει στο παραμικρό την άγάπη τους πού παρέμενε πάντα τόσο με- γάλη, όσο και άγνή. Έν τούτοις ά- ποτελούσε κιόλας ένα φοβερό έμπό- διο για την έκδήλωσή της.

Κάτι τό μυστηριώδες τούς χώρι- ζε...

—Όπωςόποτε όμως.

Είχε δεχθή να υπερασπισθή τόν 'Ωντικούρ και άποφάσισε να άφροσι- ωπή όλόψυχα στο έργο του αότό.

Την ίδια μέρα, είχε την πρώτη του συνάντηση με τόν 'Ωντικούρ.

—Εν...

Όταν ό Ζάν έφυγε, ή Μαργαρίτα έρριξε γύρω της ένα βλέμμα γεμά- το άπελπισία.

—Μήπως... λοιπόν, όλη μου ή ζωή θα είναι τέτοια; ψιθύρισε. Μήπως θα πρέπει να λέω ψέμματα σ' όλη μου την ζωή;...

Έκείνη την στιγμή, σάν να έπρό- κειτο να άπαντήσει στην έρώτησή της αότή, μπήκε ό Ζεράρ. Καί μπήκε με την άπόφαση να ξεδιαλύνει μερικ-ές από τις φοβερές άπορίες του:

—Μητέρα, είπα, θέλω να μάθω, γι- ατί υπερασπίζεσαι αότόν τόν 'Ωντι- κούρ.

Έκείνη άνατινάχθηκε σάν να την έκέντρισε κάποιο άόρτο χέρι.

Έν τούτοις δέν είχε τό θάρρος να τόϋ άπαντήσει. Ούτε και να γυρίση να τόν ίδθ.

Έμεινε, λοιπόν, καθηλωμένη στην θέση της, με τις πλάτες προς τόν γυιό της.

Άμεβλικτος αότός συνέχισε:

—Μητέρα, ή δικαιοσύνη τόν κατη- γορεί άπροκαλύπτως, τά χέρια του είναι βαμμένα κόκκινα από τό αί- μα: τό αίμα του πατέρα μου! Τοϋ συζύγου σου! Και σϋ τόν υπερασπί- ζεσαι! Γιατί, μαμά, γιατί;...

Η Μαργαρίτα έψαχνε να βρή έπι- χειρήματα, μία όποιαδήποτε άπάν- τηση, αλλά δέν εύρισκε τίποτε. Να έπαναλάβη ό,τι είχε πη στόν Ζάν Ντεμάρ, δέν είχε την δύναμη.

Τό μόνο πού βρήκε να πη ήταν ή φράσις αότή, πού ήταν κάτι σάν κραυγή άπογνώσεως:

—Δέν ξέρω, δέν ξέρω... 'Αφησέ με!... 'Αφησέ με!...

Και με τά λόγια αότά, άφηκε μό- νο τόν Ζεράρ και βγήκε.

Αότός έμεινε άρκετή ώρα άκίνη- πος στη θέση του. Μία βαθειά ρυτί-

δα χάραζε τό μετωπό του, ρυτίδα πόνου, άγωνίας. Τοϋ φαίνότανε πώς ήταν μόνος, όλομόναχος στην ζωή. Ότι ή μητέρα του όλοένα και πε- ρισσότερο άπομακρυνότανε από αό- τόν.

Άρχισε να κλαίη σιωπηλά.

Σιγά-σιγά, όμως, ή συγκίνησις φούντωνε μέσα του και τό κλάμμα του μετεβάλλετο σε λυγμό.

—Πατέρα μου! Άγαπημένο μου πατέρα!... ψιθύριζε ό άτυχος νέος, άνάμεσα από τά άναφυλλητά του.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 7ον

Η ΔΙΚΗ

Η Κα 'Ωντικούρ, είχε φύγει από τό μέγαρο της όδοϋ Ντωνού, με την έλπίδα στην ψυχή. Τό ίδιο και ή Λουίζα. 'Ο μόνος πού δέν έλπιζε τί- ποτε ήταν ό Μεντερικ, αλλά κι' αό- τός δέν είχε πιά τίποτε, ύστερα από την παρατήρηση εκείνη πού έκαμε. Δέν ήθελε να στενοχωρήση την μη- τέρα του, πού ή έλπίδα αότή την εί- χε κάπως ζωογονήσει. Θα είχε όλον τόν καιρό να τις παρηγορήση και τις δυό μετά την δίκη.

Και ή ήμέρα της δίκης έφθασε.

Η αίθουσα τοϋ Κακουργιοδικείου ή- ταν άσφυκτική γεμάτη. Η ύπόθεσις είχε ήδη κάνει πάταγο σ' όλο τό Πα- ρισί, τό γεγονός δέ ότι την υπερά- σπιση τοϋ κυριώτερου από τούς κα- τηγορουμένους θα ανέλαμβανε ό δι- άσημος δικηγόρος Ζάν Ντεμάρ, έκα- με ακόμη μεγαλύτερο τό ενδιαφέ- ρον της δίκης.

Μεταξύ τοϋ άκροατηρίου, όηήρ- χαν και πάρα πολλοί δικηγόροι πού ήλθαν ν' ακούσουν, σάν ένα μάθημα, την άγόρευση τοϋ διαπρεπούς συνα- δέλφου των.

Στά πρώτα καθίσματα τοϋ κοινοϋ ξεχώριζαν οι πονεμένες μορφές της συζύγου τοϋ 'Ωντικούρ, της Λουίζας και τοϋ Μεντερικ.

Στό έδώλιον τοϋ κατηγορουμένου ό 'Ωντικούρ παρουσίαζε στο κοινό μία φυσιογνωμία ήρεμη, με δυό μά- τια πού έλαμπαν κιόλας από την χα- ρά της βαθείας — όπως την θεωρού- σε — άθωώσεώς του.

Η άποδεικτική διαδικασία όηήρξε σύντομος, συνοπτική, όπως λένε στην δικανική γλώσσα. Δέν όηήρχαν σχε- δόν διόλου μάρτυρες και τό δικα- στήριο θα έπρεπε να βασισθή έπλ άπλών ένδειξεων. Καί έν τούτοις, ό- χι, δέν όηήρχον μόνον αότές, βαρει-ές, καταθλιπτικές, όηήρχε, άπεναν- τί των ό δγκος μιάς υπερασπίσεως πού την περίμεναν όλοι θυελλώδη, σαρωτική.

Και έτσι, όταν ό Ζάν Ντεμάρ ά- νοιξε τό στόμα του για να μιλήση, μία βαθειά, άπόλυτος σιωπή άπλώ- θηκε σ' όλη την αίθουσα.

Ο Ζάν Ντεμάρ σηκώθηκε, εύθε- νης, έπιθλητικός και άρχισε την ά- γόρευση του. Εύθύς, όμως, έξ ά- χής είδε να όρθώνεται μεταξύ αό- τοϋ και τοϋ δικαστηρίου, στο μέσο της αίθούσης, ή μορφή της Μαργα- ρίτας πού με τά χέρια ένωμένα τόν έκλιπαρούσε να σόση τόν 'Ωντι- κούρ. Καί τό ίδιο εκείνο βασανιστι- κό έρώτημα τόν κυρίευσε:

—Γιατί!... Γιατί!...

(Συνέχεια στο έπόμενον)

Θέλετε να μάθετε

ΤΟ ΜΕΛΛΟΝ από τα χαρτιά;

Χαρτομαντεία είναι μία ά- πό τις σπουδαιότερες και τις πε- ρισσότερο διαδεδομένες μορφές της μαντείας. Έχει τούς φανατικούς πιστούς της σ' όλα τά κοινωνικά στρώματα, και οι χαρτομαντι- δες, οι «χαρτορρίχτρες» τοϋ λαού, όλέπουν συχνά να τις συμβουλεύονται πρόσωπα πού κατέχουν έξαιρετικές θέσεις στην κοινωνία.

Μία διάσημη παρισινή χαρτομάντις δημοσιεύει στα τελευταία φύλλα τοϋ γνωστοϋ γαλλικοϋ περιοδικού «Μαρί- Κλαίρ» τούς τρόπους με τούς όποιους ρίχνονται τά χαρτιά άπ' όπου και τούς παραλαμβάνουμε.

Έτσι, όσοι και όσες πιστεύουν πώς τά τραπουλόχαρτα άποκαλύπτουν τό μέλλον, θα μπορούν να τά «ρίχ- νουν» μόνάχοι των, ώστε ν' άποφey- γουν τόν κίνδυνο να πέσουν στα χέ- ρια έκμεταλλευτών. Όσοι πάλι δέν πιστεύουν στις μαντείες, μπορούν να μάθουν ένα ωραίο παιχνίδι και να διασκεδάσουν στις διάφορες συντροφι-ές παριστάνοντας τούς σπουδαίους χαρτομάντις. Καί μάλιστα τώρα με τις συγκεντρώσεις των έορτών.

Στά προηγούμενα φύλλα μας ύπ' άρ. 635, 636, 637 και 638 έδημοσιεύσα- με την σημασία πού έχει κάθε χαρτί, καθώς και μία μέθοδο για να τά ρίχνετε, και ή όποία λέγεται «ΤΟ ΜΕΓΑΛΟ ΠΑΙΓΝΙΔΙ».

Σήμερα δημοσιεύουμε ακόμη μία έλ- λη μέθοδο πού συνιστά ή παρισινή χαρτομάντις.

ΟΙ ΣΤΙΒΕΣ

Μία άλλη μέθοδος με την όποία μπορεί- τε να ρίχνετε τά χαρτιά είναι οι «στι- βες». Ο τρόπος αότός είναι πολύ ά- πλούστερος από τόν προηγούμενο.

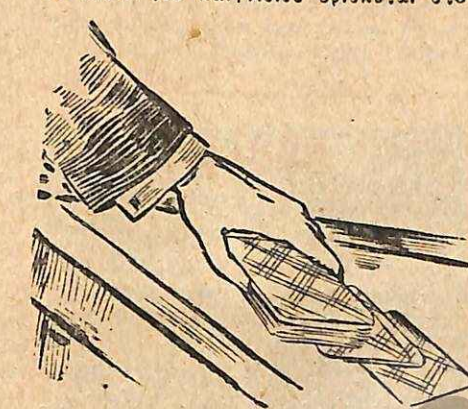
Για να εφαρμόσετε και την μέθοδο αότή, πρέπει φυσικά να ξέρετε καλά την σημασία των χαρτιών όπως, την εξηγή-σαμε στα προηγούμενα φύλλα μας ύπ' άρ. 635, 636 και 637.

Διαλέγετε πάλιν τά 32 γνωστά χαρτιά της τράπουλας από τά εφτάρια και κά- τω. Τά άνακατεύετε και δίνετε να τά κόψη εκείνος για τόν όποιον θα ρίξετε τά χαρτιά. Δέν πρέπει όμως να κυττάξετε τά χαρτιά τοϋ κοψίματος όπως κάναμε στο προηγούμενο παιχνίδι. Κατόπιν έ- χεινος για τόν όποιον θα ριχθούν τά χαρ- τιά παίρνει τά 32 χαρτιά όλα μαζί στο άριστερό του χέρι και τά κρατά άπ' την άνάποδη σε άπόσταση 2-3 εκατοστών επάνω από τό τραπέζι όπως δείχνει ή 1η εικόνα μας. Έτσι καθώς κρατάει τά χαρτιά, άφίνει να πέσουν κατά τύχην πά- νω στο τραπέζι μερικά χαρτιά, ώστε να σχηματισθή μία μικρή στίβα από 3-4 χαρτιά. 'Ογί, παρατήστεα. Καί σταματά.

Επειτα μετακινεί λίγο παραπέρα τό

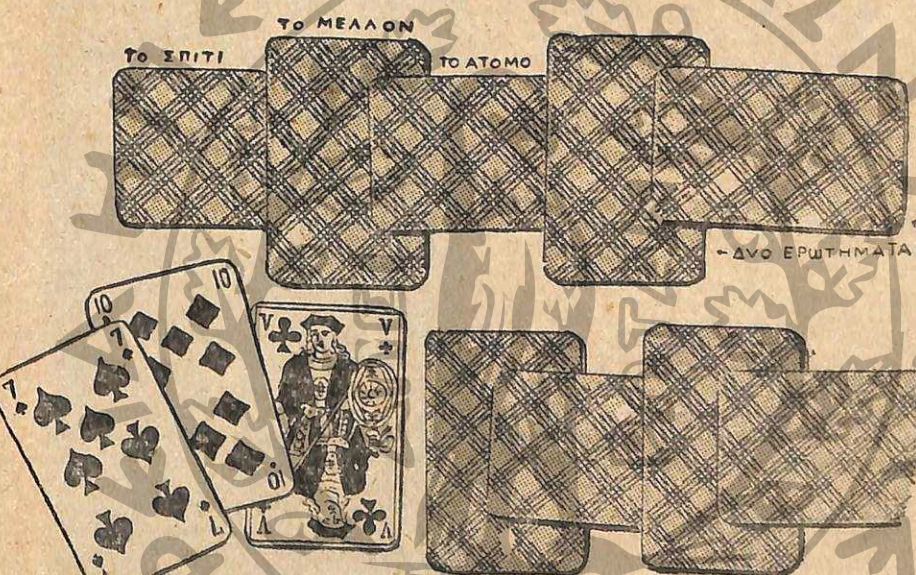
χέρι του, άφίνει να πέσουν πά- μερικά χαρτιά μαζί, 3-4 πάν- τοτε, και σταματά μετακινεί πάλιν τό χέρι του και ούτω καθεξής ως ότου εξαντληθή ή τράπουλα. Τά χαρτιά φυσικά πέφτουν άναποδογυρι- μένα. Προσέχετε να μην πέσουν ποτέ περισσότερα από τρία ως τέσσερα, κι' ό- ταν πέσουν λιγώτερα, έστω και ένα μο- νάχα, δέν πρέπει με κανένα τρόπο να συμπληρώσετε την στίβα, φθάνει και τό ένα.

Η ουσία τοϋ παιχνιδιοϋ βρίσκεται στο

Εικόνα 1

ότι πρέπει οι στίβες να σχηματισθούν τυ- χαία.

Εικόνα 2

Άς υποθέσουμε τώρα ότι διαλέξατε τά 32 χαρτιά, τ' άνακατεύετε, τά έκοψε ό ένδιαφερόμενος, τά πήρε στο άριστερό του χέρι και πώς άφίνοντάς τα να πέ-

σουν, σάν να πασπαλίζη ζάχαρη, έσχημα- τισε μία σειρά από 11 στίβες. Από αότά παίρνετε κατά τύχην μία στίβα και την τοποθετείτε πλαγίως μπροστά σας. Αότή ή πρώτη στίβα θα σας άποκαλύψη τί θα συμβή στο σπίτι τοϋ ένδιαφερόμενου. Επειτα παίρνετε μία δεύτερη στίβα, πάντοτε κατά τύχην και την τοποθετεί- τε καθέτως στην άκρη της πρώτης, όπως δείχνει ή δεύτερη εικών μας. Αότή ή δεύτερη στίβα θα σας πη τί ή έπιφυλάσσει τό μέλλον στόν ένδιαφερόμενο.

Έσσεα παίρνετε πάντοτε κατά τύ- γην μία τρίτη στίβα και την τοποθετείτε πάνω στη δεύτερη, με τόν ίδιο τρόπο πού έχετε τοποθετήσει την πρώτη. Αότή ή τρίτη στίβα θα σας πη τί θα συμβή προ- σωπικώς στόν ίδιο. Η τετάρτη και πέμ- πτη στίβα πού θα τοποθετήσετε μπροστά

σας όπως και τά προηγούμενα, έναλλάξ όρίζοντως και καθέτως, θα σας άπαντή- σουν ή καθεμία για ένα όποιοδήποτε έ- ρώτημα πού θα καθορίσετε σεις ό ίδιος

νοερά ή ο ενδιαφερόμενος για τόν οποιο
ρίχνονται τὰ χαρτιά.

“Ας δούμε τώρα πώς θα μελετήσουμε
τὰ χαρτιά.

ΤΙ ΘΑ ΣΥΜΒΗ ΣΤΟ ΣΠΙΤΙ ΕΚΕΙ-
ΝΟΥ ΓΙΑ ΤΟΝ ΟΠΟΙΟ ΡΙΧΝΕΤΕ
ΤΑ ΧΑΡΤΙΑ

Παίρνετε τήν πρώτη στίβα ή οποία
θα σας πη για τὸ σπῖτι, γυρίζετε τὰ
χαρτιά και τὰ τοποθετείτε μπροστά σας
και προς τὰ ἀριστερά.

Τὰ τρία χαρτιά πού περιέχει εἶνε κα-
τά σειράν: Τὸ ἐπτά παστούνι, τὸ δέκα
καρρό, και ὁ φάντης σπαθί.

Αρχίζετε ἀπὸ τὸ δέκα καρρό, γιατί
τὸ χαρτί αὐτὸ βρίσκεται ἀνὰ μέση στα
δύο ἄλλα. Σύμφωνα με ὅσα εἶπαμε για
τὴν σημασία τῶν χαρτιῶν, τὸ δέκα καρ-
ρό:

“Ὅταν βρίσκεται δεξιά σὲ παστούνι
σημαίνει: φόβος δυστυχίας.

“Ἀριστερά σὲ σπαθί: λῖνα γούνατα.

Τὸ δέκα λοιπὸν καρρό σημαίνει πὼς ὁ
ἐνδιαφερόμενος πρέπει νὰ εἶνε προβλε-
πτικός ἀν θέλῃ ν’ ἀποφύγῃ μικρὲς οἰκο-
νομικὲς στενοχωρίες.

Κατόπιν πᾶμε στὸ ἐπτά παστούνι. “Ὅ-
ταν βρίσκεται ἀριστερά σὲ καρρό σημαί-
νει: δάκρυα ἄλλα θάρος.

Αὐτὸ σημαίνει πὼς ὁ ἐνδιαφερόμενος ἔ-
χει ἀνάγκη κάποιου ἡθικοῦ θάρρους για
νὰ μὴ διστάσῃ ν’ ἀντιμετωπίσῃ τίς οἰκονο-
μικὲς του στενοχωρίες, ἀλλὰ δὲν πρέπει
νὰ φοβᾶται γιατί τὰ περάσουν.

“Ὁ φάντης σπαθί βρίσκεται δεξιά σὲ
καρρό και σημαίνει ἀναγνώρισις προσώ-
που μελαγχροῦ. Αὐτὸ εἰρηγείται πὼς
οἱ στενοχωρίες σας θὰ προκληθοῦν πιθα-
νῶς ἀπὸ τὴν ἀναγνώριση κάποιου προσώ-
που μελαγχροῦ. Τὸ παράδειγμα μας αὐ-
τὸ σας δείχνει με ποῖο τρόπο πρέπει νὰ
ἐξηγήτε τίς στίβες.

Κατὰ τὸν ἴδιον τρόπο θὰ ἐνεργήτε σ’ ὅ-
λες τίς περιπτώσεις. Ὅα γυρίζετε τὰ χαρ-
τιά, θὰ τὰ τοποθετεῖτε ἐξ ἀριστερῶν
πρὸς τὰ δεξιά και ὁ ἀρχίζετε νὰ τὰ ἐξη-
γεῖτε, κάνοντας τὴν ἀογὴ ἀπὸ τὸ μεσαῖο
χαρτί, και συσχετίζοντας τὴν ἐν-
νοιά του με τὴν ἐννοίαν τῶν χαρτιῶν
πού βρίσκεται δεξιά και ἀριστερά του.

ΓΙΑ ΤΟ ΜΕΛΛΟΝ ΤΟΥ

ΕΝΔΙΑΦΕΡΟΜΕΝΟΥ

“Ας δούμε τώρα τὴ δεύτερη στίβα
πού πρόκειται νὰ μᾶς πη για τὸ μέλλον.

Τὰ γυρίζουμε και τὰ τοποθετοῦμε ὅπως
και τὴν προηγούμενη. Αὐτὴ ἀποτελεῖται
ἀπὸ τέσσερα θανάσια χαρτιά.

Τὸν ὀγθα καρρό, τὸν φάντη κούπα,
τὸν φάντη παστούνι και τὴν ντάμα κοῦ-
πα.

Ὡστόσο ἡ ἐννοία τῶν χαρτιῶν αὐτῶν
δὲν εἶναι καθόλου εὐχάριστη ὅπως μπο-
ροῦσατε νὰ ὑποθέσετε ἀπὸ τὴν πρώτη
ματιά.

“Ὅταν τὰ μελετήσετε, θὰ δῆτε ὅτι εἰ-
δοποιῶν πὼς κάποιον πρόσωπο ξανθὸ θὰ
ἐξουλογηθῇ ἔρωτα στὸν ἐνδιαφερόμε-
νο, μὰ ὅτι τὸ πρόσωπο αὐτὸ δὲν εἶναι
καθόλου εὐκαρινὲς ὅσον φαίνεται και ὅτι
εἶναι δυνατόν νὰ δημιουργήσῃ σοβαρὲς
στενοχωρίες με τοὺς φίλους τοῦ ἐνδιαφε-
ρομένου προσώπου, ἂν αὐτὸ δὲν προφυ-
λαγῇ.

ΤΟ ΠΡΟΣΩΠΟΝ ΤΟΥ

ΕΝΔΙΑΦΕΡΟΜΕΝΟΥ

“Ας μελετήσουμε ὅμως και τὴν στίβα
πού ἀφορᾷ τὸ πρόσωπον τοῦ ἐνδιαφερομέ-
νου. Ἡ στίβα αὐτὴ ἀποτελεῖται ἀπὸ ἑνα
μόνα χαρτί, εἶναι ὅμως τόσο εὐχάριστη

και ἱκανοποιητικὴ ἡ σημασία του, ὅστε
δὲν πρέπει νὰ σας λυποῦν καθόλου. οἱ μι-
κρὲς στενοχωρίες πού σας ἀπεκάλυψαν
τὰ προηγούμενα δύο πλακάκια. Εἶναι ὁ
ἄσος σπαθί, πού σημαίνει μεγάλην ἐπι-
τυχίαν και χρηματικὸν κέρδος.

Δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ σας ἀναλύσωμε
ἐμεῖς τίς δύο στίβες πού μένουν. Σύμ-
φωνα με ὅσα σας εἶπαμε εἶναι εὐκόλο νὰ
τίς μελετήσετε μόνοι σας, ἀρκεῖ νὰ ἔγε-
τε μάθει καλά τὴ γλώσσα τῶν χαρτιῶν.

— ΕΞ —

“Ὅπως θὰ εἶδατε, τὸ νὰ ρίχνῃ κανεῖς
τὰ χαρτιά, δὲν εἶναι και πολὺ δύσκολο.

Ἡ οὐσία εἶναι νὰ ἔχετε κάποιαν εὐχέ-
ρεια στὴν ἀνάλυση τῆς ἐννοίας καθε χαρ-
τιοῦ σὲ συσχέτισμὸ με τὴν ἐννοία
τοῦ ἄλλου χαρτιοῦ πού βρίσκεται πλάι
του. Ὅταν ἔχετε τὸ προσὸν αὐτὸ και μά-
θετε καλά τὴν γλώσσα τῶν χαρτιῶν, ὅ-
πως σας τὴν ἐξηγήσαμε στὰ προηγούμε-
να φύλλα μας, θὰ μπορέσετε, γρηγοροῦ-
ντας τοὺς δύο τρόπους πού εἶ: ὑποδεί-
ξαμε στὸ προηγούμενο και στὸ σημεῖον
ὁλόκληρο νὰ ρίχνετε μόνοι σας, τὰ χαρ-
τιά. Ἐτσι ἂν πιστεύετε σ’ αὐτά, θὰ μπο-
ρεῖτε μόνοι σας νὰ τὰ μελετήσετε για
τὸ μέλλον σας ἢ για τὸ μέλλον τῶν νυν-
τιῶν σας χωρὶς νὰ κινδυνεύετε νὰ εἶ-
νε ἐκμεταλλευθῶν οἱ διάφορες ἀχαρτορί-
χτρες.

“Ἄν πάλι δὲν τὰ πιστεύετε, θὰ μπο-
ρεῖτε νὰ διασκεδάσετε τοὺς φίλους σας
και νὰ κάνετε και τοὺς... ξυπνοὺς στὶς
κοσμικὲς συγκεντρώσεις!

Εὔθυμα

“Ὁ Ὀλίβ συναντᾷ τὸν Μάριο:

Ὀλίβ.— Χθές, Μάριε, εἶδα τὴ
γυναῖκα σου στὸν δρόμο μαζί με
τὸν κουμπάρο σου τὸ γιατί...

Μάριος.— Μὰ δὲν ἔχω κου-
μπάρο γιὰ τὸν...

Ὀλίβ.— Περίεργε! Ἐτσι
μοῦπε ἡ γυναῖκα σου...

Μάριος.— Πιθανὸν νὰ σοῦ
εἶπε. Σὲ δοῖκε ἀπλοϊκός...

“Ας
τολμήσῃ, νὰ δοῦμε, νὰ πῇ, τέτοιες
κουταμάρες σὲ μένα!

“Ὁ Μάριος εἶχε ἑνα γυό Τὸν ἔ-
χει ὀγθαῖς Οὐάσιγκτων. Ὁ Ὀλίβ
τὸν ἐρωτᾷ:

Ὀλίβ.— Γιατί, Μάριε, ἔδω-
λες τὸ γυιό σου Οὐάσιγκτων;

Μάριος.— Εἶχα κάποτε ἑνα
περίφημο σκυλί και αὐτὸ πέθανε...
Και τότεσαν Οὐάσιγκτων...

“Ὁ Μάριος πᾶει στὸ κυνηγί με
παρά. Εἶναι ὅμως πολὺ αὐτοῦ,
κατὰ τὴν ἐπιστροφή, αὐτὸ ἑνα σύν-
τροφό του:

—“Ὀλὴ ἡ παρὰ εἶναι ἐν τάξει;

—“Ὀλοι.

— Τοὺς εἶδες;

— Τοὺς εἶδα.

“Ὁ Μάριος μένει σχετικῶς. Σὲ
λίγο προσθέτει:

—Τότε...αὐτὸ πού γτόπησα θὰ
ταν ζαχαῖδι. Πᾶνε πίσω νὰ τὸ
πάρουμε

Μήπως γνωρίζετε;

1—Για ποῖο λόγο οἱ βασιλεῖς, μιλῶν-
τας για τὸν αὐτὸ τους, λένε «Ἡμεῖς»;

2— Πόσα φορέματα εἶχε ἡ βασίλισσα
Ἐλισάβετ τῆς Ἀγγλίας, ἡ ἀγυναῖκα χω-
ρὶς ἄνδρα, τὴν ἐποχὴ τοῦ θανάτου της;

3—Για ποῖο λόγο οἱ ὑγειονομικὲς πο-
λεμικὲς ὑπηρεσίες φέρουν ὡς ἐμβλημα
τὸν κόκκινο σταυρό;

4—Τὸ γράμμα Α εἶναι πρῶτο σ’ ὅλα
τὰ ἀλφάβητα;

5—Ποῖος εἶναι ὁ τόπος πού δὲν ἔχει
οὔτε δικαστήρια, οὔτε φυλακές;

6—Ἀπὸ ποῦ προήλθε ἡ συνήθεια τοῦ
«σπουχαῖσματος» τῶν ποτηριῶν;

7— Ἀπὸ ποῦ προήλθε ἡ συνήθεια νὰ
τοποθετῇται μιὰ κορδέλλα γύρω ἀπ’ τὰ
καπέλλα τῶν ἀνδρῶν;

8— Πόσοι αὖς τίθενται σὲ κίνηση ὅ-
ταν γαμογελάτε; Καὶ ὅταν σμίγετε τὰ
σοῦδια;

9— Ἀπὸ ποῦ πορεύεται ἡ λέξις
«πὺν τιν» τὸ γνωστὸ «πόντισ»;

10— Ποιὰ εἶναι ἡ ὑψηλότερη πρω-
τεύουσα τοῦ κόσμου;

11— Πού κάνει περισσότερο κρύο,
στὸν Βόρειο Πόλο ἢ στὸν Νότιο Πόλο;

12— Ποῖο εἶναι τὸ μήκος τῆς περι-
μέτρου Μπόρντοναίη, τῆς μεγα-
λειτέρας λεωφόρου τῆς Νέας Ὑόρκης;

(Κατωτέρω αἱ ἀπαντήσεις)

1—“Ἄσος τῆς Ἀγγλίας. Η.—“Ἐν-
“Ἄσος τῆς Ἀγγλίας. Η.—“Ἐν-
“Ἄσος τῆς Ἀγγλίας. Η.—“Ἐν-

2—“Ἄσος τῆς Ἀγγλίας. Η.—“Ἐν-
“Ἄσος τῆς Ἀγγλίας. Η.—“Ἐν-

3—“Ἄσος τῆς Ἀγγλίας. Η.—“Ἐν-
“Ἄσος τῆς Ἀγγλίας. Η.—“Ἐν-

4—“Ἄσος τῆς Ἀγγλίας. Η.—“Ἐν-
“Ἄσος τῆς Ἀγγλίας. Η.—“Ἐν-

5—“Ἄσος τῆς Ἀγγλίας. Η.—“Ἐν-
“Ἄσος τῆς Ἀγγλίας. Η.—“Ἐν-

6—“Ἄσος τῆς Ἀγγλίας. Η.—“Ἐν-
“Ἄσος τῆς Ἀγγλίας. Η.—“Ἐν-

7—“Ἄσος τῆς Ἀγγλίας. Η.—“Ἐν-
“Ἄσος τῆς Ἀγγλίας. Η.—“Ἐν-

8—“Ἄσος τῆς Ἀγγλίας. Η.—“Ἐν-
“Ἄσος τῆς Ἀγγλίας. Η.—“Ἐν-

9—“Ἄσος τῆς Ἀγγλίας. Η.—“Ἐν-
“Ἄσος τῆς Ἀγγλίας. Η.—“Ἐν-

10—“Ἄσος τῆς Ἀγγλίας. Η.—“Ἐν-
“Ἄσος τῆς Ἀγγλίας. Η.—“Ἐν-

11—“Ἄσος τῆς Ἀγγλίας. Η.—“Ἐν-
“Ἄσος τῆς Ἀγγλίας. Η.—“Ἐν-

12—“Ἄσος τῆς Ἀγγλίας. Η.—“Ἐν-
“Ἄσος τῆς Ἀγγλίας. Η.—“Ἐν-

13—“Ἄσος τῆς Ἀγγλίας. Η.—“Ἐν-
“Ἄσος τῆς Ἀγγλίας. Η.—“Ἐν-

14—“Ἄσος τῆς Ἀγγλίας. Η.—“Ἐν-
“Ἄσος τῆς Ἀγγλίας. Η.—“Ἐν-

15—“Ἄσος τῆς Ἀγγλίας. Η.—“Ἐν-
“Ἄσος τῆς Ἀγγλίας. Η.—“Ἐν-

16—“Ἄσος τῆς Ἀγγλίας. Η.—“Ἐν-
“Ἄσος τῆς Ἀγγλίας. Η.—“Ἐν-

17—“Ἄσος τῆς Ἀγγλίας. Η.—“Ἐν-
“Ἄσος τῆς Ἀγγλίας. Η.—“Ἐν-

18—“Ἄσος τῆς Ἀγγλίας. Η.—“Ἐν-
“Ἄσος τῆς Ἀγγλίας. Η.—“Ἐν-

19—“Ἄσος τῆς Ἀγγλίας. Η.—“Ἐν-
“Ἄσος τῆς Ἀγγλίας. Η.—“Ἐν-

20—“Ἄσος τῆς Ἀγγλίας. Η.—“Ἐν-
“Ἄσος τῆς Ἀγγλίας. Η.—“Ἐν-

21—“Ἄσος τῆς Ἀγγλίας. Η.—“Ἐν-
“Ἄσος τῆς Ἀγγλίας. Η.—“Ἐν-

22—“Ἄσος τῆς Ἀγγλίας. Η.—“Ἐν-
“Ἄσος τῆς Ἀγγλίας. Η.—“Ἐν-

23—“Ἄσος τῆς Ἀγγλίας. Η.—“Ἐν-
“Ἄσος τῆς Ἀγγλίας. Η.—“Ἐν-

24—“Ἄσος τῆς Ἀγγλίας. Η.—“Ἐν-
“Ἄσος τῆς Ἀγγλίας. Η.—“Ἐν-

25—“Ἄσος τῆς Ἀγγλίας. Η.—“Ἐν-
“Ἄσος τῆς Ἀγγλίας. Η.—“Ἐν-

ΔΙΔΟΜΕΝΑ.

Χαρές και λύπες τῶν ἄσων τῆς ἀθηναϊκῆς σκηνῆς

Ο ΑΓΝΩΣΤΟΣ ΜΙΧΟΣ ΙΑΚΩΒΙΔΗΣ

ΠΟΙΟΝ δὲν ἔχει γοητεύσει ἡ
φινέσσα τοῦ Ἰακωβίδη; Καὶ ἔ-
ξω και πάνω στὴ σκηνὴ τὴν
διαπιστώνετε με τίς πρώτες

λέξεις πού θὰ ἀρθρώσῃ ὁ καλλιτέ-
χνης. Χαίρεσθε νὰ τὸν κουβεντιάζε-
τε, νὰ τὸν ἀκούτε, νὰ ἀπολαμβάνετε

αὐτὴ τὴν ἀνθρωπιά, αὐτὸν τὸν ἄερα
τῆς ἀρχοντιάς, τὸ «χρὸς» τοῦ πολιτι-
σμένου ἀνθρώπου, πού τόσο τὸν ξε-
χωρίζει ἀπὸ τοὺς ἄλλους. Καὶ δὲν

μποροῦσε ἀσφαλῶς νὰ εἶναι διαφο-
ρετικός, ἀφοῦ γεννήθηκα και μεγάλω-
σε στὸ Μόναχο κι’ ἀφοῦ ὁ πατέρας

του ἦταν ὁ σπουδαῖος ζωγράφος Γε-
ώργιος Ἰακωβίδης. Ἡ ἀτμόσφαιρα
μέσα στὴν ὁποῖαν ἀνεπτύχθη ἦταν

καθαρῶς καλλιτεχνική. Στὸ σπῖτι
ἐνὸς ζωγράφου, τί ἄλλο ἀπὸ ἀνθρω-
ποι τοῦ πνεύματος και τῆς τέχνης

μποροῦσαν νὰ μπαίνουν; Καὶ
κάτω ἀπὸ τὸν ἴσκιον τέτοιων ραφινά-
ρισμένων ἀνθρώπων, τί ἄλλο μπο-
ροῦσε νὰ γίνῃ ὁ Ἰακωβίδης ἀπ’ αὐ-

τὸ πού ἔγινε; Πολὺ νωρὶς ἔζητησαν
τὰ καλλιτεχνικά του ἔνστικτα και
πῶς συγκεκριμένα ἀκόμη ἡ κλίσις

του πρὸς τὸ θέατρο. Πέντε χρονῶν
παιδάκι, με φουστάνικα ἀκόμα, βρι-
σκότανε ἑνα ἀπόγευμα, μαζί με τὴν

μητέρα του στὸ τεράστιον ἐνὸς κέν-
τρου τῆς λουτροπόλεως Ἀϊμπλιν.
Ἐπάνω σὲ μιὰ μικρὴ σκηνὴ κάποιος

κονφερανσιέ ἀπήγγελλε διάφορες
παρλάτες. Τὸ πρόγραμμα ἄρρεσε
στοὺς θεατὰς, μὰ πῶς πολὺ στὸν μι-
κρὸ Ἰακωβίδη, πού μάλιστα παρε-

οῦρη τὸσο πολὺ, ὥστε σὲ μιὰ στιγ-
μὴ ἀνέθηκε πάνω σὲ μιὰ καρέκλα
και ἐπανελάθε, με τὸν τρόπο του φυ-
σικά, τὸ τελευταῖο κουτλὲ ἀπὸ ἑνα

τραγουδι πού εἶχε πῇ ὁ κονφερανσιέ.
“Ὁ κόσμος ἐξαφνιάσθηκε στὴν ἀρχή,
ἔπειτα ὅμως βρῆκε τὸ πρᾶγμα πολὺ

χαριτωμένο και χειροκρότησε με κέ-
φι τὸν μικρὸ τολμητῆ. Αὐτὰ τὰ χει-
ροκροτήματα και δὺο μπᾶτσοι πού

τοῦ ἀστράψε κατόπιν ἡ μητέρα του
ἦταν οἱ πρώτες δάφνες πού ἔδρεψε ὁ
Ἰακωβίδης ἀπὸ τὴν τέχνη. Δὺο χρό-
νια ἀργότερα ἔλαθε μέρος σὲ μιὰ

παράσταση παιδιῶν πού εἶχε δοθῇ
για φιλανθρωπικοὺς σκοποὺς και ἔ-
καμε ἐντύπωση.

“Ὁ γέρο-Ἰακωβίδης εἶχε καταλά-
θει βέβαια τὸ ταλέντο τοῦ γυιό του.
Ἐπειδὴ ὅμως ἤξερε ὅτι αἱ τέχναι...

πενίαν ἀπεργάζονται, ἀπέφειγε νὰ
ἐνθαρρύνῃ τὰ καλλιτεχνικά ὄνειρα
τοῦ παιδιοῦ του. Προτίμησε νὰ τὸν

ώθησῃ σὲ πρακτικὰ ἐπαγγέλματα
και διόλεξε τὴν μηχανική. Δέκα ἑ-
πτὰ χρονῶν ὁ υἱὸς Ἰακωβίδης παρα-
κολουθοῦσε μαθήματα στὸ Πολυτε-
χνεῖο τῆς Ζυρίχης. Παρακολουθοῦσε

δηλαδή, εἶναι τρόπος τοῦ λέγειν. Γι-
ατὶ στὴν πραγματικότητά ὁ νεαρὸς
Μίχος κατεγίνετο με τὸ θέατρο. “Ἰ-
δρυσεν ἑναν ἐρασιτεχνικὸ ὁμίλο πού

τὸν ὠνόμασε «Ερασιτεχνία», και πῶς
ἴσως ὑπάρχει ἀκόμα, και σὲ λίγους
μῆνες, ὅταν τὰ καλλιτεχνικά του ὄ-
νειρα μεγάλωσαν, πῆγε, κρυφὰ βέ-
βαια ἀπὸ τὸν πατέρα του, στὴν Γερ-

μανία κι’ ἀρχισε νὰ παρακολουθῇ
μαθήματα σὲ δὺο ἀπὸ τοὺς καλλιτέ-
ρους δασκάλους. Ἐνα χρόνο ἀργό-
τερα εἶχε προχωρήσει τόσο πολὺ, ὥ-

στε νὰ προσληφθῇ ὡς μαθητὸς ἐν-
τός τοῦ «Λέσιγκ τεάτερ», ὅπου μά-
λιστα και ντεπουτάρησε στὸ «Κου-
κλόσπιτο» τοῦ “Ίψεν ὡς γιαντρός

Ράικ.

“Ὅλα αὐτὰ ἦλθαν κάποτε σὲ γνώ-
ση τοῦ γέρο-Ἰακωβίδη. “Ὁ ὁποῖος
ἔγινε ἔξω φρενῶν. Ἦταν ὅμως ἀργά

πιά για νὰ ἀπομακρύνῃ τὸν γυιό του
ἀπὸ τὸ θέατρο. Καὶ τότε βρῆκε μιὰ
ἄλλη λύση. Ἐνῆργησε καταλλήλως

καὶ ἐπέτυχεν νὰ προσληφθῇ ὁ γυιὸς
του στὸ τότε «Βασιλικό». Ἐτσι, ὅ-
στερα ἀπὸ ἑνα μῆνα ὁ κ. Ἰακωβίδης
ἔφθανε στὴν Ἀθήνα.

—Αὐτὸ, λέγει ἐκ τῶν ὑστέρων, ἦ-
ταν ἡ μεγαλύτερη βλακεία τῆς ζω-
ῆς μου. Γιατὶ λίγες ἡμέρες μετὰ τὸν

ἐρχομὸ μου τὸ «Βασιλικό» ἔκλεισε.
Φυσικά νὰ γυρίσῃ πίσω στὴν Γερ-
μανία δὲν ἦταν εὐκόλο. Ἐμείνανε λοι-
πὴν δὲδ και ἀπὸ τότε ἀρχίζει ἡ ἐπαγ-
γελματικὴ σταδιοδρομία του. Ἡ

πρώτη πράξις του ἦταν νὰ συνεται-
ρισθῇ με τὸν Θωμᾶ Οἰκονόμου και
νὰ φτιάξουν ἑνα θίασο πού ἀρχισε

νὰ παίζῃ ἔργα τοῦ σοβαρώτερου
δραματολόγου. Με τέτοιον δραματολό-
γιο φυσικά δὲν μποροῦσαν παρὰ νὰ

χρεωκοπήσουν γρήγορα, κι’ ὁ Ἰακω-
βίδης, ὅταν ἡ ἐπιχείρησις σταμάτη-
σε, λογάρισε και βρῆκε ὅτι εἶχε χά-
σει 50 χιλιάδες δραχμές, ποσὸ δηλα-

δὴ μέγιστο για τὴν ἐποχὴ ἐκείνη.
Πάντως μετὰ τὴν ἐμπορικὴ ἀποτυχία
τῆς προσπάθειας αὐτῆς, ὁ Ἰακωβί-
δης ἀναγκάσθηκε νὰ μῇ στὴν βιο-

πάλη. Ἀπὸ τὸν ἑνα θίασο στὸν ἄλ-
λο, ἀπὸ τὴν πρῶτα στὸ μουσικὸ θέα-
τρο και στὴν ἐπιθεώρησις ἀκόμα. Ἐ-

πειτα ὅμως βρῆκε τὸ πρᾶγμα πολ

Τὸ ρεβεγιόν

Μιά καὶ τὰ ξένα ξθίμα, ἦρθαν στὰ «καθ' ἡμᾶς»,
μοιραίως ἀπεφάσισε κι' ἡ φίλη «Ἑβδομάς»
νὰ δώσῃ ἕνα «ρεβεγιόν», ὅπου, προσκεκλημένοι
θὰ ἦσαν οἱ φίλοι τῆς οἱ πιδ ἀγαπητοί...
Τὸν Καραμπέτ ἐκάλεσεν ἐν πρώτοις, τὸν Ἀρμένι
ἐκάλεσε καὶ τὴν Μανιώ ποῦρθε καμαρωτῇ
τὸν Νιόνιο τὸν Ζακυνθινό, τὸν Μπόσικο τὸν μάγκα,
ποῦ πάντα ἔχει ὑπ' ὄψιν του μιά κάποια ματσάρᾶγκα.

Κι' οἱ τέσσερις τους ἦτανε κομπότατοι κι' ὠραίοι
κι' ἀφοῦ ἐξετέλει ἡ «Ἑβδομάς» οἰκοδεσποίνης χρέη,
ἐν πρώτοις τοὺς συνέστησε, μὲ χάρι ζηλευτῇ
κι' οἱ φίλοι μας αὐτοί,
μετὰ τῆς ἀπαραιτήτης ἐκείνης ὑποκλίσεις
τοὺς τυπικοὺς χαιρετισμοὺς καὶ τῆς φιλοφρονήσεως
ποῦ διὰ τρόπου ἐλέγοντο βεβαίως ἐπισήμου:
—Χαίρω πολὺ!...

—Κυρία μου!...

—Χαίρω πολὺ!...

—Τιμὴ μου!...

Εἰς τὸ τραπέζι ἐκάθησαν νὰ πάρουν κάτι τι,
τραπέζι φινό φυσικά
μὲ φαγητὰ ὀρεκτικά
καὶ σουπερ-πολυτέλεια, βεβαίως, περιττή!...

Κι' οἱ τέσσερις περιχαρεῖς εἰς τὸ τραπέζι ἐκάθησαν
καὶ, ὅπως ἦτο ἐπόμενον, ἀλλήλους ἐσυμπάθησαν,
Μα θὴ ἔγλυκοσάλιαζαν μὲ τῆς Μανιώς τὰ νειάτα,
εἰς τὸ τραπέζι ἐπρόσεξαν ἀκόμη δύο πιᾶτα!...
Ἦταν ἡ ἀπορία τους πραγματικά μεγάλη,
ἀλλὰ προτοῦ φροντίσουν
μὲ τρόπο νὰ ρωτήσουν,
συνδυαζόμενοι ἐφθασαν ἀκόμη δύο ἄλλοι:
ὁ Βάγγος φίλος τῆς Μανιώς, παυμένος πρὸ καιροῦ
καὶ ὁ σερέτης Βάρθρακας ἀπὸ τὴν Βλασσαροῦ,
τῆς «Ἑβδομάδος» καὶ αὐτοὶ
φίλοι παλαιοὶ καὶ ζηλευτοί!...

Ἔτσι Χριστουγεννιάτικο ἄρχισε πανηγύρι
κι' ὁ Νιόνιος ὁ Ζακυνθινός, σήκωσε τὸ ποτήρι:

Ο ΝΙΟΝΙΟΣ

Ἀφέντες μου, πρώτη φυρὰ ἐγὼ θὰ κάνω ντόρο
σ' ἕνα τραπέζι κάθομαι μὲ τὸ συνάφι οὐλο σας,

Ἀπὸ τὸ ἴζαντε σοῦμπιτο
ἦρτα μὲ τὸ παπόρο,
ἄφησα τὴν Ἀντζέλικα,
τ' ὠραίο μου τὸ φιδόρο
καὶ εἰμαι σκλάβος παναπή
τοῦ συντροφιδῆ καὶ δοῦλος σας!...
Ἀφέντες μου, Χριστοῦγεννα
νᾶχωμε τὴν ὑγείᾳ μας...
Καὶ ὁ ἀφέντης ὁ Χριστὸς
νᾶναι βοήθειά μας!...
Ντούνκουε, τώρα, τζόγιες μου
ποῦ μένω στὴν Ἀθήνα,
θυμάμαι τοῦ Ἀντζέλικας
τὰ ντόλτσα τὰ ματάκια
κι' εὐρήκα μιά μάκινα
— νὰ μὰ τὸν Ἅγιο — φίνα

καὶ διὰ μέσου τοῦ «Ἑβδομάς» τοῦ στέρνω ραβασά-
(κία!...

Τώρα, πὼς τὰ διαβάζουμε καὶ ἄλλοι παναπή
—οἱ ἀναγνώσται τοῦ «Ἑβδομάδος»—δὲν εἶναι καὶ ντροπή!...

Ο ΒΑΘΡΑΚΑΣ

Αὐτὰ τὰ ἱδιαίτερα δὲ τ' ἀφηνες στὴν πάντα;

Ο ΝΙΟΝΙΟΣ

Ὅσπε, ἀφέντη Βάρθρακα... γιὰ νᾶχω τὴν ἀβάντα,
νὰ δειξῶ τώρα ποῦμαστε, σὲ τοῦτο τὸ ρεγάλο
πὼς σὺν τὸν Νιόνιο τζόβενο, στὸ γλόμπο, δὲν εἶν' ἄλ-
(λο...
κι' ἂν μ' ἔκανε ἡ μάννα μου, στ' ἀλήθεια, μορφονηό...

Ο ΜΠΟΣΙΚΟΣ

Ὅταν μιλάς, γιατί κυτᾶς ρὲ μάπα τὴ Μανιώ;

Ο ΝΙΟΝΙΟΣ

Μὲ τὸ συμπάθειο, ἀφέντη μου καὶ νὰ μὲ παρντονάρης.

Ο ΒΑΓΓΟΣ

Κι' ἔπρεπ' αὐτὸ γιὰ προσβολή, Μπόσικε, νὰ τὸ πάρης;
Ἐγὼ τὴν εἶχα τὴ Μανιώ, δύο χρόνια φιλενάδα
κι' αὐτὸ τὸ καλοξέρουνε, ὅλοι στὴν «Ἑβδομάδα»,
μὰ τώρα πιά ποῦ γέρασε, στὴν ἀφῆσα ἐσένα...

Ο ΜΠΟΣΙΚΟΣ

Ὅταν μιλάς, νὰ μοῦ μιλάς μὲ λόγια μετρημένα
καὶ δὲν σοῦ πᾶει, ἀδερφός, νὰ κάνης πιά τὸ γόη,
ἐκτός ἂν ἐτρελλάθηκες κι' ἡ πλάτη σου σὲ τρώει!...

Η ΜΑΝΙΩ

Μὰ τώρα θὰ μαλλώσετε;

Ο ΒΑΓΓΟΣ

Γιὰ σέ, κάνω θυσία!...

Ο ΜΠΟΣΙΚΟΣ

Καὶ ποιά σοῦ δίνει τώρα πιά, βρέ Βάγγο, σημασία;
Δὲν χώνεψες πὼς ἡ Μανιώ, εἶναι δικό μου ταῖρι;

Ο ΒΑΓΓΟΣ

Βρέ σύ, θαρρεῖς πὼς σκιαζομαι ποῦ πιάνεις τὸ μαχαίρι;
Ἄν ἦρθες γιὰ παλληκαριά, δὲν κάνεις οὔτε φράγκο,
ἔχω μαυροβουνιώτικο καὶ στὴν ἀνάβω...

Η ΜΑΝΙΩ

Παραμονὴ Χριστοῦγεννα... Θέλεις νὰ κάνης φόνο;
Βάγγο!...

Ο ΒΑΓΓΟΣ

Ἄς ἔχη χάρι ἡ δεσποίνης... Ζῆσε! Δὲν σὲ σκοτώνω!...

Ο ΚΑΡΑΜΠΕΤ

Ἀμάν! Ἀμάν!... Χριστοῦγεννα

τὰ κάνει σκοτωμένο;
Ἐγὼ ἰστέ, ποτήρι μου
τὰ κάνω σηκωμένο,
κρόνια πολλὰ νὰ ἐνεταί
μὲ οὐλο τὸ μπερκέτι!...
Τὸ «Ἐβντομάντα» ζάβαλι
ἔκανε τζιαφρέτι,
καὶ μαζεμένο ἐνεταί
παρέα μάνι-μάνι,
νὰ φᾶη, τζάνεμ, καὶ νὰ πιῇ
κι' ὅκι καυγᾶ νὰ κάνη!...
Βάλε κουμποῦρι τσέπη σου,
βάλε μεζὲ ἱστομα...
ἐντῶ, ἔστε, ἱστέμα...
ντὲν ἐφεα... αἰμα!...
Ἀμάν! Ἀμάν! Χριστοῦγεννα ἂν εἶναι ὀρισμός σας,
ἐγὼ ἰστέ τὰ Κῆλλαντα τὰ πῶ ἀριοντικό σας,
καλὴν ἐσπέραν ἐνεταί, ἀμὰ μέγλο σκόλη,
Χριστὸ ἐννῶται σήμερα τοῦ Βηθλεὲμ τὴν πόλη...

τὴν «Ἑβδομάδα»

Ἀπὸ Περσία ἔρχονται τρεῖς μάγοι μὲ τὰ ντόρα
κι' ἐντῶ τραπέζι ἐνεταί, ἰστέ τὰ φάμε τώρα...
Γαλόπουλο—μαλόπουλο, φιλάν-φυστικ ἀμὰ
κουβαλημένο ἔκανα ὀλίγκο παστοურμά...
Ποῦ ἐνεταί καλὸ μεζέ...

Ο ΝΙΟΝΙΟΣ

Μουρέ!... Βρωμάει σκόρδο.

Ο ΒΑΘΡΑΚΑΣ

Συνώμη! Δὲν τὸ ξέρομα πὼς κάνεις καὶ τὸ Λόρδο!...

Ο ΝΙΟΝΙΟΣ

Καλά! Δὲν εἶπα τίποτσι!...

Ο ΒΑΓΓΟΣ

Κι' ἂν εἶπε δηλαδή;

Μήπως δὲν ἔχει δικὸν τὸ δόλιο τὸ παιδί;
Ἐδῶ νᾶι ἡμέρες οἱ καλὲς ποῦ δίνουν μποναμάδες
κι' ἐμεῖ θὰ τρώμ Ἀρμένικα φαγητὰ καὶ παστοურμά-
(δες;

Ο ΚΑΡΑΜΠΕΤ

Ἀμάν, τατλί μου Τακουί!... Ἰπροσβολὴ μοῦ κάνει!...

Ο ΒΑΓΓΟΣ

Ἐάν θὰ φάω παστοურμά, φέρτε μοῦ καὶ λεκάνη!

Ο ΒΑΘΡΑΚΑΣ

Ρὲ Βάγγο, μᾶς τὰ παραλὲς καὶ πᾶς γιὰ φασαρία.

Ο ΝΙΟΝΙΟΣ

ὦ! Ἄγιο μου Διονύσιε, μὲ τὰ καμαπαναρία...
Ἀφέντες, θὰ μαλλώσετε; Μοῦ ἔρχεται σπαθέντο,
πόσους καυγάδες, Βάγγο μου, σκαρώνεις στὸ μομέντο;

Η ΜΑΝΙΩ

Εἶναι λιγάκι εὐθικτος...

Ο ΒΑΓΓΟΣ

Εἰμ' ἀντρας μὲ ἀξία!

Ο ΜΠΟΣΙΚΟΣ

Ὅταν σοῦ πῆρα τὴ Μανιώ, δὲν εἶχες εὐθιξία;

Ο ΒΑΓΓΟΣ

Αὐτὸ νὰ μὴν τὸ ματαπῆς, γιατί θὰ στὴν ἀνάβω!

Ο ΜΠΟΣΙΚΟΣ

Ἀπόψε δὲν τσακῶνομαι. Γλεντῶ καὶ θὰ τὸ κάψω!...

Εἶναι Χριστοῦγεννα, Μανιώ,
καὶ δὲν μπορῶ μὲ τὸ στανιὸ
νὰ μπαίνω σὲ μπελλάδες,
κάνω κι' ἐγὼ ἀνακωχή,
δὲν πᾶν σὲ τέτοια ἐποχὴ
πολέμοι καὶ καυγάδες!...
τὸ ἔχω κάνει τάξιμο
κι' ἀπέχω ἀπὸ σφάξιμο!

Σήμερα χαίροντ' οἱ πιστοὶ
κι' ἂν ἔχω καὶ ἀντεραστή,
τὸν συγχωρῶ ἀπόψε
κι' ἐφ' ὅσον ἔχομε γιορτῇ,
τὴν γαλοπούλα τὴν ψητῇ,
μὲ τὸ μαχαίρι κόψε...
Θέλω νὰ τὸ γλεντήσωμε,
χωρὶς νὰ καυγαδίσωμε!

Εἶναι Χριστοῦγεννα, Μανιώ! Δὲν εἶμαστε θηρία...
Ἀπόψε ἀπαγορεύεται νὰ κάνω φασαρία
κι' ἀφοῦ μᾶς ἐκαλέσανε σ' αὐτὸ τὸ ραβασί,
ὁ Βάγγος ἐπιτρέπεται νὰ ζήσῃ καὶ θὰ ζήσῃ!...
Εἶναι Χριστοῦγεννα, Μανιώ!... Γι' αὐτὸ μὲ βλέπεις ἡ-
(μερον,
καλὴν ἐσπέραν, φίλοι μου, Χριστὸς γεννᾶται σήμερον!

Ο ΝΙΟΝΙΟΣ

Δόξα τοῦ Ἁγίου, παναπή... Εἶμαστ' ἀδερφωμένοι,
θὰ φιληθοῦμε τζόγιες μου κι' ἐγὼ μὲ τὸν Ἀρμένι,
θὰ φιληθοῦμε οὐλοί μας... πρῶτος ἐγὼ σκουπίζομαι
γιὰ νὰ φιλήσω τὴ Μανιώ ποῦ τόσο τὴ λιμπίζομαι!...

Ο ΚΑΡΑΜΠΕΤ

Ἄιντε, κουζούμ!... Χριστοῦγεννα! Ἰστέ τὰ περιμένα
καὶ τὸ Μανιώ ποῦ τόσο τὰ κάνω φιλημένο...

Ο ΜΠΟΣΙΚΟΣ

Νὰ τὴ φιλήσης, Καραμπέτ. Ἐγὼ σοῦ ἐπιτρέπω,
κάνω τὰ μάτια τὰ στραβά, σὶδρ Νιόνιο, καὶ δὲν βλέ-
(πῶ!...

Ο ΝΙΟΝΙΟΣ

Ὁχου ντολτσέτες παναπή, τζογοῦλες μου, καὶ γλύκες,
σκολᾶω τὴν Ἀντζέλικα καὶ οὐλὲς τοῦ κατσίκας,
ἕνα φίλ σου, τζόγια μου Μανιώ...

Η ΜΑΝΙΩ

Νομίζω φτάνει,
τὸ παρακαλεῖς, Νιόνιο μου, ὅταν κυτᾶς φουστάνι!...
Ἐ! Ἀρκετὰ μιλήσαμε καὶ τάπαμε ὠραία...
Ἐδῶ ποῦ μαζευτήκαμε ὀλόκληρ' ἡ παρέα,
Χριστοῦγεννα παραμονή... θὰ γίνῃ τέτοιο γλέντι,
νὰ χάσῃ ὁ ἀφέντης τὸ σκύλι κι' ὁ σκύλος τὸν ἀφέντη...
Ἐχὼ νὰ κάνω μιά εὐχή, μωρὲ παιδιὰ, μεγάλη,
ὅπως ἀδελφωθήκαμε
στὸ γεῦμα ποῦ βρεθήκαμε
νὰ γίνῃ ἕνα ρεβεγιόν, ν' ἀδελφωθοῦνε κι' ἄλλοι,

οἱ Γάλλοι καὶ οἱ Γερμανοὶ
κι' οἱ Γερμανοὶ κι' οἱ Πολωνοί,
νὰ δώσουνε τὰ χέρια
κι' ὁ κόσμος κι' ὁ ντουναῖς νὰ ἴδῃ
οἱ Ρῶσοι καὶ οἱ Φινλανδοὶ
νὰ ζοῦν σὺν περιστέρειά...
κι' ὅλοι νὰ ποῦν: Ἀνάσσανα
ἀπ' τὰ πολλὰ τὰ βάσανα!...

Νὰ ζήσῃ πιά κάθε λαὸς
κι' ἔτσι νὰ δώσῃ ὁ Θεὸς
τὸ θαῦμα αὐτὸ νὰ γίνῃ,
ὅπως, στοῦ χρόνου τὴν καμπή,
ὁ νέος χρόνος ποῦ θὰ μῆ
νὰ βρῇ παντοῦ εἰρήνη...

Νὰ σταματήσῃ τὸ κακὸ
τοῦ βόγγου καὶ τοῦ πόνου...

ΟΛΟΙ ΜΑΖΙ

Ἄιντε!... Καλὰ Χριστοῦγεννα!...
Ἐβίβα!... Καὶ τοῦ χρόνου!

«Η ΕΒΔΟΜΑΣ»

Στο περιθώριο της Ιστορίας Κάρλο Γκολτόνι, ο Μολιέρος της 'Ιταλίας

Και η περιπετειώδης ζωή του

Ο ΚΑΡΛΟ ΓΚΟΛΤΟΝΙ, ήταν ένα από τα εξαιρετικά εκείνα παιδιά που προκαλούν το θαυμασμό στους μεγαλειότερους των Γεννηθέντες το 1707 στη Βενετία. Ο πατέρας του ήταν γιατρός. Ο μικρός Κάρλο όταν μεγάλωσε λίγο προτιμούσε να μένει περισσότερο στο παλιό αρχοντόσπιτο του παππού του, παρά στο σπίτι του πατέρα του.

Η προτίμηση αυτή δεν ήταν χωρίς λόγο. Ο γέρος άρχοντας, αγαπούσε πολύ το θέατρο και είχε μεταβάλλει το γραφείο του σε σκηνή όπου καλούσε γνωστούς ήθοποιους και παρίσταναν διάφορα έργα. Ο μικρός Κάρλο έδειχνε από πολύ νωρίς εξαιρετική κλίση στο θέατρο και την ποίηση και ο παππούς του, που αγαπούσε πολύ το μικρό εγγονάκι του, του επέτρεπε να παρακολουθή τις θεατρικές αυτές παραστάσεις.

Όταν ο παππούς του μικρού Γκολτόνι πέθανε, η οικογένειά του εγκατέλειψε την ρωμαντική Βενετία και εγκαταστάθηκε στην Περούτζια. Ο μικρός Κάρλο μεγάλωσε και έδειχνε μεγάλη κλίση στη φιλολογία και τη ποίηση. Οκτώ χρόνων μόλις, ο Κάρλο έγραψε μια μικρή κωμωδία που προκάλεσε το θαυμασμό στους την διάβασαν. Ο πατέρας του Γκολτόνι ήταν ένθουςιασμένος για την έμπνεύσα του παιδιού του και ισχυριζόταν πως θα γινόταν ένας σπουδαίος γιατρός. Γιατί ο Γκολτόνι δεν έδινε καμιά σημασία στην κλίση του γιου του στο θέατρο και επιθυμούσε να τον διαδεχθεί στο επάγγελμά του.

Ο αίσθηματικός, όμως Κάρλο, που λάτρευε κάθε τι που ήταν ωραίο, και λαμπρό, δεν μπορούσε να υποφέρει το επάγγελμα του πατέρα του.

Έπειτα από πολλές παρακλήσεις και κλάματα ο Κάρλο έπεισε τον πατέρα του να αναθεωρήσει την άρχική του απόφαση κι' αντί να τον στείλει να σπουδάσει νομικά στο κολλέγιο της Πάδια, άπεφάσισε να τον στείλει να σπουδάσει νομικά στο κολλέγιο της Πάδια.

— — —

Το άριστοτατο παιδί Κολλέγιο, δεν ήταν ο τόπος που αναμενόταν ο νεαρός Γκολτόνι. Η αυστηρή πειθαρχία του, οι βλοσυρές μορφές των καθηγητών του, η ύπεροπτική κι' ακατάδεκτη συμπεριφορά των συμμαθητών του, δεν συμβαδίζαν με την ψυχολογία του Κάρλο, πληθύναν την ψυχή του και έρχονταν σε σύγκρουση με την ρωμαντική του ψυχοσύνθεση. Αυτός θα ήθελε να βρίσκεται με συντροφιά ωραίων κοριτσιών, να γελάει, να παίζει, να ακούει ωραίες ιστορίες και να γράφει ποιήματα.

— — —

Λίγο καιρό μετά την είσοδο του Κάρλο στο πανεπιστήμιο έφτασαν οι διακοπές των Χριστουγέννων. Η οικογένειά του Κάρλο είχε φύγει από την Περούτζια και είχε εγκατασταθεί στην ύμωρη αλλά μακρινή Τσιότζια. Ο νεαρός Κάρλο, άπεφάσισε να μην πάει στους γονείς

του μια που εκείνοι δρισκόντουσαν τόσο μακριά αλλά να μείνει στην Πάδια, όπου είχε μερικούς συγγενείς. Γενάτος χαρά άρκετες μέρες πριν από τα Χριστούγεννα ο Κάρλο εγκατέλειψε το αυστηρό πανεπιστήμιο. Έπί τέλους θα μπορούσε να χαρή κι' αυτός ελεύθερα τη ζωή. Θα διασκεδάσε με την συντροφιά ωραίων κοριτσιών, θα γλεντούσε, θα γελούσε, θα γόρευε, όσoτόσo δυο μέρες έπειτα από την αναχώρησή του, ο Κάρλο ξαναγύρισε στο δωμάτιό του, στο πανεπιστήμιο, μελαγχολικός και λυπημένος. Κλείστηκε μέσα σ' αυτό κι' άπέφυγε κάθε συναναστροφή με τους συμμαθητές του. Την επομένη κι' έπειτα από πολλές παρακλήσεις, ο νεαρός Γκολτόνι άπεφάσισε να διηγηθεί σε μερικούς από τους συμμαθητές του τί του συνέβη.

Όταν ο Κάρλο, τελείωσε εκείνοι έδειξαν μεγάλη συμπόνια, γι' αυτόν και άνάλαβαν να του εξηγήσουν τον λόγο για τον οποίο οι συγγενείς του του είχαν φερθεί τόσο άταίριαστα. Του είπαν, λοιπόν, πως όλοι οι φοιτητές της Πάδια δεν ήταν εύποροι όπως αυτοί από τους κατοίκους της πόλεως. Τα παλιότερα χρόνια του διηγήθηκαν, μερικοί φοιτητές του Κολλεγίου είχαν περικλείσει σε άσχημες έρωτικές περιπέτειες μερικά από τα δμορφα κορίτσια της Πάδια και έδημιουργήθηκαν θλιβερά επεισόδια. Γι' αυτό όλοι οι γονείς της Πάδιας, συνέφωνησαν να μην μπάζουν στα σπίτια τους κανένα νέο που είναι σπουδαστής στο κολλέγιο.

Ο Κάρλο εύκολόπιστος καθώς ήταν πίστευε το παραμύθι αυτό.

Ίσως από αυτό, οι φίλοι του τον παρεκίνησαν να πάει άμέσως και να ζητήσει ικανοποίηση διά των έπλων. Του προμήθεψαν μάλιστα και δυο πιστόλες.

Ο Κάρλο άν και άπογοητευμένος δεν δέχτηκε την άνόητη αυτή πρόταση, φύλλαξε όμως τα όπλα. Οι συμμαθητές του καμώθηκαν πως θύμωσαν για την άνανδρία του και άπεσύρθηκαν αφήνοντας τον μόνον, Λίγο άργότερα, ο πρύτανης του κολλεγίου διέταξε έδρευα στο δωμάτιο του άπογοητευμένου Κάρλου και όλοι έμειναν έμβρόντητοι όταν άνέκαλψαν, τα όπλα. Ο Γκολτόνι προσπάθησε να δικαιολογηθεί ύμολογώντας έλην την άλήθεια. Κανείς όμως δεν τον πίστεψε.

Ο κανονισμός του πανεπιστημίου ήταν αυστηρότατος. Όσοι από τους φοιτητές συνελαιβόντο σε δυο ή υπό την κατοχήν τους έτιμωρούντο αυστηρά. Ο πρύτανης λοιπόν του κολλεγίου, διέταξε τον Γκολτόνι να μη βγεί από το δωμάτιό του και να περιμένη την άπόφαση της συγκλήτου.

— — —

Οι φίλοι του Γκολτόνι όμως, δεν τον εγκατέλειψαν. Μόλις έμαθαν το πάθημά του άνάλαβαν να τον παρηγορήσουν. Άρχισαν να τον παραινούν να γράψει μερικούς στίχους—ήξεραν πως έγραφε ποιήματα—για τα κορίτσια της Πάδια, για τα όποια του διηγούντο πως δεν ήταν καθόλου ήθικα κι' ότι ένώ φαινόταν τό-

σο άκατάδεκτα και σερνά, ξεπερνάσαν στην πραγματικότητα κι' αυτές τις παλαιογυναικείες των μεγαλοπόλων που άπομυζούσαν τα χρήματα των έραστών τους. Ο Γκολτόνι τότε, έκατσε και συνέθεσε ένα μεγάλο σατυρικό τραγούδι, έναντίον των κοριτσιών της Πάδια. Οι συμμαθητές του το άντέγραψαν και το δίνεμαν μεταξύ τους. Μερικά όμως από τα άντίγραφα αυτά, κυκλοφόρησαν και στην πόλη. Μόλις τα διάβασαν οι Παδισανοί, εξήγέρθησαν και άπειλήσαν ότι θα ζητήσουν από τον Πάπα να μεταφέρη σ' άλλη πόλη το Κολλέγιο. Οι καθηγητές του Κολλεγίου για να τους εξευμενίσουν άπέβαλλαν διά παντός τον Κάρλο από το κολλέγιο.

Έτσι, δυο μέρες πριν φθάσουν τα Χριστούγεννα, ο Κάρλο Γκολτόνι συνοδεύόμενος από ένα επιστάτη του Κολλεγίου παρκαρίσει σ' ένα καϊκάκι το όποιον θα τον μετέφερε διά του ποταμού από τη Πάδια στη Τσιότζια όπου βρίσκονταν οι γονείς του. Πριν παραδοθή στον καπετάνιο του μικρού καραβιού ο Κάρλο προσπάθησε να δραπέτευση αλλά δεν τα κατάφερε. Την δεύτερη ήμέρα του ταξιδιού του, καθώς καθόταν σκαφτικός στη καμπίνα του, τον πλησίασε ένας καλόγηρος και τον ρώτησε τί έχει. Ο Κάρλος, άφελής έπως πάντα, του διηγήθηκε το πάθημά του. Ο καλόγηρος φάνηκε πως στενοχωρήθηκε πολύ για το πάθημα του Κάρλο και του είπε πως για να τον συγχωρήσει ο θεός για το κακό που έκαμε στα άδωα κορίτσια έπρεπε να δώσει ό,τι είχε για τους φτωχούς. Ο νέος, εύχαριστημένος που άέπαιρνε έφεση άμαρτιών έπως του έλεγε ο καλόγηρος, του έδωσε όσα χρήματα κρατούσε επάνω του. Εκείνος τα δέχτηκε εύλογώντας τον και του είπε πως θα τον συνώδευε ως το σπίτι του για να παρακαλέσει κι' αυτός τον πατέρα του να τον συγχωρήσει.

Το μεσημέρι των Χριστουγέννων ο νεαρός άμαρτωλός έφτασε στο σπίτι του συνοδευόμενος από τον καλόγηρο. Ο πατέρας του Γκολτόνι θύμωσε πάλι όταν άκουσε τα κατορθώματα του γιου του, ένέδωκε όμως κατόπι στίς παρακλήσεις της γυναίκας του και του καλογόρου και συνεχώρησε το νέο. Ο νεαρός Κάρλο ένθουςιασμένος ζήτησε από τον καλόγηρο να τον φιλοξενήσουν, Εκείνος δεν άρνήθηκε. Την επομένη μάλιστα πρότεινε στους γονείς του Γκολτόνι να αγοράσουν ένα κομμάτι από τη ζώνη της Παναγίας, που αυτός είχε προμηθευθεί από την Ιερουσαλήμ και τους ζήτησε ένα τεράστιο ποσό. Όταν όμως έμαθε λίγο άργότερα πως ο επίσκοπος της Τσιότζια ζητούσε να δώ την ιερά ζώνη της Παναγίας, ο καλόγηρος εξαφανίστηκε. Άπλούστατα ήταν ένας μεγάλος άπατεών.

Την Χριστουγεννιάτικη του αυτή περιπέτεια ο Γκολτόνι δεν την έχασε ποτέ.

— — —

Ο Γκολτόνι συνέχισε τις νομικές του σπουδές, πήρε το δίπλωμα του δικηγόρου ποτέ όμως δεν εξήσκησε το επάγγελμα αυτό. Όταν τελείωσε τις σπουδές του άφοιρώθηκε όλόθυμα στο θέατρο, και έε-λίχθηκε εις ένα μεγάλο θεατρικόν συγγραφέα ώστε δικαίως ώνομάσθηκε ο «Μολιέρος της 'Ιταλίας». Έγραψε 120 θεατρικά έργα στην 'Ιταλική και Γαλλική γλώσσα που έκίνησαν το θαυμασμό και που παίζονται ακόμη σήμερα στο θέατρο. Έζησε μια από τις πιο πολυκύαντες περιόδους της Ευρώπης και σ' όλη του τη ζωή έμεινε ένας πραγματικός Βενετσιάνος.

ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟ ΤΟΥ ΜΑΥΡΟΥ ΚΡΙΝΟΥ

ΤΡΙΑ δόκλωνα χρόνια πέρασαν ο μηχανικός Κάρσον μέσα στην άγρια ζούγκλα της 'Ιάδας, όταν άπεφάσισε να γυρίση επ' άδεια στην 'Αγγλία για να δώ τους δικούς του. Κι' ένώ μπορούσε να πάει το πλοίο που έφτανε κατ' ευθείαν από τη Μπατάβια για το Λονδίνο δεν το έκανε, για να περάσει από την Σιγκαπούρη να δώ τον παλιό συμμαθητή και παιδικό φίλο του Μόνορο, με τον όποιον δρισκόνταν σε τακτική άλληλογραφία τα τελευταία τρία χρόνια.

Ο Κάρσον ήταν μηχανικός, ο Μόνορο ιατρός και επί δέκα χρόνια που είχαν ζήσει είχαν άρκετα προσδώσει στο επάγγελμά τους καθένας.

Ο Κάρσον διηύθυνε μια μεγάλη μηχανική επιχείρηση στην Μπατάβια και γύριζε στην πατρίδα του άπόλυτος διευθυντής, γιατί ο γενικός διευθυντής είχε πάθει από το κλίμα. Ο Κάρσον ήταν ένας ψηλός μελαγχρινός νέος, με άθλητικό παράστημα, με συμπληρωμένο έξωτερικό και κομψή ευφάνηση.

Όταν έφθασε στην Σιγκαπούρη, βρήκε τον φίλο του Μόνορο να τον περιμένει στην 'Αγγλική Λέσχη. Κι' αυτής πολύ λίγο ήλλαξε άσ' ότου τον είδε πρό 4 ετών. Το ίδιο μακρύ πρόσωπο και ύψηλό μέτωπο και η αυτή εγκασιόδης πάντα.

— Έσύ δεν έπηρεάσθηκε καθόλου από το κλίμα; του είπεν ο γιατρός. Θάλαγε κανείς πως τώρα πια στην 'Αβάνα κι' όνι πως έπιστοίσεις.

— Ίσως γιατί ήμουν τόσο άποροσφμενός υπό την πολλή δουλειά ώστε δεν έλαβα ύπ' όφιν μου καθόλου το κλίμα, έπεν ο Κάρσον. Έσύ όμως φαίνεσαι κουρασμένος.

— Ύπεροκόπως φίλε μου, έστέναξεν ο Μόνορο. Το νοσοκομείο είναι γεμάτο από χίτρινο πυρετό και δυσεντερία. Είμαι στο πόδι όλη τη νύχτα. Είσ' εύτυχής που δεν γίνηκες γιατρός.

Ο Κάρσον κύνταξε τη σάλλα της λέσχης. Όλοι άγνωστοι.

Πώς να φάμε, έπεν ο γιατρός. Στο νοσοκομείο θα πάω στίς έννυξ. Έχουμε ένα καλό ρεστωράν έδώ κοντά.

Στο δούλο θυμήθηκαν τα παλιά τους, και γέλασαν με γέλια δυο έπεισόδια της περασμένης ζωής των.

Ένα θαυμάσιο κομψικό κέντρο το ρεστωράν με όλη την κοσμοπολίτικη πελατεία του.

Ο Μόνορο του μιλούσε, τωόνοντας, για τους διαφόρους πελάτας του κέντρου:

— Αυτός που τωόνει δεξιά μας είναι ένας υμστηριώδης ζητιάνος. Λέγει πως είναι Γάλλος, μιλεί όμως με Πορτογική προφορά. Ο σύντροφός του είναι από τα Βαλκάνια. Κι' οι δυο μαζί κέοδισαν έφ'ος ένα εκατομμύριο από το καουτσούκ.

Ο Κάρσον τον άκουε μ' εύχαρίστηση να του εκθέτει με λεπτομέρεια τη ζωή διαφόρων τύπων. Φαίνεται πως ο γιατρός έγνωριζε όλον τον κόσμον εκεί. Η προσοχή του όμως άπεσπάσθη από την άφιξη κά-

ποιου ζεύγους. Ο κύριος ήταν πολύ μελαγχρινός, άδύνατος και τύπος διανοουμενός, ένώ η νέα που συνώδευε ήταν μια ωραιότατη κόρη κατάξανθη. Κι' οι δυο γαιρέτησαν τον γιατρό, τα μάτια όμως της νέας καρφώθηκαν για μια στιγμή επάνω στον Κάρσον.

Το ωραίο γλωμό της πρόσωπο με τα θαυμάσια μάτια μέσα στα όποια υπήρχε μια έκφρασις φόβου και λύπης του έκαναν μεγάλη έντύπωση.

— Είναι απ' έδώ; ρώτησε τον Μόνορο.

— Ναι, ο νέος Δίξον κι' η άδελφή του. Δεν άκουσες ποτέ για τον Πέρρο Δίξον;

— Όχι.

— Διαβολέμένος τύπος. Έοθε έδώ λίγο κατόπιν από μένα και άνέλαβε κάποια κυβερνητική ύπηρεσία—βοτανικής φύσε-

πατρός, όχι. Ο Πέρρο Δίξον είναι μυστηριώδης τύπος. Κανένας δεν τον έμαθε άκόμη καλά.

Στην βεράντα που έπαιρναν τον καφέ τους οι δυο φίλοι, το ζευγάρι των άδελφών κάθισε κοντά τους.

— Θέλεις να σε συστήσω; ρώτησεν ο Μόνορο.

— Εύχαρίστως.

Ο γιατρός έκανε τις συστάσεις.

— Όστε έρχεσθε από την 'Ιάδα κύριε Κάρσον, έπεν η Τρέσσα.

— Ναι. Πήγατε μήπως ποτέ εκεί;

— Έμείναμε με τον άδελφό μου έξη μήνες. Γυρίσαμε όλη την ζούγκλα γιατί έκανε συλλογήν από άνθη, ιδίως όρχεδοειδή και κρίνα.

Ο Κάρσον την κύτταξε με άπορία. Δεν μπορούσε να την φαντασθή μέσα στην γεμάτη από φαρμακερά φάρμακα ζούγκλα της 'Ιάδας.

— Συνηθίζεις κανένας σε όλα, έπεν έκείνη. Τα κουνούσια δεν με δαγκώνουν κι' έτσι γλυτώνω από τον πυρετό.

— Πάντα πρέπει νάναι προσεκτικός κανείς, έπεν ο γιατρός. Δίξον είσαι έλο νεύρα απόψε. Περιποιήσου λιγάκι την ύγεια σου.

Ο Δίξον, άσηρημένος, συνήλθε για μια στιγμή κι' ένα γλωμό χαμόγελο πέρασε στα χείλη του. Ο Κάρσον παρατήρησε πως το άριστερό του χέρι το είχε μέσα στην τσέπη του σακκακιού του από την πρώτη στιγμή που συναντήθηκαν.

— Θα μείνετε καιρό στην Σιγκαπούρη κύριε Κάρσον, ρώτησε η Τρέσσα, σαν νάθελε να δώση θέμα στον άδελφό της να πη κάτι.

— Μια βδομάδα μόνο. Φεύγω για την 'Αγγλία το άλλο Σάββατο.

— Είδατε πως μ' άγαπά; έπεν ο γιατρός. Ένώ μπορούσε να τραβήξει κατ' ευθείαν για την πατρίδα, πέρασε απ' έδώ μόνο και μόνο για να με δώ.

Ο Κάρσον τον τσίμπησε και η Τρέσσα γέλασε δείχνοντας μια σειρά μαργαριτάρια.

— Ο γιατρός, έπε, άναφέρει συχνά τ' όνομά σας.

— Άλήθεια; φώναξε ο γιατρός. Δεν το θυμόμυαι.

— Μα βέβαια, εξακολούθησε η νέα. Μας είπε πως είσθε σπουδαίος άθλητής πως είσάσατε μια μικρούλα από το ποτάμι...

Ο Κάρσον κατακόκκινος, έδωξε. Εκείνη την ώρα έφταναν τον καφέ. Τότε παρετήρησε για πρώτη φορά τον Δίξον να βγάλει τη γάι του από την τσέπη. Μ' έκπληξη του είδε ότι φορούσε άσπρο γάντι.

— Προσοχή! Φύβουσε.

Ο Μόνορο το άντελήθη.

— Α! να δεν σου το είπα! Κάποιο άτύχημα του συνέβη κάποτε και τώγει κόβει! Έχει μια έξαιρετική ύμησηση σωματικά με το γέρι αυτό. Πάντως υπεργαίφεται το τεγγυτό γέρι σαν να ήταν φυσικό. Πά! Πά! Έννη ή ώρα!

Πρέπει να πηγαίνω. Αδριο θα περάσω από το ξενοδοχείο σου.

Ο Μόνορ έφωνα δρομώας. Ο Κάρσον έμεινε μόνος. Προσπάθησε να σηκωθεί μα δεν μπορούσε να ξεκολλήσει όσο η Τρέσσα ήταν εκεί. Πρώτη φορά που έδινε σημασία σε γυναίκα. Πάντα κύταζε πρώτα τη δουλειά του. Τώρα αισθανόταν πως την επηρέαζε πολύ η νέα αυτή. Τού φαινότανε άλλωστε πως εκείνη διέτρεπε κάποιο κίνδυνο, πως είχε ανάγκη από βοήθεια.

Όταν πήρε τον καφέ του, γαιρέτησε το ζευγάρι ευγενικά και γρήγορα έξω. Το ξενοδοχείο του άπείχε ένα μίλλι σχεδόν απέφασσε να πάει πεζή σιγά-σιγά γιατί η βοάδυ ήταν στενόχωρη και πληκτική.

Μόλις προχώρησε, εκατό δέματα άρχισαν να αστράφτουν και να βροντάνε και σε λίγο μια βροχή σαν καταρράκτης έπεφτε παντού. Μέσα σε δέκα λεπτά ο δρόμος άδειασε.

Ο Κάρσον στάθηκε κάτω από μια μαρμίδα και περίμενε ένα ταξί. Όλα όμως όσα πέρασαν ήταν γεμάτα. Επί τέλους είδε ένα κενό. Τό φώναξε αλλά ο θόρυβος της βροχής δεν άφηνε τον σωφόν να ακούσει. Ο Κάρσον έτρεξε, άνοιξε την πόρτα, και πήδησε μέσα.

— Ω!

Με ντροπή του είδε πως μέσα υπήρχε μια γυναίκα. Σηκώθηκε άμέσως.

— Με συγχωρείτε! Ένομιζα πως ήταν κενό καί...

Σταμάτησε: η νέα που βρισκόταν μέσα στο ταξί ήταν η Τρέσσα!

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 2ον

Η ΑΠΕΙΛΗ

Η έκπληξις της Τρέσσας δεν ήταν μικρότερη. Η έκφραση του φόβου που την έκυρίευσε την πρώτη στιγμή, πέρασαν όταν είδε πως ο άγνωστος ήταν ο Κάρσον.

— Μή φύγετε, τον παρεκάλεσε θά γίνετε μούσκεμα. Μπορούμε να σας αφήσουμε στο ξενοδοχείο σας.

— Είναι από την αντίθετη διεύθυνση. Πάτε σπίτι σας;

— Ναι.

— Τότε να μου επιτρέψετε να σας συνοδέψω ως έχει και έπειτα επιστρέψω.

— Μάλιστα, μένω πολύ μακριά...

— Δεν με πειράζει, αν εσείς δεν έχετε αντίρρηση.

— Εγώ; Καμμία. Ο αδελφός μου είχε κάποιο επειγόν τηλεφώνημα κι ήταν υποχρεωμένος να μ' αφήσει. Προτίμησα να μην τον περιμένω γιατί είχα κάποια εργασία σπίτι.

Την κύτταξε με ένοιαζε κάποια φιλολογική εργασία κι επειδή γράφει άσπρη, αντιγράφω εγώ τα χειρόγραφα του ποστού πάνω στο τυπογραφείο.

— Βοτανική;

— Ακροβίος.

Τό ταξί ακολουθούσε έναν μεγάλο δρόμο με φοίνικες, πλάι στην θάλασσα.

— Δεν βρίσκετε πως είναι έρημικό τό μέρος που μένετε;

— Συνήθισα πιά.

Τό ταξί σταμάτησε μπροστά σε μια μεγάλη κατάλυμα βίλλα.

— Εσθάζεστε! είπε η Τρέσσα.

Ο Κάρσον πήδησε και της έδωσε το γέι. Ένα φως υπήρχε στην είσοδο και ένα στο πρώτο πάτωμα, στην μεγάλη βεράντα.

— Σας εύχομαι καλή νύχτα, τού είπε η Τρέσσα.

Της έσφιξε το λεπτό χέρι που έτρεμε μέσα στην παλινία του.

— Καλή νύχτα, ψιθύρισε εκείνος και την είδε να ανεβαίνει τα σκαλοπάτια.

Ο σωφόν τον κύτταζε μ' έκπληξη, προσπαθώντας να εξηγήσει πως βρέθηκε ο επιδότης αυτός μέσα στο ταξί του.

— Ξενοδοχείο Βικτώρια, είπε ο Κάρσον.

Την στιγμή που ο Κάρσον ανέβαινε στο ταξί, μια κραυγή ακούστηκε από την έπαυλη. Πήδησε άμέσως κάτω κι έτρεξε προς την πόρτα του σπιτιού όπου η Τρέσσα στεκότανε κατατρομαγμένη. Άνέβηκε τα σκαλοπάτια πέντε-πέντε.

— Εσείς φωνάζατε;

Τά μάτια της γεμάτα φρίκη κύτταζαν ένα τετράγωνο κομμάτι γαλάζιο χαρτί καρφωμένο στο θυρόφυλλο με μια καρφίτσα. Έπάνω στο χαρτί υπήρχε με κόκκινο γράμμα ζωγραφισμένο ένα άριστο χέρι!

Ο Κάρσον δεν κατάλαβε τίποτε. Η Τρέσσα όμως έτρεμε σύγχυση και στήριχθηκε στον ώμο του για να μην πέσει.

— Θάρρος, Δεσποινίς! της είπε Τί έχετε; Σας τρομάζει αυτό τό παιχνίδι;

— Δεν είναι παιχνίδι, άπληντησε άμέσως.

— Σας προειδοποιεί μήπως για κανένα κίνδυνο;

— Για πολύ μεγάλο κίνδυνο.

— Για σάς;

— Νομίζω όχι. Για τόν αδελφό μου.

— Αχ! Τί να κάνω;

— Άπλούστατα. Να ειδοποιήσετε την

άστυνομία. Τό κόκκινο μελάνι είναι ύγρο ακόμα. Θά γράφτηκε λοιπόν πριν άπό λίγη ώρα.

— Δεν μπορώ να ειδοποιήσω την άστυνομία! Ο αδελφός μου λέγει πως δεν θά ωφέληση σε τίποτε και θά κινδυνέψω κι' η ίδια.

Έπηρε τό χαρτί και τό έκλεισε μέσα στην τσάντα της.

— Μά, τί σημαίνει αυτό τό χαρτί; έκαμε τέλος ο Κάρσον.

— Σημαίνει... είπε χαμηλόφωνα και με τρόμο η νέα, σημαίνει θάνατο για τόν αδελφό μου. Κι' εκείνος τό ξέρει. Σχετίζεται με κάτι που έκανε γούνα πούν έλθω εγώ εδώ να συνεργασθώ μαζί του.

Μά σας παρακαλώ πολύ να ξεγύσετε ό,τι σας είπα. Δεν κοάττω τόν λόγο που έδωσα για τό μυστικό αυτό...

Η νέα γύπνησε τό κουδούνι της πόρτας. Ένας υπηρέτης Κινέζος άνοιξε.

Ο Κάρσον την γαιρέτησε και μπήκε στο ταξί για να πάει στο ξενοδοχείο του.

Ο νούς του όμως γύριζε στη βίλλα.

Ποιά μυστική τραγωδία νάταν άραγε κρυμμένη πίσω από γαλάζιο εκείνο χαρτί με τό κόκκινο χέρι;

Μυσ-ήοιο!

Ο Κάρσον έσκέπτετο ότι τό μόνο άξιοσημείωτο πράγμα επάνω στο χαρτί ήταν τό ζωγραφισμένο άριστο χέρι.

Θυμήθηκε πως κι' ο Δίξον είχε ένα άριστο χέρι τεγνητό. Μήπως αυτό είχε κάποια σχέση με τό μυστήριο της απειλής;

Τό πήρε κατ'όνομα τό ζήτημα. Δεν μπορούσε να σιθύνεται πώς η ζωή της Τρέσσας ήταν υπό την απειλή μιας μυστικής τραγωδίας σχετιζομένης με τον αδελφό της.

Στην Σιγκαπούρη όλα μπορεί να συμβαίνουν, γιατί οι λευκοί είναι τόσο λίγοι, οι δέ Κινέζοι, Ιάπωνες και Ιαβανέζοι είναι άνθρωποι χωρίς κανένα δισταγμό.

Την επομένη που συναντήθηκε με τόν Μόνορ δεν τού ανέφερε τίποτε, αφού η ίδια η Τρέσσα τού είχε συστήσει να ξεχάσει ό,τι τού διηγήθηκε.

Ο γιατρός όμως κατάλαβε ότι κάτι άπασχολούσε τη σκέψη τού φίλου του, και άρχισε τα πειράγματα:

— Μου φαίνεται πως άλλο δεν σκέπτεσαι σήμερα παρά την Τρέσσα Δίξον.

Ο Κάρσον χαμογέλασε και άρνήθηκε: — Όχι δά κι' έτσι! είπε. Πάντως όμολογώ πως είναι από τις γυναίκες που δεν τις ξεχνάει κανένας εύκολα.

— Πράγματι. Ήταν η πιο όμορφη και θε συγκεντρώσεως, άλλ' από τότε που δεν πάει στην κοσμική κίνηση, όλες οι άλλες χάνονται γιατί σβόνανε μπροστά της. Κρίμα στο κορίτσι, να μένει κλεισμένη μέσα σε μια άπομακρυσμένη βίλλα και πρό πάντων μ' ένα τύπο σαν τόν αδελφό της!

— Δεν μου είπατε όμως τί είδους άνθρωπος είναι αυτός ο αδελφός...

— Κανένας δεν ξέρει καλά. Πάντως ο Δίξον είναι άπότομος, ευερέθιστος και άγριος στη γλώσσα. Πίνει πιο πολύ άπ' ό,τι μπορεί ν' άνθξει. Αφ' ότου όμως ήλθεν η αδελφή του εδώ, είναι πιο συγκρατημένος.

— Ηλθε από την Άγγλία η Τρέσσα;

— Ναι, ένα χρόνο μετά τον Δίξον έφθασε κι' αυτή στην Σιγκαπούρη.

— Και τό χέρι του ήταν ακρωτηριασμένο σαν ήλθε;

— Ναι. Μου φαίνεται πως έπαθε στη Βόρνεο. Ο Δίξον ταξίδευε διαρκώς. Οι γονείς του ήταν Άγγλοι-Ινδοί και σκοτώθηκαν σε κάποια εξέγερση Ιθαγενών, όταν ο Δίξον και η Τρέσσα εύρισκοντο στην Άγγλία. Χρήματα πολλά δεν είχαν, παρά όσα έχρεάζοντο για να σπουδάσει ο Δίξον και να έχη ένα εισόδημα η Τρέσσα. Μα σαν να μου φαίνεται πως πολύ μιλάμε γι' αυτούς.

— Να σου πω, είναι τόσο μυστηριώδης ο αδελφός.

— Και τόσο όμορφη η...αδελφή! πρόσθεσε με γέλια ο γιατρός. Πρώτη φορά που δείχνεις τόσον ενδιαφέρον για τό ωραίο φύλον, Νέδ.

Κύτταζε καταμυατα τόν Κάρσον, για να τόν ψυχολογήσει, άλλ' εκείνος έφαινότο απάθεστατος. Έσκέπτετο όμως ότι διάστικες, να πάει εισιτήριο αναχωρήσεως για τό Σάββατο. Αισθανότανε μιάν άκαταμάχητη διάθεση να μείνη λίγο ακόμη στην Σιγκαπούρη.

— Άς άσίσουμε όλ' αυτά τώρα, είπεν ο Μόνορ, κι' άς παίξουμε λίγο γκόλφ να περάσ' η ώρα.

Είδαν στο γκόλφ τόν Δίξον να παίζει με τό άριστέρό, τό τεχνιτό του χέρι περίφημα.

— Τί περεργό! είπε ο Κάρσον.

— Δεν σ' τόδελα; Τό μεταχειρίζεται σαν νάναι φυσικό.

— Παίζεις καλά γκόλφ, είπε σε λίγο ο γιατρός στον Δίξον, και πρέπει να κάνης μερικους γύρους κάθε μέρα. Σε ωφελεί στην υγεία.

— Στην υγεία! Μά είμαι καλά όπως είλοι σας, είπε εκείνος πιο χλωμός παρά ποτε.

— Έτσι νομίζεις; φώναξε ο γιατρός. Καλύτερα θάκανες να γυρίζεις στο Λονδίνο με άδεια και να πάσης και την αδελφή σου, ν' αλλάξει λίγο τόν αέρα της.

(Συνέχεια στο προσεχές)

ΤΟ ΘΑΥΜΑ τῆς Ἀγίας Θηρεσίας

Ἐπίκαιρο διήγημα τῆς ΚΑΘΡΙΝ ΜΠΑΡΤΟΝ

ΜΟΛΙΣ κηρύχθηκε ο πόλεμος, ο έχθρος κυριεύσε τό μικρό παραμεθόριο χωριουδάκι. Όσοι από τους κατοίκους του δεν πρόφτασαν να τ' εγκαταλείψουν πριν φθάσει ο έχθρος, ζούσαν μέσα σ' αυτό μια ζωή γεμάτη κινδύνους και στερήσεις. Τό χωριό χρησιμοποιήθηκε για έδρα της έχθρικης μεραρχίας και οι λιγοστοί του κάτοικοι βρέθηκαν υποχρεωμένοι να υπηρετούν τόν κατακτητή κάτω από μια αφάνταστη τρομοκρατία. Η παραμικρή ύποπτη κίνηση των δυστυχισμένων αυτών, έσήμαινε θάνατο. Οι εκκλησίες των είχαν μετατραπεί σε στρατιωτικές αποθήκες. Και δεν τούς έμεινε καμμία άλλη παρηγορία, παρά μόνο τό μοναστήρι των καλογραιών, που βρισκόταν στην άκρη τού χωριού.

Τό μοναστήρι αυτό, ένα από τα αρχαιότερα μοναστήρια της χώρας, δεν τόλμησαν να τό πειράξουν οι κατακτηταί. Μόνο που συνέλαβαν τόν παπά Δεονέι, τόν ιερωμένο στο μοναστήρι και τόν έστειλαν φυλακή, άτηγύρευσαν δε άσπρη στίς καλόγριες να άπομακρύνωνται από κεί. Καμμία καλόγρια δεν έπρεπε να βγί από τό μοναστήρι και να κυκλοφορήσει στην περιφέρεια. Και κανένας χωικός δεν έπρεπε να πλησιάσει ως εκεί. Και οι δυστυχισμένες γυναίκες κλεισμένες μέσα στους τέσσερες τοίχους τού μοναστηριού, παρακαλούσαν και προσευγόταν όλημερίς στο Θεό, να βοηθήσει τή χώρα των και να σώσει τήν ανθρωπότητα από τό φοβερό μαχαλειό τού πολέμου.

— Ενα βράδυ, δυνατοί χτύποι άκούστησαν στην μεγάλη έξορτα τού μοναστηριού. Οι καλόγριες, που ήταν συγκεντρωμένες στην μικρή εκκλησιούλα και προσευχόντουσαν γονατιστές, κατατρόμαξαν. Τί να συνέβαινε άραγε; Άν ήταν οι έχθροι, η επίσκεψίς των, δεν θάχε καλό σκοπό. Έως όμως και ο Θεός ν' άκούσε τις παρακλήσεις των και να τελείωσε έτσι τήν άπαίσιον κόπο των τηλεδύλων, κι' ήταν αυτό φοβερό, για ν' αντιληφθώμεν ότι κάθε κόπος σήμαινε και τό κοινά ταπείωμα μοικρών ανθρώπων. Όσο οι έχθροι δεν ένώλησαν πιά τό μοναστήρι, και οι καλόγριες, λησμονήσαν τό έπεισόδιο και τις άπειλές τού λοχαγού.

— Λοιπόν, να μου τήν παραδώσεις άμέσως, φώναξε εκείνος. Αυτή είναι που αναστατώνει τούς στρατιώτες μας, με τις άνοήσιες της, λέγοντάς τους πως πρέπει να παύσουν να πολεμούν και να ζητήσουν ειρήνη.

Η ήγουμένη κύτταζε τόν αξιωματικό με κατάπληξη και φόβο, ενώ οι καλόγριες άγρίσαν να σταυροκοπούνται με κατάπληξη.

— Λοιπόν, που είναι; φώναξε ο λοχαγός.

Η ήγουμένη έν τώ μεταξύ είχε βοηθή την ύπαυλη της. Στάθηκε προς τήν προσκυποτασία και κάνοντας τό σημείον τού Σταυρού άπάντησε.

— Δεν μπορώ να σας τήν παραδώσω, λοχαγέ. Πίνα άδύνατον! Η γυναίκα αυτή έναι πεθύνει έδώ και κάμποσα χρόνια. Είναι η Αγία Θηρεσία!

Ο αξιωματικός δεν άπάντησε. Κύτταζε κατάπληκτος τή μορφή της. Άγία, άσπίσε τό πλήγνιό του με πειθαυμό, κι' ένώ τή υγεία του ήταν κακοφωμένη πάνω στην μορφή της Άγίας, έσπεσε στο μέτωπο τού τού και σταυροκοπήθηκε ένώ κείνη καθότανε τα παρμένα από τό φόβο τού τού.

Από τήν ήμέρα εκείνη, οι ξένοι δεν ένώλησαν πιά τό μοναστήρι.

— Θα κάνετε λάθος, λοχαγέ. Σώπα-

να με τις διαταγές σας, καμμία καλόγρια δεν εγκαταλείπει τό μοναστήρι.

— Τόλματε λοιπόν, να ψεύδεστε, έσεις μια ήγουμένη; Οι στρατιώτες μου τήν είδαν. Τόλμησε μάλιστα να τούς πη να παύσουν να πολεμούν, να ρίψουν τα τουφέκια των και να γυρίσουν στα σπίτια των. Σας ειδοποιώ για τελευταία φορά: Άν αυτό επαναληφθή, θά λογοδοτήσετε στο στρατοδικείο!

Ο λοχαγός έπειτα από τα λόγια αυτά έφυγε. Η ήγουμένη έμεινε άποσβολωμένη. Γνώριζε καλά πως καμμία από τις καλόγριες τού μοναστηριού δεν ήταν δυνατόν να βγί έξω από τό οικημά, απύ την ήμέρα που οι έχθροι κατέλαβαν τήν περιφέρεια. Και ύποπτευθηκε πως όλη αυτή η ιστορία δεν ήταν παλά μιά πρόσφατη τήν έγθρων—ποιος ξέρει για ποιά σκοπό: είτε για να τις διώκουν από εκεί, είτε για να τις στείλουν φυλακή. Και οι καλόγριες όταν τόμαθαν άρχισαν να προσευχόνται στο Θεό για τή σωτηρία της ψυχής των. Δεν υπήρχε αμφιβολία πως πολύ γρήγορα θ' αντιμετώπιζαν τόν κίνδυνο τού στοατοδικείου.

— Αοκετές έδωμάδες είχαν περάσει από τήν ήμέρα που ο λοχαγός έπεσκέσθηκε τήν ήγουμένη. Ο πόλεμος εξακολουθούσε. Τό κανόνι τού έχθρου βροντούσε χωρίς άναπαυό.

Απομονωμένες μέσα στους ψυχρούς τοίχους τού μοναστηριού, οι καλόγριες δεν ήξεραν τί συνέβαινε έξω. Άκούαν όμως τόν άπαίσιον κόπο των τηλεδύλων, κι' ήταν αυτό φοβερό, για ν' αντιληφθώμεν ότι κάθε κόπος σήμαινε και τό κοινά ταπείωμα μοικρών ανθρώπων. Όσο οι έχθροι δεν ένώλησαν πιά τό μοναστήρι, και οι καλόγριες, λησμονήσαν τό έπεισόδιο και τις άπειλές τού λοχαγού.

— Λοιπόν, να μου τήν παραδώσεις άμέσως, φώναξε εκείνος. Αυτή είναι που αναστατώνει τούς στρατιώτες μας, με τις άνοήσιες της, λέγοντάς τους πως πρέπει να παύσουν να πολεμούν και να ζητήσουν ειρήνη.

Η ήγουμένη κύτταζε τόν αξιωματικό με κατάπληξη και φόβο, ενώ οι καλόγριες άγρίσαν να σταυροκοπούνται με κατάπληξη.

— Λοιπόν, που είναι; φώναξε ο λοχαγός.

Η ήγουμένη έν τώ μεταξύ είχε βοηθή την ύπαυλη της. Στάθηκε προς τήν προσκυποτασία και κάνοντας τό σημείον τού Σταυρού άπάντησε.

— Δεν μπορώ να σας τήν παραδώσω, λοχαγέ. Πίνα άδύνατον! Η γυναίκα αυτή έναι πεθύνει έδώ και κάμποσα χρόνια. Είναι η Αγία Θηρεσία!

Ο αξιωματικός δεν άπάντησε. Κύτταζε κατάπληκτος τή μορφή της. Άγία, άσπίσε τό πλήγνιό του με πειθαυμό, κι' ένώ τή υγεία του ήταν κακοφωμένη πάνω στην μορφή της Άγίας, έσπεσε στο μέτωπο τού τού και σταυροκοπήθηκε ένώ κείνη καθότανε τα παρμένα από τό φόβο τού τού.

Από τήν ήμέρα εκείνη, οι ξένοι δεν ένώλησαν πιά τό μοναστήρι.

— Θα κάνετε λάθος, λοχαγέ. Σώπα-

— Λοιπόν, να μου τήν παραδώσεις άμέσως, φώναξε εκείνος. Αυτή είναι που αναστατώνει τούς στρατιώτες μας, με τις άνοήσιες της, λέγοντάς τους πως πρέπει να παύσουν να πολεμούν και να ζητήσουν ειρήνη.

Η ήγουμένη κύτταζε τόν αξιωματικό με κατάπληξη και φόβο, ενώ οι καλόγριες άγρίσαν να σταυροκοπούνται με κατάπληξη.

— Λοιπόν, που είναι; φώναξε ο λοχαγός.

Η ήγουμένη έν τώ μεταξύ είχε βοηθή την ύπαυλη της. Στάθηκε προς τήν προσκυποτασία και κάνοντας τό σημείον τού Σταυρού άπάντησε.

— Δεν μπορώ να σας τήν παραδώσω, λοχαγέ. Πίνα άδύνατον! Η γυναίκα αυτή έναι πεθύνει έδώ και κάμποσα χρόνια. Είναι η Αγία Θηρεσία!

Ο αξιωματικός δεν άπάντησε. Κύτταζε κατάπληκτος τή μορφή της. Άγία, άσπίσε τό πλήγνιό του με πειθαυμό, κι' ένώ τή υγεία του ήταν κακοφωμένη πάνω στην μορφή της Άγίας, έσπεσε στο μέτωπο τού τού και σταυροκοπήθηκε ένώ κείνη καθότανε τα παρμένα από τό φόβο τού τού.

Από τήν ήμέρα εκείνη, οι ξένοι δεν ένώλησαν πιά τό μοναστήρι.

— Θα κάνετε λάθος, λοχαγέ. Σώπα-

— Λοιπόν, να μου τήν παραδώσεις άμέσως, φώναξε εκείνος. Αυτή είναι που αναστατώνει τούς στρατιώτες μας, με τις άνοήσιες της, λέγοντάς τους πως πρέπει να παύσουν να πολεμούν και να ζητήσουν ειρήνη.

Η ήγουμένη κύτταζε τόν αξιωματικό με κατάπληξη και φόβο, ενώ οι καλόγριες άγρίσαν να σταυροκοπούνται με κατάπληξη.

— Λοιπόν, που είναι; φώναξε ο λοχαγός.

Η ήγουμένη έν τώ μεταξύ είχε βοηθή την ύπαυλη της. Στάθηκε προς τήν προσκυποτασία και κάνοντας τό σημείον τού Σταυρού άπάντησε.

— Δεν μπορώ να σας τήν παραδώσω, λοχαγέ. Πίνα άδύνατον! Η γυναίκα αυτή έναι πεθύνει έδώ και κάμποσα χρόνια. Είναι η Αγία Θηρεσία!

Ο αξιωματικός δεν άπάντησε. Κύτταζε κατάπληκτος τή μορφή της. Άγία, άσπίσε τό πλήγνιό του με πειθαυμό, κι' ένώ τή υγεία του ήταν κακοφωμένη πάνω στην μορφή της Άγίας, έσπεσε στο μέτωπο τού τού και σταυροκοπήθηκε ένώ κείνη καθότανε τα παρμένα από τό φόβο τού τού.

Από τήν ήμέρα εκείνη, οι ξένοι δεν ένώλησαν πιά τό μοναστήρι.

της είπε πως έπρεπε να τού παραδώσει άμέσως τήν καλόγρια που έπεσκέσταν τούς στρατιώτες του στα χαλασμάτα και έκήρυσσε τό ευαγγέλιο της ειρήνης, αφού δεν ένοούσε να συμμορφωθή με τις διαταγές του. Επίσης της είπε πως θά έπρεπε να εγκαταλείψουν σε είκοσι τέσσερες ώρες όλες οι καλόγριες τό μοναστήρι.

Αδίκαια η ήγουμένη, με δάκρυα στα μάτια, έπανελάμβανε πως καμμία καλόγρια δεν εγκαταλείψει καθ' όλο εκείνο τό διάστημα τό μοναστήρι. Ο αξιωματικός ήταν άνένδοτος. Οι στρατιώτες του είχαν δει με τα μάτια τους τήν καλόγρια, κι' άν δεν τήν συνέλαβαν αυτό ώφέλειτο στο ότι εκείνη εξαφανίζονταν με μεγάλη ταχύτητα. Στο τέλος διάταξε να τού παρουσιάσουν όλες τις καλόγριες. Όσοι από τούς στρατιώτες του τήν είχαν δει θά τήν άνεγνώριζαν άσφαλώς. Έτσι και έγινε. Καμμία όμως από τις καλόγριες δεν έμοιαζε με κείνην που είχαν δει οι στρατιώτες και ο λοχαγός διάταξε να έρευνήθη προσεκτικά τό μοναστήρι. Μα και πάλι δεν βρέθηκε τίποτα.

Γεμάτος θυμό, ο αξιωματικός έτοιμαζόταν ν' αναχωρήσει, όταν ξαφνικά ένας στρατιώτης, στρέφοντας τα μάτια του προς τόν τοίχο της αίθουσας όπου βρισκότανε αντίκρισε τήν προσκυποτασία μιας καλόγριας. Φώναξε άμέσως έναν συνάδελφό του, και τού έδειξε τήν εικόνα, λέγοντας:

— Κύττα! Δεν είναι αυτή;

— Όλοϊδια! έκαμε εκείνος.

Άμέσως ο λοχαγός στράφηκε προς τήν ήγουμένη και της είπε:

— Δεν φαντάζομαι να μου πής πως η καλόγρια αυτή, δεν άνήκει στο μοναστήρι σας;

— Δεν τό άρνούμαι, είπεν η ήγουμένη με θάρρος.

— Λοιπόν, να μου τήν παραδώσεις άμέσως, φώναξε εκείνος. Αυτή είναι που αναστατώνει τούς στρατιώτες μας, με τις άνοήσιες της, λέγοντάς τους πως πρέπει να παύσουν να πολεμούν και να ζητήσουν ειρήνη.

Η ήγουμένη κύτταζε τόν αξιωματικό με κατάπληξη και φόβο, ενώ οι καλόγριες άγρίσαν να σταυροκοπούνται με κατάπληξη.

— Λοιπόν, που είναι; φώναξε ο λοχαγός.

Η ήγουμένη έν τώ μεταξύ είχε βοηθή την ύπαυλη της. Στάθηκε προς τήν προσκυποτασία και κάνοντας τό σημείον τού Σταυρού άπάντησε.

— Δεν μπορώ να σας τήν παραδώσω, λοχαγέ. Πίνα άδύνατον! Η γυναίκα αυτή έναι πεθύνει έδώ και κάμποσα χρόνια. Είναι η Αγία Θηρεσία!

Ο αξιωματικός δεν άπάντησε. Κύτταζε κατάπληκτος τή μορφή της. Άγία, άσπίσε τό πλήγνιό του με πειθαυμό, κι' ένώ τή υγεία του ήταν κακοφωμένη πάνω στην μορφή της Άγίας, έσπεσε στο μέτωπο τού τού και σταυροκοπήθηκε ένώ κείνη καθότανε τα παρμένα από τό φόβο τού τού.

Από τήν ήμέρα εκείνη, οι ξένοι δεν ένώλησαν πιά τό μοναστήρι.

— Θα κάνετε λάθος, λοχαγέ. Σώπα-

— Λοιπόν, να μου τήν παραδώσεις άμέσως, φώναξε εκείνος. Αυτή είναι που αναστατώνει τούς στρατιώτες μας, με τις άνοήσιες της, λέγοντάς τους πως πρέπει να παύσουν να πολεμούν και να ζητήσουν ειρήνη.

Η ήγουμένη κύτταζε τόν αξιωματικό με κατάπληξη και φόβο, ενώ οι καλόγριες άγρίσαν να σταυροκοπούνται με κατάπληξη.

— Λοιπόν, που είναι; φώναξε ο λοχαγός.

Η ήγουμένη έν τώ μεταξύ είχε βοηθή την ύπαυλη της. Στάθηκε προς τήν προσκυποτασία και κάνοντας τό σημείον τού Σταυρού άπάντησε.

Από τα προηγούμενα

Ο βαρώνος ντε Ροζεγκρίζ, ένας μυστηριώδης αριστοκράτης, που έχει οργανώσει σε εταιρία τους ε-
παίτες του Παρισιού, προσπαθεί
να οικειοποιηθεί την τεραστία κλη-
ρονομία που έχει άφισε κάποιος
Γάλλος που πέθανε στην Αμερι-
κή, στην κόρη ενός φίλου του, του
Πολωνού ζωγράφου Ρολάνδου Ρο-
ζίνσκου. Ο ζωγράφος αυτός έ-
καταλειφθεί από την έρωμένη
του, που του έκλεψε και το παι-
δί του, ένα κορίτσι, ηλικίας σή-
μερα είκοσι ετών, τρελλάθηκε και
τόωρα ο βαρώνος προσπαθεί να το
κάνει καλά με την βοήθεια του
φίλου του, διαστήμου φρενολόγου
Λιεβέρ. Από κάποιο σκίτσο γυ-
ναίκας που είχε κάνει ο τρελλός
ο βαρώνος υποπτεύεται ότι η άλ-
λοτε έρωμένη του Ρολάνδου δεν
είναι άλλη από την σύζυγο του
γιατρού Λιεβέρ. Για να βεβαιωθεί
αρχίζει να διηγείται ένα δράμα,
κατά την διάρκεια μιας μεγάλης
έσπεριδος που έδιδε στο σπίτι
του γιατρού, την ιστορία του τρελ-
λού σ' έναν δούλο κυριών, μεταξύ
των οποίων είναι και η Κα Λιε-
βέρ.

Το σχέδιο του βαρώνου είναι να
ματαιώσει τον γάμο του γιου
του γιατρού Αδριανού με την οί-
κοδιδασκάλισσα της αδελφής του
Ιουλιέττας, Λευκή, την οποία
υποπτεύεται ως κόρη της Κας Λιε-
βέρ. Την κόρη αυτή που την άνα-
ζητεί τώρα από καιρό, ανέκαθεν
είχε ως πρόγονο να την παν-
τρέψει με τον γιό του Έκτορα
για να σφετερισθεί έτσι άκοπως και
ακινδύνως την κληρονομία.
Η Κα Λιεβέρ, έφθον η αφή-
γησις προχωρεί άνοιζει και άγω-
νιά.

Έξαφνα μια κυρία ρωτά:
— Και το παιδί τι έγινε;

«Το παιδί παρεδόθη από τον πα-
τέρα σε τροφή.

» Ο ζωγράφος ύστερα από την
γέννησή του έζητησε και πάλι
από την έρωμένη του να τον παν-
τρευθεί, αυτή όμως και πάλι άρνήθη-
κε. Αυτή τη φορά είχε σοβαρούς λό-
γους να άρνηθεί γιατί είχε μπλέξει
στά δίχτυα της έναν πλούσιο άντρα
με μεγάλο όνομα που άλλωστε την
κυνηγούσε και αυτός από καιρό.

— Δηλαδή έναν άνθρωπο της άνωτέ-
ρας κοινωνίας;...

— Ναί.
— Και αυτά συνέβαιναν εδώ, στο
Παρίσι;

— Μάλιστα.

— Τότε πώς συμβαίνει να μην τα-
χωμε ακούσει!... Και αφού η ήρωίς
ζητά ακόμη, θα πρέπει να την γνωρί-
σουμε...

— Μήπως είπα ότι δεν την γνωρίζε-
τε;

— Η Κα Λιεβέρ έκλεισε την βεντά-
για της και κύτταξε κατά πρόσωπο
τον ντε Ροζεγκρίζ χωρίς να κατεβά-
ση πια τα μάτια της ως το τέλος της
αφηγήσεως.

— Εκείνη την ώρα πλησίασε και η
Λευκή, τον δούλο και άκουγε με έν-
διαφέρον.

— Ο ντε Ροζεγκρίζ απερίβη, έξι-

Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΤΩΝ ΕΠΑΙΤΩΝ

ΕΝΑ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟΝ ΔΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ

στοράντας δια δσα γράφαμε ως
την στιγμή που η έρωμένη του ζω-
γράφου τον έδιωξε:

— Ω! είναι τρομερό, ψιθύρισε η
Λευκή.

— Αλλά δεν τελείωσα ακόμη, είπε
ο βαρώνος.

— Προχώρησε, λοιπόν, περισσότερο
η τερατώδης αυτή γυναίκα; φώνα-
ξε η ηλικιωμένη κυρία.

— Ξεχνάτε το παιδί; Έκανε ο βα-
ρώνος.

— Α, ναί, το παιδί!... Έκαναν οχε-
δόν όλες μαζί οι γυναίκες που τον
άκουγαν.

— Λοιπόν, το παιδί όπως σας είπα,
το είχαν έμπιστευθεί σ' ένα τρελλό.
Μια μέρα ο πατέρας του πήγε να το
έπισκεφθεί, όπως πάντα, και δεν το
βρήκε...

— Ω!...

— Καταλαβαίνετε τι έπηκολούθη-
σε. Ο δυστυχής Πολωνός έπαθε μια
φοβερή κρίση και στο τέλος τον έ-
κλεισαν στο φρενοκομείο ως τρελλό.

— Δεν ήταν, λοιπόν, τρελλός;

— Όχι! Έγινε κατόπιν.

Μια κραυγή άγανακτήσεως ακού-
σθηκε από παντού.

— Τι θηριωδία!...

— Είναι κακούργημα!...

— Και έλπίζετε, τώρα, να τον κάνε-
τε καλά;

— Τό έλπίζω.

— Ποιος σας διηγήθηκε την ιστορία;
Αυτός;

— Ο ίδιος.

— Θυμάται, λοιπόν;

— Τα πάντα...

— Τα πάντα; επανέλαβε η Κα Λιε-
βέρ με τον τρόπο ζωηρά ζωγραφι-
σμένο μέσα στα μάτια της.

— Ναί, έκτός των ονομάτων.

— Η Κα Λιεβέρ ανέπνευσε. Ο βαρ-
νός όμως δεν άφηκε την ευκαιρία ά-
νεκμετάλλευτη:

— Τι έχετε, κυρία μου, την ρώτησε,
όποφ έρετε; Φαίνεται πολύ συγκινη-
μένη.

— Ομολογώ ότι η αφήγησις αυτή
με συνεκίνησε, αλλά δεν είναι τίπο-
τε. Έπειτα... κάνει τόση ζέση εδώ
μέσα!...

Και κατόρθωσε να συνοδέψει τα
λόγια αυτά μ' ένα χαμόγελο.

— Είναι μια άδυναμία που την έχω
από παιδί, πρόσθεσε.

— Εκείνη είναι, σκέφθηκε ο βαρ-
νός. Για μια στιγμή είχε ταραχθεί
πολύ, ήσυχασε όμως τώρα που έμα-
θε ότι ο τρελλός δεν θυμάται όνόμα-
τα. Λογαριάζεις, όμως, χωρίς τον
ξενοδόχο, άραία μου κυρία!...

Την στιγμή εκείνη φάνηκε ο για-
τρός.

— Η άφιξίς του διέκοψε την αφή-
γηση.

— Ο βασιλεύς των επαίτων, σηκώθη-
κε και προχώρησε προς το μέρος

του, τεινοντάς του το χέρι.

— Εκείνη την ώρα ακούσθηκαν από
την μεγάλη αίθουσα οι πρώτες συγ-
χορδίες της όρχήστρας. Ο Αδρια-
νός που περίμενε με άλυπομονησία
αυτή την στιγμή, έτρεξε άμέσως
προς την Λευκή που συνωμιλούσε με
την Ίνές.

— Λευκή, είπε, μην ξεχνάς ότι μοι
είχες δώσει τον πρώτο χορό!...

— Ναί, Αδριανέ, είμαι στη διάθεσή
σου! Έκανε η Λευκή μ' ένα γλυκό
χαμόγελο.

— Η Ίνές έπωφελήθηκε της ευκαιρί-
ας για να ξεφύγει από το περιβάλ-
λον αυτό που είχε άρχισει να της γί-
νεται πολύ πνιγρό.

— Έρχομαι μαζί σας, είπε.

Και συνώδεψε τους δυο νέους ως
την αίθουσα του χορού.

— Ήθελε θόρυβο, κίνηση, κόσμο, να
άπασχοληθεί, να ξεχάσει!...

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 16ον

ΜΙΑ ΑΝΕΛΠΙΣΤΗ ΕΙΔΗΣΗ

Ο βαρώνος ντε Ροζεγκρίζ, επιθυ-
μούσε αντίθετως να μείνει μόνος.
Ήταν πια πλέον η βέβαιος ότι η γυ-
ναίκα του γιατρού, η αξιόλογος έ-
κείνη Κα Λιεβέρ, δεν ήταν άλλη από
την έρωμένη του Ρολάνδου. Ήθελε, λοι-
πόν, να μείνει μόνος για να σκεφθεί
έπι της ανακαλύψεως που έκαμε και
να πάρη τās αποφάσεις που έπρεπε.
Τό να μένει όμως, κανείς μόνος μέ-
σα σ' ένα σπίτι όπου διδεται χορός
και μάλιστα όταν είναι τόσο γνω-
στός όσο ο βαρώνος, δεν ήταν διό-
λου εύκολο πράγμα.

Σκέφθηκε να κατέβη στον κήπο.

Την ώρα, όμως, που διηθύνετο προς
την έξοδο, τον σταμάτησε ένας γη-
ραιός κύριος, ο οποίος τον έπιασε ά-
πό το μπράτσο και άρχισε να του
φλυαρή διάφορα πράγματα.

Ξαφνικά, έσκυψε στο ατί το βα-
ρώνου και του ψιθύρισε έμπιστευτι-
κά:

— Δεν μοι λέτε, αγαπητέ μου βα-
ρώνε, σεις που είσθε μέλος της οικο-
γενείας, είναι αλήθεια εκείνο που έ-
μαθα;

— Τι πράγμα; Έκανε ο βαρώνος.

— Λένε ότι η έσπερις αυτή δεν δι-
δεται τυχαίως, άλλ' είναι έσπερις
άρραβόνων...

— Άρραβόνων; Και ποίους;

— Του Αδριανού Λιεβέρ.

— Α! Ομολογώ ότι δεν τό ήξε-
ρα... είπε ο βαρώνος.

— Τότε δεν θάναι αλήθεια, η είδη-
σις θα είναι πρόωρη.

— Ίσως. Έσάς ποιός σας τόπε;

— Τ' άκουσα ως φήμην...

— Και με ποιάν άρραβωνιάζεται ο
Αδριανός;

— Με την οικοδιδασκάλισσα της

δίδος Ιουλιέττας, την δίδα Λευκή
Βερτιέ.

— Την δίδα Βερτιέ! Έκανε ο βαρ-
νός, μη συγκρατώντας την έκπληξή
του.

— Απορείτε; τον ρώτησε ο άλλος.

— Ναί... Αίγιο... Κι' αυτό, γιατί ξε-
ρω τις ιδέες του γιατρού.

— Ο γιατρός έδωκε σχεδόν άμέσως
την συγκατάθεσή του.

— Και η σύζυγός του;

— Αυτή! Ύπερεθεμάτιε... Δηλαδή
λέγει ότι αυτή συνηγόρησε στο να
δοθώ, σχεδόν άμέσως, η συγκατάθε-
σις του γιατρού.

— Α!... Έκανε ο βαρώνος, κυττά-
ζοντας περιέργα τον συνομιλητή του.

— Τι λέτε για την προθυμία αυτή
της Κας Λιεβέρ; ρώτησε ο φλύαρος.

— Τίποτε...

— Θα σχολιασθή ζέρετε ο γάμος
αυτός. Ο γιός του γιατρού μπο-
ρούσε να κάμη έναν καλλίτερο γά-
μο. Δεν υπάρχει βέβαια άμφιβολία
ότι η νέα είναι αξιέπαινος, σεμνή,
χαριτωμένη, αλλά έπί τέλους η κα-
τωτέρα κοινωνική της θέσις... η
φτώχεια της...

— Ο Αδριανός είναι πλούσιος και
για τους δυο! άπήντησε με ψυχρότη-
τα ο βαρώνος.

— Αντήλλαξαν δυο-τρεις λέξεις ακό-
μη και κατόπιν ο βαρώνος άπεχαι-
τέτησε τον γέρο κύριο και άπομα-
κρύνθηκε.

— Αντί, όμως, να κατευθυνθή προς
τον κήπο, όπως είχε αποφασίσει, έ-
πέστρεψε πίσω, στην αίθουσα του
χορού και άκουμπώντας στο κούφω-
μα της μεγάλης εισόδου, άρχισε να
ψάχνη με τα βλέμματα ανάμεσα
στο πλήθος, για να ξεχωρίση την
Λευκή, τον Αδριανό και την Ίνές.

Σε λίγο εύρισκε αυτό που επιθυ-
μούσε: τό νεαρό ζευγάρι χόρευε
τρισευτυχισμένο, όπως φαινότανε ά-
πό την έκφραση του προσώπου του.

Σε μιάν άκρη της αίθουσής η Κα
Λιεβέρ παρακολουθούσε με τό βλέμ-
μα τους δυο νέους. Περισσότερο, ό-
μως, φαινόταν να πρόσεχε την Λευ-
κή.

— Ω! ψιθύρισε ο βαρώνος, δεν εί-
ναι τό βλέμμα αυτό, βλέμμα γυναι-
κός προς την μέλλουσαν σύζυγο του
γιου του συζύγου της. Νά έκαμα,
άρά γε, καμμία καινούργια άνακά-
λυψη!...

Την στιγμή εκείνη, σαν να είχε
ξεχυθή από τό βλέμμα που ο βα-
ρώνος είχε στηριγμένο επάνω της,
κάποιο μαγνητικό ρευστό, η Κα Λιε-
βέρ άνατρίχιασε και σηκώνοντας
τά μάτια κύτταξε τον βασιλέα των
επαίτων.

Την ίδια ώρα τό πρόσωπό της γι-
νότανε κατακόκκινο και μια άστρα-
πή μίσους έλαμπε στα άραία της
μάτια.

— Μέ κατάλαβε, φαίνεται... ψιθύρι-
σε ο βαρώνος, στρέφοντας με τρόπο
άλλο τό βλέμμα. Γνωρίζω προς τό
παρόν άρκετά. Πρέπει τώρα να μά-
θω και μερικά πράγματα για την
δίδα Βερτιέ. Ποιός, όμως, θα μπο-
ρούσε να με πληροφορήση; Και χω-
ρίς να περιμένη άλλο, στράφηκε άδι-
άφορα δήθεν και άπομακρύνθηκε.

Ήταν τώρα βέβαιος ότι η Λευκή
δεν μπήκε στο σπίτι του γιατρού σαν
μια άπλη οικοδιδασκάλισσα και με
τον τρόπο με τον οποίο μπαίνουν οι
οικοδιδασκάλισσες στα σπίτια που
τις προσλαμβάνουν. Κάποιο μυστικό
ύπηρχε στην ύπόθεση αυτή και ο
βαρώνος άρκίσθηκε στον έαυτό του
να μην ήσυχάση αν δεν τό άνακα-
λύψη, και σύντομα μάλιστα.

Καθώς προχωρούσε, βυθισμένος
στις σκέψεις του αυτές, ο βαρώνος
«έπεσε» κυριολεκτικώς επάνω σ' έ-
ναν νεαρό φρακοφορεμένο που έρ-
χότανε αντίθετως.

— Έκτωρ! φώναξε ο ντε Ροζε-
γκρίζ, σηκώνοντας τά μάτια του.

— Ω! Έσθ είσαι πατέρα! φώναξε
ο γιός του, γιατί αυτός ήταν ο νε-
αρός φρακοφόρος.

— Τι κάνεις; τον ρώτησε ο βαρ-
νός.

— Φθάνουν αυτά, έχουμε άπότομα ο βαρώνος

— Πλήττω φοβερά, είπε ο νεαρός, ό
όποιος είχε βουτηχθεί σε μαύρη με-
λαγχολία, από την στιγμή που είδε
τον άντεραςτή του να χορεύει σφι-
χταγκαλιασμένος με την Λευκή, και
να της λέγει τρυφερά λόγια.

— Τόσο τό καλλίτερο, άπήντησε ο
βαρώνος, γιατί θα φύγουμε.

— Και ποιό θα πάμε;

— Στο σπίτι.

— Από τώρα; Έγώ προτιμώ να
πάω πρώτα στη λέσχη...

— Θάρρής μαζί μου, είπε με αυ-
στηρό ύφος ο πατέρας του. Έχουμε
να μιλήσουμε για σπουδαία πράγ-
ματα...

Ο Έκτωρ άνοιξε διάπλατα τά
μάτια του.

— Πολύ σπουδαία; ρώτησε.

— Ναί. Έμπρός, τώρα, πάμε.

Και χωρίς να περιμένη απάντηση
του γιου του, ο βαρώνος διευθύν-
θηκε προς τό λιπαιοφυλάκιο, άκο-
λουθούμενος από τον γιό του.

— Τι να με θέλη, άρά γε, ψιθύριζε
αυτός, γεμάτος άπορία.

Σε λίγο τό άμάξι του βαρώνου
τούς έφερε στο μέγαρό τους. Ήταν
μεσάνυχτα παρά τέταρτο, όταν έ-
φθασαν εκεί.

— Ανέβηκαν κατ' εθέλειν στο γρα-
φείο του βαρώνου, όπου αυτός, ά-
φου πέταξε σ' ένα κάθισμα τό καπέλ-
λο και τό έπανωφόρι του, άρχισε να
βηματίζει επάνω και κάτω μέσα στο
εύρύχωρο δωμάτιο.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 17ον

Η ΑΝΑΚΡΙΣΙΣ

Ο Έκτωρ τον παρακολουθούσε με

το βλέμμα, χωρίς να τολμά να τον διακόψει.
—'Υστερ' από λίγο, ο βαρώνος σταμάτησε μπροστά στον διάδοχό του και τον ρώτησε απότομα:
—Πού γνώρισες την δεσποινίδα Λευκή Βερτιέ;
—'Ο 'Εκτωρ άνατινάχθηκε.
—'Από το γελοίο εκείνο έπεισόδιο της «επαγωγής», ο νεαρός βαρώνος δεν ήθελε πιά να γίνεται λόγος για την Λευκή.
—Γι' αυτήν, λοιπόν, είναι τα «σπουδαία» που έχεις να μου πής; ρώτησε.
—Ναί. Νά λείπουν, όμως, σε παρακαλώ, οι έρωτήσεις. 'Απάντησέ μου μόνον.
—'Ο δυστυχής 'Εκτωρ έσκυψε το κεφάλι:
—Στό Βουαλερουά, άπότησε.
—Πριν πόσο καιρό;
—Πρό έπτά ή όκτώ μηνών.
—Δηλαδή, την έποχή περίπου, που πέθανε ή μητέρα της...
—Λίγες βδομάδες προτίτερα, νομίζω.
—Και δεν συναντήθηκες μαζί της σε κανένα άλλο μέρος;
—Ποτέ.
—Τί λένε, δηλαδή τί λέγανε γι' αυτήν στο χωριό;
—Μόνο το καλό της. 'Ότι δηλαδή είναι πολύ τίμιο κορίτσι, πολύ ήθικό...
—Και για την μητέρα της, τί λέγανε;
—'Ότι ήταν καλή γυναίκα, λίγο θρησκόληπτη... 'Ο άδελφός της ήταν έφημεριος στην έκκλησία του Βουαλερουά.
—Ζή άκόμη; ρώτησε ζωνρά ο βαρώνος.
—'Όχι.
—'Η Κα Βερτιέ ήταν χήρα;
—Ναί.
—Γνώρισες μήπως τόν άνδρα της;
—'Όχι.
—Δέν έμαθες ποτέ γι' αυτόν;
—Τί μ' ενδιαφέρει;
—'Ηταν, όμως, πραγματικά παντρεμένη;
—Δέν ήμουν εκεί για να τό ξέρω! Έκανε με κάποια δυσφορία ο νεαρός, έκνευρισμένος από τό ύφος του πατέρα του.
—Δέν σ' έρωτά γι' αυτό, άνήτα! Θέλω να μάθω πής, δέν άμφέβαλλε κανείς ποτέ για τόν γάμο της Κας Βερτιέ;
—'Όχι, πατέρα.
—Κολά. Έκτός της Λευκής, είχε άλλα παιδιά;
—'Όχι. 'Η Λευκή ήταν μοναχοκόρη.
—Γενήθηκε στο Βουαλερουά;
—'Όχι, πατέρα. Δέν ξέρω θετικάς. Στο σπίτι της μητέρας της την έφεραν από την παραμάννα στην όποιαν την είχαν εμπιστευθή.
—'Α! Έκανε ζωνρά ο ντε Ροζεγκριζ. Τί ηλικίας ήταν την έποχή εκείνη;
—'Ενός έτους.
—Είσαι βέβαιος.
—Βεβαίως.
—'Ο βαρώνος έμεινε για λίγες στιγμές σιωπηλός.
Κατόπιν ρώτησε:
—Δέν σκέφθηκαν ποτέ τίποσ' το ζήτημα αυτό στο χωριό;
—Για ποιό ζήτημα;

—Της γεννήσεως της κόρης.
—Και τί θέλατε να σκεφθούν;
—Δέν υπήρχαν π. χ. άμφιβολίες για την μητρότητα της Κας Βερτιέ;
—Και γιατί να υπήρχαν;
—Δέν υπέθεταν, άς ποίμε, ότι ή Λευκή μπορούσε να ήταν καμμιά έκθετος, καμμιά θετή, τέλος πάντων, κόρη της χήρας;
—'Όχι. Ουδέποτε άκουσα να γίνεται λόγος για ένα τέτοιο πράγμα.
—'Ο σύζυγος της Κας Βερτιέ ζούσε όταν έφανε την μικρή από την τροφή;
—'Όχι. Είχε ήδη πεθάνει. 'Ενα έτος μετά τόν γάμο του πνίγηκε.
—'Ο βαρώνος σάπασε και κύτταξε με περιέργεια τόν γιού του. 'Υστερα είπε:
—'Αφού έκανες όπως βλέπω, όλόκληρη έρευνα για την νέα, πές μου σε ποιόν άπετάθης και πήρες όλες αυτές τις πληροφορίες;
—Στό καφενείο και στο ξενοδοχείο του χωριού.
—Δέν άποκλείεται, βέβαια, να βρίσκωνται άκόμη και σήμερα, αυτό, άνθρωποι καλλίτερα πληροφορημένοι...
—'Επιμένεις, λοιπόν, να πληροφορηθής λεπτομερώς; ρώτησε ο 'Εκτωρ.
—Ναί.
—'Αλλά γιατί;
—Δέν σ' ενδιαφέρει πρὸς τό παρόν.
—Λοιπόν. 'Υπάρχει κάποιος που ξέρει πολύ καλά όλη την οικογένεια.
—Ποθ είναι;
—Στό χωριό. Είναι μια γρηούλα που την λένε Μαγδαληνή. 'Ηταν άλλοτε στην υπηρεσία του έφημεριου και κατόπιν την πήρε κοντά της ή χήρα Βερτιέ.
—'Εμεινε πολλν καιρό κοντά τους;
—'Επάνω από 30 χρόνια.
—Αυτή κάνει την δουλειά μου, σκέφθηκε ο βαρώνος.
Και άποτεινόμενος στον 'Εκτορ:
—Τί είδους γυναίκα είναι αυτή ή Μαγδαληνή;
—Μιά γρηά χωρική.
—Χαρακτήρος;
—Δύστροπου.
—'Ηλικίας;
—'Εξήντα περίπου έτιώ.
—'Αφωσιωμένη;
—Σάν τό σκυλί.
—Ποθ βρίσκεται τώρα;
—Στό Βουαλερουά, νομίζω. 'Η Λευκή, πηγαίνει άκόμη και τώρα, και την επισκέπτεται από καιρού εις καιρόν.
—Πώς τό ξέρεις;
—Τάκουσα στο σπίτι του γιατρού.
—'Ο βαρώνος άρχισε πάλι να φέρνι βόλτες πάνω και κάτω μέσα στο δωμάτιο.
—'Επειτα, ξαναγύρισε στον γιό του.
—Πήγανι να κοιμηθής, του είπε, καλή νύχτα!
—Δέν με χρειάζεσαι, λοιπόν, πιά;
—'Όχι.
—Και είσαι εόχαριστημένος από τις πληροφορίες μου;
—Δέν μου είπες όσα ήξερες;
—Σοδ τά είπα όλα.
—Κολά.
—'Αλλά επί τέλους, πατέρα, τί σ'

ενδιαφέρουν εσένα όλα αυτά;
—Είναι τό μυστικό μου αυτό.
—Δέν μπορώ να ξέρω κι' εγώ; Σε βεβαιώ όα δέν ενδιαφέρομαι πιά για την Λευκή.
—Κάνεις λάθος.
—Πώς τό ξέρεις;
—Αυτό που σοδ λέγω. Κάνεις σχήμα να μην περιποιήσαι την δεσποινίδα Βερτιέ, και θά κάμης καλά να μην την παραμελής.
—Σάν να λέμε, πατέρα, είπε ο 'Εκτωρ, θέλεις να κάμω τόν άντεροστη στον 'Αδριανό...
—'Αργά τό κατάλαβες, είπε ψυχρά ο βαρώνος, ο 'Αδριανός παντρεύεται την Λευκή...
—Τί; Πώς; Έκανε κατάπληκτος ο 'Εκτωρ.
—Αυτό που σοδ λέγω. Τοδλάχιστον αυτή είναι ή πρόθεσίς του και τών γονέων του.
—Μά πώς, έτσι στα ξαφνικά;— φώναξε ο 'Εκτωρ, μην μπορώντας να συνέλθη από την έκπληξή του.
—Ναί. Κι' εγώ δέν τό ήξερα... 'Αλλ' άς μείνουν ήσυχοι. Μεταξύ κύλικος και χειλών πολλά πέλλει... Νάχουν υπ' όψιν των ότι μεταξύ αυτών και της Λευκής υπάρχει ο βαρώνος ντε Ροζεγκριζ...
—Δηλαδή, πατέρα;
—Δηλαδή, δέν είναι διόλου άπίθανον να παντρευθής εσύ την Λευκή, άντι του 'Αδριανού.
—'Ο 'Εκτωρ παρ' όλignon να πέση κάτω από την κατάπληξη.
—'Εγώ! Φιθύρισε. Πατέρα, θαρρώ πώς όνειρεύεσαι...
—Φθάνουν αυτόί του έκαμε άπότομα ο βαρώνος. Πήγανι τώρα να κοιμηθής...
—'Αλλά, πατέρα, θά ήθελα πρώτα να καταλάβω καλά περί τίνος πρόκειται, έφόσον ή υπόθεσις άφορά έμένα, πρωτίτως...
—Σοδ είπα, πήγανι να κοιμηθής! Έκανε άυστηρότερα, τώρα, ο βαρώνος.
Και πιάνοντας τόν γιό του από τούς ώμους, τόν άπώθησε έλαφρά πρὸς την πόρτα του γραφείου.
—'Ο 'Εκτωρ βγήκε.
—Όταν ο βαρώνος έμεινε μόνος, φιθύρισε:
—'Ο βλάκας! 'Αντί να με εόγνωμονή για την τύχη που του έτοιμάζω, ζητάει και ρέστα... 'Ας είναι. Δέν είναι αυτός τό μεγάλο έμπόδιο, αλλά ή άλλη... Πριν όμως ένεργήσω για λόγου της, πρέπει να διευκρινίσω τό σημείο που άφορά την δίδα Βερτιέ. Δέν πρέπει να χάνωμε καιρό, Και πρώτα-πρώτα πρέπει να έμποδίσω αυτόν τόν άνόητο γάμο...
ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 18ον
Η ΠΑΓΙΣ
Την άλλη μέρα, στις όκτώμιση τό πρωί, ο βαρώνος ντε Ροζεγκριζ κατέβαινε από τό τραίνο στον σταθμό του Βουαλερουά.
Διευθύνθηκε κατ' εόθειαν στο σπίτι της της Μαγδαληνης.
—Τί έπιθυμείτε, κύριε; τόν ρώτησε, αυτή.
—Θέλω να σάς μιλήσω, της είπε. Είσαθε, πράγματι, ή Μαγδαληνή Λερού;
—'Η ίδια. Περδάστε, όμως, μέσα (Συνέχεια στον επόμενο)

ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ

στον κινηματογράφο

ΕΝΑΣ Βερολινέζος δημοσιογράφος σκέφθηκε να επισκεφθῇ όλους τούς άσους του κινηματογράφου που βρίσκονται σήμερα στο Βερολίνο, και να τούς ζητήσει καλύτερες Χριστουγεννιάτικες άναμνήσεις των. Από τις έντυπώσεις που απέκρινε και τις άπαντήσεις που πήρε, σταχυολογούμε μερικάς:
Τό ελληνικό κοινό γνωρίζει την Λά Γιάννα, τη γυναίκα με τό οιδίοιο σώμα και τό έξωτικό πρόσωπο, από τό περίφημο φίλμ «'Ο τάφος του 'Ινδού». Τώρα γυρίζει τη νέα της ταινία «'Αστρο του Ρίο» που θά προβληθῇ προσεχώς σ' έναν από τούς μεγάλους κινηματογράφους τών 'Αθηνών.
— Δέν είναι και τόσο εύκολο να συγκεντρώσω τη σκέψη μου στα Χριστούγεννα, λέει ή Λά Γιάννα. Μικρό κοριτσάκι άκόμα, ένα μεγάλο πάθος είχα και μιά φιλοδοξία, να γίνω χορεύτρια. Γι' αυτό θυμάμαι πώς τα πύ εότυχιμένα Χριστούγεννα που πέρασα ήταν εκείνα όπου οι γονείς μου μού δώρησαν τα πρώτα πέδιλα μπαλέτου και ένα μακρύ τουλίνο φορεματάκι. Τότε, ούτε καν φανταζόμουν πώς κάθε φορά την ήμερα των Χριστουγέννων θά βρίσκωμαι και σε μιά άλλη πόλη, σ' έναν άλλο τόπο. Οι καλλιτέχναι δέν μπορούν να μείνουν επί πολλν καιρό σ' ένα τόπο. Τό επάγγελμά μας μās υποχρεώνει να ταξιδεύουμε διαρκώς. Φέτος, όστόσο δέν θά κάμω την συνήθειά μου τουνά και γάρωμαι ιδιαίτερος γιατί θά υπορέσω τα Χριστούγεννα να άναπαυθώ κάπως έστω και για λίγες υόνο μέρες. Τί θά κάμω; Τί άλλο από σκί, τό σπό που είναι για μένα, δίπλα στο γορό, τό μεγάλο μου πάθος;
Ποιός θά λησμονήσει ποτέ την «Μασκαράδα», τό κινηματογραφικό εκείνο άριστούργημα του Βίλλι Φόρστ, και την γοητευτική του πρωταγωνίστρια, την Πάουλα Βέσσελυ;
— Από την ήμερα που άνέδρα στο σκηνή, λέει ή συμπληθητική καλλιτέχνις, τα Χριστούγεννά μου τα περνά σγεδόν πάντα στο θέατρο. 'Αργά τη νύχτα, μετά την παράσταση πηγαίνω στο σπίτι όπου με περιμένουν οι δικοί μου, καθισμένοι όλοι μπροστά στα ποτήρια τους που είναι γεμάτα «πούρες» κάτω από τό θεώρατο Χριστουγεννιάτικο δέντρο μας, για να γιορτάσουμε όλοι μαζί. Εότυχώς που είνα πάντα την τύχη στις ήμέρες αυτές να βρίσκωμαι πάντα στη Βιέννη, την αγαπημένη μου πατρίδα. 'Αλλωστε δέ μπορώ να φανταστώ με κανένα τρόπο πώς θάβη κάποτε μιά μέρα που να είμαι τη θαλδύ των Χριστουγέννων κάπου μακρού από την αγαπημένη μου Βιέννη.

«Για μένα Χριστούγεννα θά πῇ να παίζω στο θέατρο όπως κάθε βράδυ, να περάσω για λίγα λεπτά από τό Στέφανστομ ν' ακούσω τα παιδιά που ψάλλουν Χριστουγεννιάτικα άσματα και από κεί να πάω σπίτι να τσουγκρίσω τό ποτήρι μου με τούς δικούς μου.
Και τώρα ή ώραία Καίτε φόν Νάγχυ.
—Δέν φαντάζωμαι να ύπάρχη άλλος άνθρωπος στον κόσμο, μās απαντάει με καλωσύνη στην ερώτησή μας, που να νοσταλγή τόσο την πατρίδα του την ήμερα των Χριστουγέννων όπως εγώ. 'Η Ούγγαρία έχω την έντύπωση πώς είναι ή χώρα με τις παλιότερες και γραφικότερες Χριστουγεννιάτικες συνήθειες. Γι' αυτό και όποιος έζησε αληθινά τη γιορτή αυτή στην Ούγγαρία και πρό παντός στα ούγγρικά χωριά, δέν μπορεί εύκολα να την ξεχάση. 'Εχουμε και μείς τα κάλαντα, όπως και σε πολλές άλλες χώρες των Βαλκανίων. 'Όταν ήμουν μικρό κοριτσάκι, μιά ιδέα κυριαρχούσε όλόκληρο τό χρόνο μέσα στο κεφάλι μου: τα κάλαντα. Και ή γαρά μου έφθανε στο κατακόρυφο όταν πλησίαζαν πιά οι μέρες αυτές. Τις νύχτες όνειρευόμουν τα πολλά δώρα και τα γλυκίσματα που θά μού έδιναν οι νοικοκυρές. 'Ετσι και τώρα κάθε χρόνο όταν προσκαλώ μερικούς συμπατριώτες μου στο σπίτι μου για να γιορτάσουμε Χριστούγεννα, άρχίζω πάντα

από τα κάλαντα. Τραγουδούμε όλοι μαζί τα μελωδικά εκείνα τραγουδάκια και ύστερα, άπαράλλακτα όπως και στην Ούγγαρία, επακολουθεί ένα λουκούλλιο γεύμα. Για τούς Ούγγρους Χριστούγεννα είναι: κάλαντα, γαλοπούλα και κόκκινο κρασί...
—'Ο Γκούσταβ Φραϊλνχ τόν τελευταίο καιρό ήταν τρομερά άπλησολημένος με την εργασία του. Γύρισε σε διάστημα τριών μηνών τέσσερα νέα φίλμ. Τού έξηγήσαμε τό σκοπό της επισκέψέας μας. Κι' ό μεγάλος καλλιτέχνης άπαντά:
—'Όλοι μας, όταν φθάνουν οι μέρες αυτές, συνήθίζουμε να λέμε: «Πότε πέρασε κιόλας ό χρόνος;» 'Εγώ ποτέ μου δέν είπα τη φράση αυτή. 'Όχι, γιατί τη βρίσκω κακή ή άσκοπη, αλλά μονάχα γιατί έχω μιά και μόνη άρχή: κάθε τι που έργεται είναι καλύτερο από τό περασμένο. 'Ετσι και με τα χρόνια. Κάθε απόυ χρόνου και καλύτερο! Και με τα Χριστούγεννα τό ίδιο. 'Όστόσο, έχω πολλές και μάλιστα ωραίες άναμνήσεις από περασμένα χρόνια. Και όμως παρατήρησα πώς κάθε νέα Χριστούγεννα είναι καλύτερα από εκείνα που πέρασαν. Γι' αυτό λοιπόν περιμένω τώρα τα φετινά.
Τελευταία άπ' όλους συναντήσαμε τη νεαρά Δουηδέζα Χριστινα Σε ντε μπάουα, τη καλλιτέχνηδα που θεωρείται σήμερα ως ή μεγαλύτερα δραματική ήθοποιος του γερμανικού κινηματογράφου. Τό παράξενο είναι πώς ή καλλιτέχνις αυτή κατόρθωσε να έπιβληθῇ και να θριαμβεύση άπό την πρώτη σγεδόν εμφάνισή της, πράγμα πολύ σπάνιο στην Εύρώπη.
— Δέν είναι δύσκολο να μαντεύσεις τα συναισθήματά μου, είπει, τις ήμέρες άκριβώς αυτές. Είναι ή πρώτη γιορτή που βρίσκωμαι μακρού από τη Σουηδία και είναι πολύ φυσικό να σε στενοχωρή κάπως τό γεγονός πως σέτος δέν θά είμαι και εγώ μαζί με τις φίλενάς μου στο Γκίστεμπεργκ, για να ψάλλω στη μικρή εκκλησία της γειτονιάς μας. Μέσα σ' αυτόν τόν νόστο, όμως, που λείπω από τη Σουηδία, ή ζωή μου είναι έντελώς αλλότρη. Μ' αυτό δέν έννοώ την καλλιτεχνική μου απορία. Τό ότι ένινα υπέροχα και άπεκτήρα δική μου οικογένεια αυτή είναι ή υπεραίσθητη αλήθεια στη ζωή μιάς γυναίκας. Φέτος θά γιορτάσω με τόν άνδρα μου για πρώτη φορά Χριστούγεννα (ή Σέντσεμπουργκ, παντρεύθηκε τόν μεγάλο και γνωστό σκηνοθέτη Φάιτ Χάβλαν) μαζί με τό παιδί μου που την ήμερα των Χριστουγέννων θά συμπληρώσει δύο μήνες. Αυτή ή μεγάλη εόρτη παραμερίζει έλα τη νοσταλγία μου για την πατρίδα μου, όπου πραγματικά έζησα τα ωραιότερα Χριστούγεννα της ζωής μου.

Η χαριτωμένη νεαρή Γερμανίδα στάρ της «Τόμπις - Σινεμα» Γρένε φόν Μέγε ντορφ έτοιμάζει τό Χριστουγεννιάτικο τραπέζι της.

Ο νεαρός Φέρνευ ήταν πολύ εκνευρισμένος εκείνο το πρωί. Τό προηγούμενο βράδυ, είχε ξεφυγίσει από κάποιο νυκτερινό χορευτικό κέντρο και το κεφάλι του ήταν ακόμα πολύ βαρύ από το ποτό.

Αφού πήρε το πρόγευμα που του σέρβιρε ο μικροκαμωμένος Κινέζος υπηρέτης του Λίγκ, κατέθηκε στον κήπο της έξοχης του επαύλεως και παρακολούθησε τους εργάτες που καταγινόταν με την κατασκευή του νέου φράχτη γύρω από την κατοικία του.

Ο Φέρνευ έδινε την εντύπωση πολύ μυστηριώδους ανθρώπου στους λίγους γείτονές του. Πρό δυο χρόνων έφυγε ξαφνικά για ένα μακρινό ταξίδι και ο κηπουρός τον οποίο αφήκε φύλακα στο σπίτι του, έλεγε σ' όσους τον ρωτούσαν ότι ο νεαρός του κύριος έφυγε για την Κίνα, όπου είχε αναλάβει κάποια σοβαρή εργασία. Ο Φέρνευ έλεγε πως ήταν μηχανικός.

Δυο δολόκληρα χρόνια κανείς δεν άκουσε τίποτε για τον Ξαφνικά, ένα πρωί, παρουσιάστηκε στο σπίτι του, συνοδευόμενος από έναν νεαρό Κινέζο υπηρέτη. Από την πρώτη στιγμή που έφτασε στο Λονδίνο, προσέλαβε μερικούς εργάτες κι' άρχισε να διαρρυθμίζει την κομψή έξοχη βίλλισα του, κατά τρόπο όμως πολύ περίεργο. Η στέγη της που ήταν από κεραμίδια, κατεδαφίστηκε και φτιάχτηκε όλη από μπετόν, τα παράθυρα της εφράχθηκαν με χοντρά σιδερένια κάγκελλα, σαν να έπρόκειτο να χρησιμοποιηθεί το σπίτι για φυλακή και το χαμηλό κυκλίδωμά που περιέβαλλε τον κήπο αφαιρέθηκε και στη θέση του άρχισε να κτίζεται ένα ύψιλος και παχύς μαντρότοιχος. Ήταν φανερό πως ο μυστηριώδης κάτοικος της έρημικης έκλεινης βίλλας, ζητούσε να προφυλάξει το σπίτι του και τον εαυτό του από κάποιο σοβαρό κίνδυνο.

= 41 =

Αφού ο Φέρνευ επιθεώρησε την εργασία των ανθρώπων του, άρχισε να βηματίζει σκεπτικά ανάμεσα από τα ψηλά δένδρα του κήπου του. Το μυαλό του νέου στριφογύριζε διαρκώς γύρω από την άμορφη γειτονοσύνη του, την Ζίλλα Μώλ, την κόρη του στρατηγού που κατοικούσε στη βίλλα που βρισκόταν αρκετά μέτρα από το σπίτι του Φέρνευ. Είχε γνωρίσει την νέα τυχαία, εδώ και λίγους καιρό στον υπόγειο σιδηρόδρομο. Μ' από εκείνη τη στιγμή δεν μπορούσε να ξεγιάσει τα μεγάλα γαλανά μάτια της, το άγγελικό της χαμόγελο και τ' δόξαστο φωτεινό πρόσωπό της. Ο Φέρνευ, ήταν βέβαιος πως και η Ζίλλα τον είχε συμπαθήσει, γιατί κάθε φορά σχεδόν που έβγαινε από το σπίτι του, την συναντούσε στο άπεναντι πεζοδρόμιο.

Βέβαια, εκείνη εύρισκε πάντα κάποια δικαιολογία, λέγοντάς του πως πήγαινε κάπου, ήταν όμως φανερό, πως οι συναντήσεις αυτές δεν ήταν έγτελως τυχαίες.

Αυτά σκεφτόταν ο Φέρνευ, όταν τον πλησίασε αθρόα ο Λίγκ, ο Κινέζος υπηρέτης του και του έδωσε

Τα δράματα της κατασκοπείας

ΕΝΑ ΣΦΑΛΜΑ πού πληρώθηκε φθηνά

ΤΟΥ ΔΡΟΟΥΡ ΜΙΛΛΣ

κάποιο σημείωμα, που εκείνη την ώρα είχε φέρει κάποιο πρόσωπο που έφυγε άμέσως. Ο νέος διάβασε το σημείωμα, και έπειτα το έσχισε σε μικρά κομματάκια με καταφανή συγκίνηση. Αμέσως κατόπιν ζήτησε το παλτό του και το καπέλλο του, έστειλε τον Λίγκ να του φωνάξει ένα ταξί κι' έφυγε, δίνοντας στο σωφέρ με σιγανή φωνή κάποια διεύθυνση.

= 42 =

Λίγη ώρα αργότερα, ο Φέρνευ άνέβαινε τα σκαλιά ενός μεγάλου μιάς κεντρικής οδού του Λονδίνου. Διέσχισε βιαστικά μερικούς διαδρόμους και σταμάτησε μπροστά σε μια πόρτα που έφερε τον αριθμό 10. Κτύπησε και μίληκε μέσα.

Μπροστά σ' ένα απείρητο γραφείο καθόταν ένας μεσόκοπος άνδρας, με αδρά χαρακτηριστικά και με μικρά γεμάτα φλόγα μάτια.

Ο Φέρνευ πήρε στάση προσοχής και χαιρέτησε με μια υπόκλιση.

Ο μεσόκοπος άνδρας σηκώσε τα μάτια και ψιθύρισε με φωνή σιγανή:

— Καλημέρα, λοχαγέ Φέρνευ. Λάβετε τον κόπο να καθήσετε.

Ο νέος, χωρίς από την συγκίνηση,

κάθισε στο κάθισμα που του υπέδειξε, με μια μικρή χειρονομία ο συνομιλητής του. Ο τελευταίος αυτός, άνοιξε ένα φάκελλο που βρισκόταν μπροστά του με την επιγραφή «Κι-νεζική οργάνωση Βοϋ — Φί», έριξε μια ματιά σε μερικά έγγραφα κι' έπειτα, στηλώνοντας αψιτητα το βλέμμα του στον νέο, τον ρώτησε με φωνή ήρεμη:

— Πώς συνέβη, λοχαγέ, να έχετε στην τσέπη σας τα όνόματα της οργανώσεως Βοϋ — Φί, τη βραδυά που πήγατε στο Σαγκάι-Κλάμπ προ έξη μηνών;

— Νόμιμα, σέρ, πως ήταν ασφαλέστερο να κρατώ το έγγραφο μαζί μου, παρά να το αφήσω στο ξενοδοχείό μου. Επρόκειτο άλλωστε στο Σαγκάι-Κλάμπ να συναντηθώ με τους πράκτορες της υπηρεσίας μας.

— Και όμως έφυγατε από κεί και πήγατε μ' ένα φίλο σας σε κάποιο καμπαρέ.

— Μάλιστα, σέρ.

— Εκεί σ' έμεθυσαν, και σ' έκλεψαν το πολύτιμο έγγραφο, οι Ιάπωνες.

Ο νεαρός λοχαγός, κατακόκκινος και ντροπισμένος, δεν απάντησε. Στύλωσε τα μάτια του στο πάτωμα κι' έμεινε σιωπηλός. Η ταραχή του ήταν φανερή.

Τό αποτέλεσμα, συνέχισε ο συνομιλητής του νέου, δεν το γνωρίζετε ασφαλώς. Τρεις Κινέζοι, μέλη της οργανώσεως Βοϋ — Φί, που εργαζόνταν στην Ιαπωνία για λογαριασμό της πατρίδος των τουφεκίστησαν. Οι Ιάπωνες για να συκοφαντήσουν την υπηρεσία μας στους Κινέζους, διέδωσαν ότι σεις έπουλήσατε τα μυ-

Ένας άνθρωπος που φορούσε κινέζικα βγήκε έξω σέρονοντας δεμένο πίσω του τον Φέρνευ.

στικά της Βου — Φί σ' αυτούς. Οι Κινέζοι το πίστεψαν κι' έπειδή ποτέ δεν συγχωρούν τους προδότες, απέπειράθησαν να σ' εφεύσουν τέσσερις φορές. Την τελευταία φορά σ' έσωσε κάποιος Κινέζος Λίγκ, αυτός που τώρα έχετε στην υπηρεσία σας και ο οποίος σ' εφάνερωσε τα σχέδια της «Βοϋ — Φί» έναντιόν σας. Έσείς, έπειτα απ' αυτό, αναγκασθήκατε να εγκαταλείψετε την Κίνα, παίρνοντας μαζί σας και τον Λίγκ, στον οποίο έχετε μεγάλη εμπιστοσύνη.

«Λοχαγέ Φέρνευ, όταν προσελήφθητε στην «Ιντέλλιτζενς Σέρβις», σ' ελπα ότι η υπηρεσία μας θα σ' εφάνερωνε μια δύσκολη αποστολή και ότι η ζωή πολλών πρακτόρων μας θα εξαρτάται από σ' εφ. Είναι έτσι, λοχαγέ;

— Μάλιστα, σέρ.

— Σ' ελπα ακόμη, λοχαγέ Φέρνευ, πως η φήμη και το γόητρον της αγγλικής υπηρεσίας κατασκοπείας εφείλονται στο γεγονός ότι οι άνθρωποι που εργαζόνται σ' αυτήν, ούδέποτε προδίδουν το μυστικό τους. Αλλά, λοχαγέ... και στο σημείο αυτό το βλέμμα του συνομιλητού του Φέρνευ έγινε πραγματικά φαρμακερό, χωρίς, όμως, ν' αλλάξει και ο τόνος της φωνής του, σ' επροσέθεσε και κάτι άλλο. Σ' ελπα ότι η απροσεξία τιμωρείται από την «Ιντέλλιτζενς Σέρβις» με την ίδια ποινή με την οποία τιμωρείται η δειλία ενώπιον του έχθρου. Είναι ένα έγκλημα ποδ ή «Ιντέλλιτζενς Σέρβις» ποτέ δεν συγχωρεί. Έχετε τίποτε να πείτε, λοχαγέ;

— Όχι, σέρ, απάντησε με σβυσμένη φωνή ο νέος.

— Πηγαίνετε, λοιπόν, τώρα.

= 43 =

Τό ίδιο βράδυ, ένα βράδυ σκοτεινό και συννεφιασμένο, ο Φέρνευ, καθώς επέστρεφε στο σπίτι του, συνήντησε πάλι την Ζίλλα Μώλ, στην αρχή της λεωφόρου. Της επρότεινε έναν περίπατο κι' όταν εφθασαν έξω από την έπαυλή του, εκείνη του εξωμολόγηκε πως τον συμπαθούσε πολύ κι' ότι πίστευε πως κι' εκείνος την αγαπούσε, αλλά ότι κάποιο μυστικό τον εφπόδιζε να της αποκαλύψει το αίσθημά του.

Ο Φέρνευ που δεν εφερίμενε αυτόν τον αίσθηματικό αλφινδισμό, ετοιμαζόταν να της διηγηθεί την τραγική του ιστορία, όταν εκείνη του ελπε με φοβισμένη φωνή:

— Κύτταξε εκεί. Κάποιος μ' εσ παρακολουθεί από την σκεπή του σπιτιού σας.

— Θάνα ο Λίγκ, απήντησε ο Φέρνευ, προσπαθώντας να κρύψει την ταραχή του.

— Τέτοια ώρα ο Λίγκ στην στέγη του σπιτιού; Είπε η νέα με αφέλη α-πορία.

— Σταθίτε εδώ, να πάω να ιδώ τι συμβαίνει, είπε ο Φέρνευ κι' απομακρύνθηκε ταρταμένος.

Η νέα δεν ελπε τίποτε. Καθώς, όμως, η ώρα περνούσε κι' ο Φέρνευ δεν παρουσιάζόταν, άρχισε ν' ανησυχί.

Η ανησυχία της μετεβλήθη σ' αγωνία, όταν έπειτα από άναμονη αρκετής ώρας, θυμήθηκε αυτά που διαδιδόταν για τον άγαπημένο της, ότι

δηλαδή, όλες αυτές ε μεταρρυθμίσεις που έκανε στο σπίτι του εφείλονται στο ότι διέτρεχε κάποιο σοβαρό κίνδυνο εξ αφορμής κάποιας μυστηριώδους περιπέτειας του στην Κίνα. Σκέφτηκε λοιπόν να καλέσει σ' εβοήθεια, έπειτα όμως συλλογίστηκε πως ίσως αυτό να εφέβετε σε μεγαλύτερο κίνδυνο τη ζωή του φίλου της. Χωρίς λοιπόν να χάσει καιρό, έτρεξε στο σπίτι της, πήρε μαζί της το μεγάλο λυκόσκυλό της, και εφαναγύρισε στο σπίτι του Φέρνευ, αποφασισμένη να μπει ή ίδια μέσα και να δει τι συμβαίνει. Έκείνη όμως την στιγμή, αντελήφθη πως η πόρτα του κήπου ήταν μισάνοιχτη, κι' ένας άνθρωπος κοντός, που φορούσε Κινέζικα ρούχα, βγήκε έξω προφυλακτικά, σέροντας πίσω του δεμένο τον Φέρνευ. Σε λίγη απόσταση βρισκόταν ο Τάμεσις. Ωρισμένος ο δολοφόνος ε-πρόκειτο να ρίξει το νέο στο ποτάμι.

Χωρίς να χάσει καιρό η Ζίλλα παρακίνησε το σκυλί της να εφρήσει έναντιον του κακοποιού. Εκείνο χύμψε άμέσως κατ' επάνω του. Ο Κινέζος, τρομοκρατημένος, εφκατέλειψε το θύμα του και άρχισε να τρέχει.

= 44 =

Ευτυχώς ο Φέρνευ ήταν μόνο λιπόθυμος. Η νέα έλυσε άμέσως το σχοινί με το οποίο ήταν δεμένος, το εφήρεσε στο φινιτρο και τον εφερε στον έαυτό του. Εκείνος τότε της διηγήθηκε την περιπέτεια του στην Κίνα, προσθέτοντας πως ο Κινέζος που τον έδεσε δεν ήταν άλλος από τον Λίγκ, που τον νόμιζε για σωτήρα του. Σκόπευε να τον ρίξει στον Τάμεσι δεμένο. Όταν θά πνιγόταν, θα του έλυνε το σχοινί και όλοι θα πστευαν πως είχε πνιγί.

Η Ζίλλα ζήτησε να παραδώσουν τον Λίγκ στην αστυνομία. Ο Φέρνευ, όμως, θυμήθηκε τα λόγια του αρχηγού του και αρνήθηκε. Δεν είχαν άλλοτε τίποτε να κερδίσουν. Θα καλούσε τον Λίγκ, θα του εφηγούσε πως δεν πρόδωσε την οργάνωσή τους, πως είχε κάμει κάποιο μεγάλο σφάλμα, και πως έπρεπε να τον συγχωρήσουν επί τέλους. Εκείνος δε για να τους αποδείξει την τιμιότητά του, θα συνέχιζε την εργασία του, με περισσότερη προσοχή και φρόνηση αυτή τη φορά.

= 45 =

Δέκα μέρες αργότερα, ο Φέρνευ μαρκάρει με τη σύζυγό του, την άμορφη Ζίλλα, σ' ένα ατμόπλοιο που άναχωρούσε για την Κίνα. Τους συνόδευαν ο Λίγκ και το λυκόσκυλο.

Λίγη ώρα προτού βγί το καράβι από το λιμάνι του Λονδίνου, ένας μεσόκοπος άνδρας ανέβηκε στο πλοίο και ζήτησε να δει τον μηχανικό Φέρνευ, της Κινέζικης Εταιρίας Μηχανικών Κατασκευών. Όταν ο νέος παρουσιάσθηκε, ο άγνωστος τον πλησίασε και σφίγγοντάς του το χέρι του ψιθύρισε:

— Λοχαγέ Φέρνευ, είμαι βέβαιος πως τη φορά αυτή, δεν θα επιτρέψετε να σ' ελέφουν. Τα λάθη βέβαια είναι για τους ανθρώπους, αλλά πληρώνονται κάποτε πολύ ακριβά. Έσείς φθηνά την γλυτώσατε. Τώρα σ' εχω απόλυτη εμπιστοσύνη. Καλό ταξίδι, λοχαγέ.

— Ευχαριστώ, ψιθύρισε ο νέος συγκινημένος.

ΑΡΘΟΥΡ ΜΙΛΛΣ

Εύδυμες ιστορίες

ΕΥΤΥΧΗΣ

Δυο φυλακισμένοι μιλούν ανάμεσα από τα κάγκελλα των κελιών τους.

— Για πόσον καιρό είσαι εδώ Τζών;

— Για τρεις εβδομάδες.

— Είσαι εύτυχης. Και για ποιο λόγο;

— Σκότωσα την θεία μου.

— Και λές πως θα είσαι εδώ μονάχα για τρεις εβδομάδες;

— Ναι. Σε τρεις εβδομάδες θα με κρατήσουν.

ΤΥΧΕΡΟΣ ΑΝΘΡΩΠΟΣ

Ο κ. Κ. κάθεται στο πρώτο πάτωμα μιάς πολυκατοικίας. Ένα πρωί χτυπά την πόρτα του κάποιος που έχει μια τεραστία καρούλα στο μέτωπο.

— Κύριε! φωνάζει ο άνθρωπος στον Κ. καθώς περνούσα κάτω από το μπαλκόνι σας, δέχθηκα κατακέφαλα μια γλάστρα!..

— Είστε πολύ τυχερός, αγαπητέ του άπαντά ο κ. Κ.

— Πώς είπατε; φωνάζει ο άλλος. Τρώω μια δολοκλήρη γλάστρα στο κεφάλι και με λένε τυχερό;

— Βεβαίως! αλλάζαμε διαμέρισμα.

— Εδώ και τρεις μέρες μέναμε στο τέταρτο πάτωμα.

ΤΟΝ ΤΥΛΙΕ

Ένας Κοζάκος από την Μόσχα διέσχισε μια μέρα εφίππος στην στέππα, όταν ξαφνικά έσπασε μια τρομερή θύελλα.

Νομίζοντας ο Κοζάκος ότι ήλθε η τελευταία του ώρα, πήδησε από το αλογό του, γονάτισε κι' άρχισε τις προσευχές.

— Άγιε Νικόλαέ μου, έλεγε, σ' εφε με και σ' ετάξω να πουλήσω αύριο στην αγορά του Γιαροσλάβ το αλογό μου και να σ' εανάψω με τα λεπτά του κεράϊ!

Ο Άγιος άκουσε την προσευχή του Κοζάκου κι' αυτός σώθηκε. Έσπασε σ' εως και άδολάβε με το αλογό του στο Γιαροσλάβ.

Την άλλη μέρα, παρουσιάζονταν σύμφωνα με το πάμα του, στην αγορά. Αλλά δεν είχε μαζί του μόνον τ' αλογό του, αλλά και έναν πετεινό.

— Τι πουλάς; τον ρώτησε κάποιος.

— Έναν πετεινό και ένα αλογό. Δεν πουλάω όμως το ένα χωρίς το άλλο.

— Διακόσια ρούβλια τον πετεινό και τριάντα καπίνια το αλογό.

Ο άλλος απόδωσε για την διατίμηση, αλλά αγόρασε στο τέλος και τα δύο.

Ο Κοζάκος τότε, βάλε τα διακόσια ρούβλια στην τσέπη του, άγοράζει με τα τριάντα καπίνια στην πόλη έκκληση, που συνήντησε:

— Βλέπεις άγιέ μου, λέγει ε-νάβοντας τα κεράϊ υπέρσ στην είκονα του Άγιου Νικολάου, σ' εφερα το πάμα μου. Τάσα έπιασα από την πούληση του αλόγου!..

Χριστούγεννα

Σήμερα, η Κουβεντούλα μας αποδίδεται σε σας, δηλαδή στον καθένα και σε όλους. Και πρώτα-πρώτα, επιτρέψτε μου να σας ευχηθώ να περάσετε ευχάριστα Χριστούγεννα και καλή Πρωτοχρονιά. Σας το εύχομαι μ' όλη μου την ψυχή, γιατί μου φαίνεται πως σας γνωρίζω όλους εσάς, τους άγνωστους αναγνώστες και αναγνώστριες μου. Και κάθε φορά που ανοίγω ένα γράμμα σας, αισθάνομαι να με κατέχει κάποια συγκίνηση. Μου φαίνεται πως ανοίγω κάθε φορά από μια καρδιά, και προσπαθώ, όσο μου είναι δυνατόν, να σας συμβουλευτώ σαν να επρόκειτο γι' άνθρωπο δικό μου.

Τώρα, άς αφήσουμε αυτά. Θα έπωφεληθώ της ευκαιρίας για να σας γράψω μερικά λόγια για τον τρόπο με τον οποίο εφορτάζονται άλλοι τα Χριστούγεννα. Στις περισσότερες ευρωπαϊκές κι' αμερικανικές χώρες, όλα τα σπίτια, φτωχά ή πλούσια, έχουν από ένα δένδρο των Χριστουγέννων. Οι φτωχοί έχουν συνήθως ένα ψεύτικο δένδροκι το οποίο είχαν αγοράσει κάποτε. Μετά την πρωτοχρονιά το κόβουν κι' έτσι το διατηρούν χρόνια πολλά ή εν ανάγκη, όταν δεν έχουν, μεταχειρίζονται ένα απλό κλωνάρι πεύκου. Το στολίζουν με χρωματιστά, ασμένια, χρυσά χαρτιά. Το βράδυ πριν κοιμηθούν τα παιδιά τοποθετούν με ευλάβεια τις κάλτσες τους στο τζάκι. Ο Σάντα Κλάους (ο Άγιος Βασίλειος των ξένων) θα τις γεμίσει την νύχτα με χρήματα, γλυκά και δώρα. Συνήθως οι κάλτσες αυτές είναι μακρούς, γιατί τέτοιες φορούν εκεί τα παιδιά λόγω του κρύου κι' έτσι χωρούν πολλά πράγματα. Άλλωστε άμα περισσεύουν τα δώρα, τοποθετούνται τριγύρω στις κάλτσες ή στο δένδρο και ξεχωρίζουν με χαρτάκια καρφίτσωμένα επάνω π. χ. αγία των Άνδρων ή α' Άντα Κλάους. Τι ωραίες συνήθειες! Κι' εμείς τελευταίως ακολουθούμε τις συνήθειες αυτές. Πολλοί μας παρεξηγούν και μας λένε ότι ξενίζουμε. Κι' όμως είναι τόσο ωραία συνήθεια!

Άς έλθουμε τώρα στο γεύμα των Χριστουγέννων. Εμείς, έχουμε το Χριστόβωμο, τους κουραμπιέδες και την γαλοπούλα. Είναι σχεδόν κάτι σαν το αρνί του Πάσχα. Εκτός της γαλοπούλας, οι Άγγλοι συνηθίζουν και το Πλάι - Πουί ντιγκ. Είναι ένα είδος κέικ που γίνεται με τα συνηθισμένα συστατικά των κέικ αλλά επί πλέον περιέχει άφθονα φρούτα γλασέ, κάστανα, αμυγδαλά... Αντί για βούτυρο μεταχειρίζονται ένα ειδικό λίπος. Το κέικ αυτό δεν φίνεται στο φούρο αλλά αφού διαλυθούν τα υλικά τοποθετούνται σε μια σακκούλα από τουλπάνι και βράζονται σε πολύ όλιγο νερό και σε πολύ σιγανή φωτιά. Το κέικ αυτό τρώγεται ζεστό. Προσγίνεται δε από ζάχαρι και ροδί και όταν τοποθετηθεί στο τραπέζι, ανάβεται μ' ένα σπρίτο. Τότε όλα τα μέλη της οικογένειας και οι προσκεκλημένοι τους θαυμάζουντας την φλόγα ανταλλάσσουν τις ευχές των.

Όσο για το στόλισμα του δένδρου θα σκεπτεσθε άσφαλώς ότι δεν χρειάζεσθε ό-δηγίες. Πραγματικά, πολλές από σας θα έχουν στολίσει άρκετά δένδρα και θα έχουν όλα τα αντικείμενα που τους χρειάζονται. Άσμένια, υπαλλοιόκρια, αστράκια, πήγες από ασμένια κορδέλλα κλπ. Όλα αυτά είναι όμοια, πολύ όμοια και άρκετά άκοιβά, αλλά το δένδρο στολισμένο μόνον μ' αυτά είναι κάπως έχρωμο. Το σπίτι, το δένδρο θέλουν φως, χρώμα, ζωή. Άν θέλετε όμως ποτέ κοράκια ε-

Το ΚΑΡΝΕ

Καπέλλο
ΕΝΑ ΜΟΝΤΕΛΟ ΤΟΥ ΟΙΚΟΥ
«ΔΕ ΜΟΝΙΕ»

Το μοντέλο αυτό είναι από άντη λόνγκι σκούρο. Γαρνίρεται μ' ένα χοντρό ριόγκο από κορδέλα γκρό γκρόν.

Γάντια ορ, μαλ-
ινες κάλτσες
ταγιεράκι
πρακτικό

Η ζακετούλα αυτή είναι σταυρωτή εμπρός σχηματίζει καλά την μέση και έχει δυο ραφές πίσω. Η φούστα, έχει ε-

να ίσιο φόλλο εμπρός και κλοσάρι, ό λίγο στα πλάγια. Στο Παρίσι φοριούνται πολύ τελευταίως οι μάλλινες κάλτσες με τα ταγιέρ και τα παλτά σπόρ. Τα γάντια είναι από σουέντ εξώραφα σε χρώμα μπρίκ.

της ΤΥΝΑΪΚΑΣ

Δώρα καλλιτεχνικά

Σήμερα πάλι θα σας μιλήσω για δώρα. Μή με παρεξηγήσει! Δεν φταίω εγώ, φταίει η εποχή. Άλλωστε όλοι μας, ποιός λίγο ποιός πολύ, αυτά σκεφτόμαστε τώρα, αυτά που θα δώσουμε κι' αυτά που θα λάβουμε... Τ' αποσιωποητικά εκφράζουν την πιθανότητα και την σχετική αμφιβολία. Πάντως πρέπει να ενθυμούμεθα την στιγμή που θα εκλέξουμε το δώρον που θα κάνουμε ότι... το δώρον προδίδει πάντοτε τον δωρητή. Δεν όμιλώ για την αξία του δώρου. Πολλά δώρα χωρίς αξία μας συγκινούν περισσότερο από άλλα μεγαλύτερα αξίας. Όμιλώ για το γούστο και την σκέψιν που ώδήγησαν εις την εκλογή αυτή.

Τα καλλιτεχνικά δώρα άρέσουν πάντοτε στις γυναίκες. Αυτές τα αισθάνονται και τα χαίρονται περισσότερο, όπως χαίρονται ανθρώπινα κάθε τι ωραίο στη ζωή. Είς την εκλογή των δώρων, πρέπει πάντα να σκεπτεσθε την νοοτροπία εκείνων που πρόκειται να λάβουν τα δώρα. Οι άνθρωποι των γραμμάτων θα εκτιμήσουν ένα καλό βιβλίο, οι πρακτικοί άνθρωποι κάτι χρήσιμο και γενικότερα οι μορφωμένοι άνθρωποι και οι γυναίκες, κάτι το καλλιτεχνικό ή κάτι που έχει σχέση με την τέχνη ή την φιλολογία.

Τώρα τελευταίως, το γνωστό καράστημα της οδού Σταδίου, το «Άκρον» εδάρθηκε να μας προσέλκη. Κάλε μάρ εμφανίζει και κάτι ωραίοτερο. Τις προάλλες είχε μια βιτρίνα με διάφορες ποιητικές συνθέσεις σε εκλεκτές πορσελάνες, έργα γνωστών καλλιτεχνών. Ένθουοιόμην: Ένα ωραίο κορίτσι έαπλωμένο στην άνθισμένη γλόη. Έκτακτο.

Μιά άλλη μέρα εθαύμασα κάτι υπέρογους μπρούτζινους. Ιδιαίτέρως ένα λεοντάκι ετοάβηξε την προσοχή μου και την θαυμασίον μου.

Θέλοντας να βρω ένα μπρούτζινο αγαλματάκι ενός μεγάλου μουσουργού για να το δωρήσω σε κάποια δεσποινίδα τελειόφοιτο του Ώδείου, άνεκάλυφα μια όλοκληρη σειρά τέτοιων αγαλμάτων σε διάφορα μεγέθη: Μπετόβεν, Σοπέν, Σούμαν, Μότσαρτ κλπ. Άλλη σειρά ποιητών: Γκαίτε, Σίλλερ... Θα βρήτε άσφαλώς εκεί και την προτομή του Μεγάλου Ναπολέοντος αν πρόκειται το δώρον να δοθής σε στρατιωτικόν ή σε θαυμαστήν του Μεγάλου κατακτητή.

Μιά άλλη μέρα με ξετρελλάναν τα κούσταλλα. Τι θαύματα ήσαν αυτά. Κούσταλλα σε όλους τους χρωματισμούς και για όλα τα γούστα. Ο Άττικός ήλιος έπαιζε παιχνιδιάρικα μέσα στην βιτρίνα και θύμιζε το γωστό παραμύθι των γυλίων και μιας νυκτών όπου, όπως ένθυμείσθε, όλα τα αντικείμενα ήσαν φτιαγμένα από πολυτίμους λίθους που εφώτιζαν τα πάντα με τις ανταύγειες των.

Υπόγουν εκεί και διάφορα άλλα καλλιτεχνικά αντικείμενα σε τιμή προστιή σε όλους. Εβρίξα μια ματιά στις τιμές, με ένδιαφέρουν ιδιαίτερος. Επήρα μάλιστα κι' ένα νοστιμώτατο κολλιέ για κάποια φίλη μου. Άλήθεια σ' αυτά τα είδη ή συλλογή είναι άτελείωτη. Όποσδήποτε τουλάχιστον για να ικανοποιήσετε τα μάτια σας, πηνάινετε στο Κατάστημα «Άκρον» επί της οδού Σταδίου αρ. 26 και θα αισθανθήτε μια μεγάλη ψυχική εύγαιρίστηση.

Αν θωνίσετε, έτι και να πάρετε θα γαρτοποιήση άσφαλώς εκείνους που θα λάβουν τα δώρα σας και θα ένθυμήσουν εξάπαντος το ραφινάρισμένο γούστο σας.

Αν θέλετε πάλι φθηνά και πρακτικά δώρα άποταθήτε στο «Ερμείον» όδου Καλαμίου 27 ή στο «Κουστάλα» όδου Αιόλου 85.

Χρήσιμες συμβουλές

Πώς να αφαιρέσετε τους λεκέδες από μπογιές στο παρκέ σας

Τρίψετε δυνατά τον κάθε λεκέ μ' ένα καθαρό πανί βουτηγμένο σε νερό. Τρίψτε άρκετά εάν θέλετε να τους βγάλετε. Εάν οι λεκέδες είναι έχει πολύ καιρό θα άρνησθε λιγάκι. Όσο πιδ φρέσκοι είναι οι λεκέδες τόσο και άφαιρούνται εύκολότερα.

Με μια παληά ρόμπα του μπάνιου κάνετε πετσέτες του προ-ώπου ή και χαλ του μπάνιου.

Με μια παληά κουβέρτα κά-νετε παντόφλες ζεστές του συζύγου σας. Θα τις φορή όταν γράφη και θα του κρα-πούν τα πόδια ζεστά. Αν έχετε κομμά-

τια από παληά γούνα για να τις φοδρά-ρετε, θα γίνουν έκτακτες.

Θα σας περισσεύουν πολλά κομμάτια με τα όποια θα μπορούσθε να κάνετε ένα ή περισσότερα μαξιλαράκια. Αν τα γαρνίρετε με κορδόνι γομφιασστό ή τα κεντήσετε με γοντρό μαλλί θα τα δοήτε πάρα πολύ χρήσιμα και ζεστά.

Με τα μικρά κομμάτια που θα σας περισσεύουν κάνετε πιασμάτια για το σίδερο. Διπλώσετε δυά-τρία κομμάτια σκεπάστέ τα μ' ένα οιονδήποτε άλλο ύφασμα και είναι έτοιμα.

Πάντα με κομμάτια από παληές κου-βέρτες μπορείτε να φτιάξετε μαξιλαρά-κια πολύ μικρά για το γυάλισμα των πα-πουτσιών. Το γυάλισμα θα γίνεται εύ-κολώτερο και ή τάξιν του σκευός σας θα είναι μεγαλύτερη.

Πρακτικό και κομψό φο-
ρεμα μάλλινο

Το φορεματάκι αυτό είναι πολύ πρα-κτικό. Πηνάινει εξ ίσου καλά σε ό-λα τα σώματα και σε όλες τις ήλι-κίες. Οι σωματώδεις γυναίκες θα με-ταγεισθούν μόνον για την κατα-

σκευήν του σκούρα ύφασματα δηλ. μπλέ μαρέν ή μαύρο. Οι λεπτερές έλες τις άποχρώσεις. Το μπλέ σιελ συνη-θίζεται πολύ και είναι κατάλληλο για κοριτσόπουλα.

Χρήσιμοι έντροφοι

Τα μικρά πιασμάτια πιασμένα στην

ζώνη είναι πολύ μοντέρνο και πρακτικό. Γίνεται από ύφασμα ή πετσά ασορτί με την ζώνη. Το μεγαλύτερο τσαντάκι ε-
φαρμόζεται κι' αυτό σε ζώνη και είναι
γρηγορότερο για πεζοπορίες, ημέρες θρο-
γερές κλπ. Να και το τελευταίο μοντέ-
λο από γαλότσες. Σκεπάζουν καλά το
πόδι ως πάνω από τον αστράγαλο και
μιας προσφύλασσον από συνάχια.

Το νεώτερο τένισμα

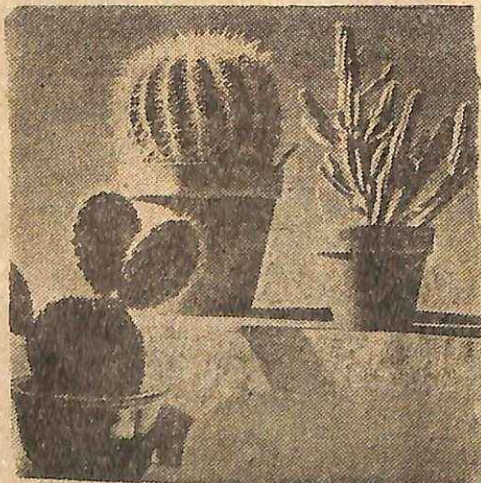
Το πάζ δένεται όπως βλέπε-
τε στην εικόνα. Το κτένισμα αυτό
θυμίζει τας μαρκησίας της εποχής

του Λουδοβίκου ΧΙΥ. Είναι πάρα πο-
λύ χαριτωμένο για τις πολύ νέες τυ-
ναίκες ή τα κορίτσια.

Τα κακτοειδή

Δεν θα σας μάθω άσφαλως τίποτε και-
νούργιο λέγοντάς σας ότι τα κακτοειδή
είναι της μόδας. Απλώς σας υπενθυμί-

ζω ότι η μόδα τους εξακολουθεί και έπα-
κτείνεται. Δεν στοιγίζουν πολύ, είναι
πολύ εύκολο συντήρητα, πολύ διακοσμη-
τικά και πολύ κατάλληλα για τις μον-
τέρνες επιπλώσεις. Όλα τα ανθοπωλεία
έχουν μικρά γλαστράκια με αυτά.

κίτρινα, κίτρινα ή πράσινα, χάρις εις τα
οποία τα κακτοειδή αποκτούν το χρώμα
που τους λείπει.
Εάν τοποθετήτε τα θαλάμια αυτά ε-
πάνω, σ' ένα ποτιστικό φυτό, ύφασμα ή
ιματισμό γρασίδι, ή εμφάνισις των θα
γίνει ακόμα πιο εύχρηστη και πιο άπο-
δοκτική.

= 44 =

ΓΙΑ ΤΙΣ ΓΙΟΡΤΕΣ

Βασικόληπτα με μαλιά

Υλικά: 1 οκά αλεύρι, 8 αυγά, μισή
οκά γάλα, 75 δράμια βούτυρο, 10—12
δράμια ζάχαρη και λίγο άρωμα βανίλιας.

Κατασκευή: Βάζουμε την μαγιά
σε μία λεκάνη ή λίανη και ρίχνουμε σ' αυ-
τήν δυο πρέζες αλάτι και 20 έως 30 δρά-
μια γάλα ούτε ζεστό ούτε κρύο, αλλά
γλυκό. Προσθέτουμε και τόσο αλεύρι, ό-
σο θα φθάσει για να γίνει μία ζύμη μα-
λακή σαν κουρκουτί. Έπειτα, σκεπάζο-
με το μίγμα και το τοποθετούμε σε μέ-
ρος όχι ψυχρό, ώστε ν' ανεβεί. Αφού α-
νεβή, βάζουμε σε μία λεκάνη το αλεύ-
ρι, κάνουμε έναν λαχκό στην μέση και ρί-
χνουμε μέσα τ' αυγά. Ανακατεύουμε καλά,
προσθέτουμε το βούτυρο λωμένο, το ά-
ρωμα, το υπόλοιπο γάλα γλυκό, την ζά-
χαρη και τέλος, την μαγιά. Δουλεύουμε
έπειτα όλα μαζί καλά με το χέρι και
άν φανή πολύ σφιχτή ή ζύμη, προσθέτο-
με λίγο ακόμη γάλα και εξακολουθούμε
το δουλέμα.

Αλείφουμε ένα ταψί, ρίχνουμε το μίγμα
μέσα, το περνάμε από πάνω με αυγό
και το στέλνουμε στον φούορο με την σύ-
σταση να ροδίσει καλά.

Μπανάνες τηγανιτές

Δυο ξερά μπισκότα, δυο αυγά, 6 ωρι-
μες μπανάνες, δυο κουταλιές βούτυρο.
Λιώνετε τα μπισκότα. Κτυπήσατε καλά
τ' αυγά. Περάσατε τις καθαρισμένες
μπανάνες στο αυγό και στο τριμμένο μπι-
σκότο. Τηγανίσατέ τις σε ζεστό βούτυρο.
Διαλέξτε μπανάνες ώριμες. Οι καλύτε-
ρες είναι κιτρινοόχρες και έχουν πού
και πού λεκές χρώματος καφέ. Αυτές
είναι γλυκύτερες και γευστικότερες.

ΑΙΣΘΗΤΙΚΗ

Καλλυντικά

3ον

Το προηγούμενο άρθρο μου σας έγρα-
ψα για τα διάφορα έγχυσιμα, τα
οποία για να είναι αποτελεσματικά,
γασιάζονται ως εσάν (έκδοχοι) διάφο-
ρες άλλες σκευασίες μέσα στις οποίες
διαλύονται. Και ιδίως το Stearat
actes ni στο οποίο μ' ανάλογη παρα-
σκευή δίνει ένα προϊόν ρευστό, υπό μορ-
φήν γάλακτος πολύ ομοιογενές, κι' απηλ-
λαγμένο από κάθε θρόμβο.

Το γάλα αυτό μπορεί να τροποποιηθί
με κατάλληλες προσθέσεις στις διάφορες
κατωτέρω μορφές χρήσιμες για κάθε ποι-
ότητα ή κατάσταση της επιδερμίδος (λι-
παράν, ξηράν, μαρμαρωμένη υποστοιγωτι-
χην κ.τ.λ. 1) Γάλα γλυκερίνης. 2) Γά-
λα φρούτων. 3) Γάλα στυπτικών. 4) Γά-

ΣΑΣ υπενθυμίζω και πάλι τα έκλε-
κτά λικέρ του οίκου DUMONT—MAY-
ROMATH, Καποδιστρίου 22.

ΜΗΝ ξεχνάτε ότι στο Ριζοπούλον
(Αϊόλου, μετά το κατάστημα Λαμπροπού-
λου) θα βρείτε 8, τι έκλεκτο για δώρα,
σε πέτρινα είδη.

λα άγγουριού. 5) Γάλα στυπτικής. 6) Γά-
λα από μέλι.

Οι ειδικές περιπτώσεις στις οποίες
χρησιμοποιείται το καθένα από τα γάλα-
κτα αυτά είναι οι εξής:

Το γάλα της γλυκερίνης, ε-
ίναι χρήσιμο για τα πολύ ξηρά δέρματα,
καθώς επίσης και το γάλα της στι-
πτικής, του οποίου η λειοσύλπη και
μαλακτική ενέργεια είναι υπέροχος για
τις πολύ ξηρές και θαμπές επιδερμίδες.

Το γάλα των φρούτων με
jus de fruit glyceriné, αντί της γλυκερί-
νης το οποίο είναι στυπτικόν, παρα-
σκευάζεται αναλόγως της λιπαρότητας
της επιδερμίδος με συνδυασμό άλλων
στυπτικών ουσιών όπως το νερό Χα-
μάμελιν, με τριανταφυλλόνη, με
νερό λεβάντας ή και με μίγμα όλων
αυτών.

Το γάλα άγγουριού με την
προσθήκη νοπού χυμού άγγουριού και
στεαρίν για μετρίως λιπαρά κι' ούδέτερα
δέρματα.

Και τέλος το γάλα από μέλι,
χρησιμοποιούμενο σε προώρος μαρμαρί-
να και ζαρουχλιασμένα πρόσωπα, ως α-
πολύτως μαλακτικόν, τροφονομικόν
και αντιρυτιδικόν.

Αυτές εννοείται είναι οι συνθήκες
μορφές των επιστημονικώς παρασκευαζο-
μένων τροφονομικών και κοσμητικών
της επιδερμίδος λοιπόν.

Εκτός των άλλων ενεργειών των οι
βιταμινούχες αυτές λωσιόν—για τις ό-
ποιες μιλήσαμε στα προηγούμενα—προ-
λαμβάνουν και την ευσάνισιν επί του
προσώπου οιοδήποτε γυναικός καλής και
την ανάπτυξή του, ποσότητα που συμβαί-
νει και με την αγνώστη έστω πομάδα, αν
ή γοστή της γίνεται επί μακρόν. Κατω-
τέρω σας γράφω μία απλή άλλ' άσχετα
αποτελεσματική λωσιόν για το άπασαίτη-
το ξεμακρινισμα των λιπαρών επιδερμι-
δων. Πρέπει όμως να ζητήσετε από τον
παρασκευαστή της, αν εσθε σε έπαρεια,
να γασμοποιήση ποσότητα γ α μ α-
μ ε λ ι ν, το οποίο δεν είναι απλό γασ-
μολόνηρο άλλ' ειδικό στυπτικό προϊόν.
Όλος διόλου διαφορετικό πράγμα το ε-
να από τ' άλλο:

Amandes mondées	30 gr.
Ju dist. d' Hamamelis	50 "
Eau dist. de roses	50 "

Ίθου και μία συνταγή βιταμινούχου
λωσιόν για να ξεμακρινισθε όλες έχετε
ξηρά επιδερμίδα. Καθαρίζει, μαλακώνει
και τονώνει την επιδερμίδα:

Stear te lactescent	13 gr.
Fau dist. lile	0 "
Huile de ricin	100 "

Κατωτέρω επίσης δυο συνταγές, γα-
λακτώδους βιταμινούχου λωσιόν, τις οποί-
ες γασμοποιείτε πρό της πούδας:

Stéarate la tescant	5 gr.
Glyce fin	45 "
Fau di tillée	210 "

6' δυο μέτρα και λιπαρά: Είναι το
γάλα φρούτων.

Jus de fruit glycerinée	210 gr.
Stéarat lactescent	5 "
Eau distillée	210 "

Δερματολόγος ιατρός

ΓΕΩΡΓΙΟΣ Μ. ΛΑΛΑΣ

Δερματολόγος ιατρός

Σόλωνος 40

Η ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ του Δερ-
ματολόγου Ιατρού στην σελίδα 55.

Ο ΛΑΘΡΕΜΠΟΡΟΣ

Μιά αληθινή ιστορία από τον κινεζοϊαπωνικό πόλεμο

ΚΑΤΑ τις δύο μετά τα μεσάνυ-
κτα, ή φελούκα έρριξε την άγ-
κυρα έξω από το Τάι-Τσάο, έ-
να μικρό λιμανάκι της κινεζι-
κής ακτής. Γιατί, ο καπετάνιος δεν
μπήκε μέσα στο λιμάνι; Είχε τους
λόγους του. 'Η φελούκα δεν είχε κα-
νένα φως και ή σιλουέττα της χανό-
τανε μέσα στη σκοτεινή έκταση της
θαλάσσης.

Ευθύς αμέσως, από τα πλευρά της
φελούκας άποσπάσθηκε μία μικρή
βάρκα, μ' ένα μονάκι κωπηλάτη,
και τράβηξε, όχι προς το λιμάνι, άλ-
λά προς τη βραχώδη ακτή.

Ένα τέταρτο της ώρας αργότερα,
ξεπρόβαλε από τους βράχους ένα
είδος σχεδίας με μοτέρ και πλησία-
σε στη φελούκα, όπου και πλεύρισε.
Και τότε, μεταξύ φελούκας και ακτής
άρχισε ένα γοργό πήγαινε-έλα. "Ε-
νας μεγάλος αριθμός από κιβώτια
πέρασαν από τη φελούκα στη σχε-
δία. Και πριν ακόμη φέξη, ή σχεδία
άπομακρύνθηκε και χάθηκε μέσα
στους βράχους της ακτής. Σ' ένα
σημείο της περιμενών έξη καμινία
παλαιού τύπου. Τα κασόνια φορτώ-
θηκαν πάνω στα καμινία.

Δίπλα στο βολάν κάθε καμινιού
φαινόταν κι' από ένα πολυβόλο.

Δυο άνδρες, ο ένας τπό την σχεδία
και ο άλλος από τα καμινία, στε-
κόντανε παράμερα. 'Ο δεύτερος φο-
ρούσε ρούχα Κινέζου στρατιώτου.

—Πόσα κιβώτια με πολυβόλα; ρώ-
τησε ο στρατιώτης.

—Εξήντα, απάντησε ο άλλος.

—Πυρομαχικά;

—Διακόσια πενήντα.

—Πόσα λεπτά όλα μαζί;

Και τα δολάρια έβγαιναν από τη
μιά τσέπη κι' έμπαιναν στην άλλη.

—Ετοιμοί;

—Ετοιμοί!

Τα μοτέρ άρχισαν να μουγκρίζουν.
Τα όπλα και τα πολεμορδία ξεκι-
νούσαν για τις άποθήκες των έθνι-
κών στρατευμάτων. Το έγχείρημα
δεν ήταν και τόσο εύκολο. Γιατί, ο
άποκλεισμός των άκτών όσο πήγαινε
και γινόταν πιο στενός.

Η φελούκα περίμενε πάντοτε στα
άνοιχτά του Τάι-Τσάο. Η βάρκα χο-
ροπηδούσε στο πλευρό της. Την ώρα,
όμως, που ξεδίπλωναν τα πανιά, ά-
κούσθηκε μία κανονιά.

Ο άέρας φούσκωσε τα πανιά και
ή φελούκα άρχισε να τρέχει πάνω
στο κύμα, ανάβοντας, το ένα μετά το
άλλο, όλα της τα φώτα.

Δεύτερη κανονιά άκούσθηκε, πιο
κοντά αυτή τη φορά. Και την ίδια
στιγμή, εις απόστασιν έκαστο μέτρων,
υψώθηκε μία πανύψηλη στήλη ύδα-
τος. Ευθύς αμέσως ή φελούκα στα-
μάτησε.

Σε λίγο, την πλεύριζε ένα 'Ιαπω-
νικό άνιχνευτικό. Μιά διαταγή με
τον τηλεβόα κι' ο καπετάνιος της

φελούκας ανέβηκε, χωρίς άργοπο-
ρία, στο πολεμικό.

Τόν ώδηγησαν μπροστά σ' έναν ά-
ξιωματικό:

—Από που έρχεσαι; τόν ρώτησε
αυτός.

—Από την Καντώνα.

—Πού πάς;

—Στο 'Αμού.

—Τι φορτίο έχεις;

—Τίποτε για την ώρα. Ψάχνω για
ναύλο. Οι δουλειές δεν πηγαίνουν
καθόλου καλά.

—Κάνεις πολύ άσχημα που με
παίρνεις για τόσο απλοϊκό, είπε ο ά-
ξιωματικός. Έρχεσαι από το Κόγκ-
Κόγκ, όπου φόρτωσες όπλα και πυ-
ρομαχικά, για λογαριασμό των έπα-
ναστατών αυτού του μέρους. Πού εί-
ναι τα όπλα; Σε συμβουλεύω ν' ά-
παντήσεις γρήγορα. Και να μη μου
πής ψέμματα. Διαφορετικά, θα σε
κρεμάσω.

Και στραφείς προς τους ναύτες ο
γιαπωνέζος άξιωματικός έπρόστα-
ξε:

—Ετοιμάστε το σχοινί.

—Δεν μετέφερα όπλα, είπε ο Κι-
ζος.

—Δηλαδή θέλεις να πής ότι έφθα-
σα πολύ άργά και ότι τα όπλα δεν
βρίσκονται πιά πάνω στο καράβι.
Πού τα ξεφόρτωσες; Άλλά δεν χρει-
άζονται έρωτήσεις. Θα διατάξω να
γίνη έρευνα μέσα στη φελούκα σου.

—Δεν θα θρήτε τίποτα μέσα στη
φελούκα, είπε ο Κινέζος.

Ο Κινέζος άρχισε να βγάξη από το
στόμα του δαχτυλίδια καπνού.

Και πρόσθεσε:

—Μου επιτρέπετε να καπνίσω;

—Ναι! Το τελευταίο σου τσιγάρο.

Πέντε ναύτες πέρασαν στη φελού-
κα κι' άρχισαν να ψάχνουν. Ο Κινέ-
ζος είχε στηρίξει την πλάτη του στον
σανιδένιο τοίχο της καμπίνας του Γι-
απωνέζου άξιωματικού. Είχε θγάλει
από την τσέπη του ένα τσιγάρο κι'
έναν άναπτήρα, από κεινους που ή
φλόγα τους άντέχει και στον πιο δυ-
νατό άέρα. Και σαν να μη συνέβαι-
νε τίποτε το σοβαρό, ο Κινέζος άρχι-
σε να βγάξη από το στόμα του δα-
χτυλίδια καπνού και να τα στέλνει
ψηλά προς το ταβάνι. Ήταν ένας άν-
δρας κοντόσωμος, ίσαμε σαράντα
χρονών, με πρόσωπο άδύνατο και
ψημένο από την αλμύρα της θα-
λάσσης.

Οι ναύτες επέστρεψαν από την έ-
ρευνά τους. Ο κυβερνήτης του πο-
λεμικού πήρε από ια χέρια ενός ναύ-
του το δέμα που είχαν άνακαλύψει
στο άμπάρι της φελούκας και πού
ήταν τυλιγμένο ν' έναν γκρίζο μου-
σαμά. Μπήκε στην καμπίνα όπου θρι-
σκοταν ο αινιμαλώς, έβαλε το δέ-
μα πάνω στο τραπέζι κι' έκοψε τους
σπάγγους. Ο Κινέζος κύτταζε στον
άέρα.

Άκούσθηκε ένα έλαφρό φτάρνι-
σμα. Ο Κινέζος, χωρίς να σκύψη το
κεφάλι παρακολουθούσε τον κυβερ-
νήτη που περιεργαζότανε κάτι μι-
κρές καρετίες πλάκες—το περιεχό-
μενο του δέματος.

—Μεγάλη άτυχία για σένα, είπε ο
άξιωματικός, να ξεχασθί αυτό το δέ-
μα μέσα στο άμπάρι σου. Είναι κά-
ποια έκρηκτική ύλη... Είχες πολλά
τέτοια δέματα;

Ο Κινέζος έκανε πως δεν άκουε.

—Όπως καταλαβαίνω, συνέχισε ο
άξιωματικός, πρέπει να ετοιμάσωμε
το σχοινί. Το λεθροεμπόριο όπλων τι-
μωρείται με κρεμάλα.

Ο Κινέζος έβγαλε το τσιγάρο από
το στόμα και είπε:

—Εσθυσε.

—Από τη συγκίνηση ίσως, είπε ο
Γιαπωνέζος με ειρωνεία.

—Θά το ξαναπάρω, είπε ο Κινέζος.

Αφού είναι το τελευταίο μου τσιγά-
ρο πρέπει να το καπνίσω μέχρι τέ-
λους.

Κι' έβγαλε από την τσέπη του τον
άναπτήρα. Η φλόγα υψώθηκε σαν
μία μικρή πυρκαϊά. Και την ίδια
στιγμή...—ναί, τα πάντα έγιναν μέ-
σα σε μία στιγμή—ο Κινέζος πέταξε
τον άναμμένο άναπτήρα του πάνω
στο τραπέζι, το δέμα με τις έκρηκτι-
κές ύλες πήρε φωτιά και όλα μαζί,
καμπίνα, Γιαπωνέζος και Κινέζος τι-
νάχθηκαν στον άέρα.

Ο Γιαπωνέζος πλοίαρχος μόλις
πρόλαβε ν' άκούση το σαρκαστικό
γέλιο του Κινέζου.

PENE ΖΟΥΓΚΛΕ

Τὰ κατορθώματα τοῦ «Λωποδύτη-Φάνοτομα»

Ἡ κόρη τοῦ πατριώτη

Ἡ «ΙΝΤΕΛΛΙΖΑΝΣ» - ΣΕΡΒΙΣ»
ΕΡΓΑΖΕΤΑΙ

ΙΟΥ ΧΕΡΜΑΝ ΛΑΝΓΟΝ

ΕΚΘΕΣΙΣ 44.046,01

Ὁ ἀριστοκράτης Μάρτεν Ντάλ, πῆρε θέση ἀπέναντι τοῦ Σοῦ-μερ, ρωτώντας τον :

—Λοιπόν; Τί τρέχει; Γιατί με κάλεσες; Γιατί αὐτὸ τὸ σοβαρὸ ὕφος σου; Μήπως σοῦ ξανασκάρωσε κανένα ἀσχημὸ ἀστεῖο ὁ «Λωποδύτης-Φάνοτομα»;

—Δὲν πρόκειται γι' αὐτὸν αὐτὴ τὴ φορά, Μάρτεν, καὶ δὲν σοῦ ἀποκρύπτω πὼς τὰ κατορθώματά του, δὲν μ' ἐνδιαφέρουν πιά, ὅσον μὲ ἐνδιέφεραν ἄλλοτε. Τώρα, ἔχω ἄλλες, πολὺ σοβαρὰς φροντίδες καὶ σὲ κάλεσα γιὰ νὰ με βοηθήσῃς με τὴν ὁρμή με τὴν ὁποία με βοηθήσες κάθε φορά πού ἐπρόκειτο περὶ ἐγκλήματος. Σ' ἀρέσουν οἱ περιπέτειες καὶ θὰ σοῦ προμηθεύω λίγες! Ἀκουσέ με λοιπὸν προσεκτικὰ. Οἱ περιστάσεις ἄλλαξαν κάπως τὶς ἀσχολίες μου καὶ τὰ καθήκοντά μου. Ἀπὸ τῆς ἐνάρξεως τῶν ἐχθροπραξιῶν ἐργάζομαι καὶ γιὰ τὴν «Ἰντέλλιζανς-Σέρβις».

—Ἀλήθεια;

—Γελάς, ἔ; Ἡ εἰδησις σὲ εὐχαρίστησε! Σκέπτεσαι ὅτι θὰ μὴ ποῦν καὶ σὺ νὰ δράσῃς ὅπως ὁποῖς; Καὶ θὰ δράσῃς. Μείνε ἡσυχῆς ὡς πρὸς αὐτό! Ἡ «Ἰντέλλιζανς-Σέρβις» ἔχει τὸν τρόπο ν' ἀνακαλύπτῃ τοὺς ἱκανοὺς. Τὸ ὄνομά σου φηγοῦράει πρῶτον στὸν κατάλογο. Ποιὸς τὸ ἔδωσε; Ἐγώ! Αὐτὲς εὐχαριστῶ δὲν μοῦ λές; Ἔστω, Κράτα τὶς εὐχαριστίες σου καὶ ἐτοιμάσου νὰ δράσῃς ἀπὸ σήμερα. Ἰδοὺ τί περιμένω γιὰ τὴν ὥρα ἀπὸ σένα: Ἡ «Ἰντέλλιζανς-Σέρβις» μοῦ ἐνεπιστεύθη τὶς ἐρευνες γιὰ τὰ ἐγκλήματα κατασκοπείας πού ἀσφαλῶς θὰ γίνουν στὸν τόπο μας. Ἐγὼ ὑπὸ τὶς διαταγὰς μου ἀρκετὰ ὁρῶνα καὶ τὸ ἰδιαιτέρου γραφεῖο μου... κάπου στὸ Λονδίνο. Δὲν σὲ ἐνδιαφέρει ποῦ. Ἐδῶ καὶ πέντε μέρη, ἕνας ἀγνωστος μὲ πῆρε στὸ τηλέφωνο καὶ μοῦ εἶπε: «Μίσερ Σπίτ, ἀδελφὸν τοῦ Ἀλφρεντ Σπίτ, ὁ ὁποῖος ἐστρατεύθη. Π' ἠροφούες, θὰ σὰς δώσῃ ἡ μαντάμ Σπίτ, τὴν ὁποία θὰ βρῇτε στὸ προάστιο Φλέμινγκ». Αὐτὰ τὰ μυστηριώδη λόγια μοῦ εἶπεν ὁ ἀγνωστος. Ἀνέβηκα σὲ ἕνα ὄργανό μου, στὸν ἀριθμὸ 44.046,01 νὰ πληροφορηθῇ ποῖα εἶναι αὐτὴ ἡ μαντάμ Σπίτ καὶ, ἰδοὺ ἡ ἐκθεσὶς τοῦ :

Ὁ Μάρτεν Ντάλ πῆρε τὴν ἐκθεσὶ καὶ διάβασε :

«Ἡ μαντάμ Μάργκαρετ Σπίτ διαμένει ἐν τῷ προάστειον Φλέμινγκ, εἰς μίαν μικρὰν ἐξοχικὴν μονοκατοικίαν, τὴν ὁποίαν ἐκλήρονόμησεν ἀπὸ τὸν πατέρα της, συνταγματάρχην Σέρβις, θάνατος κατὰ τὸ 1928. Ἡ μὲς Μάργκαρετ Σέρβις ἐπέλεσε τοὺς γάμους της μὲ τὸν Ἀλφρεντ Σπίτ τὸν Ἰούλιον τοῦ 1939. Ὁ Ἀλφρεντ Σπίτ εἶχεν ἔλθει εἰς τὸ Φλέμινγκ ὡς ἀντιποσώπος ἐμπορικῆς φέρμας, συνοδεύων τὴν ἀσθενή ἀδελφὴν τοῦ Ἐδβιν, εἰς τὴν ὁποίαν οἱ ἰατροὶ εἶχον διατάξει λασπόλουτρα. Τρία ἄτομα ζοῦν μετὰ τῆς Μάργκαρετ Σπίτ εἰς αὐτὴν τὴν μονοκατοικίαν. Ἰὸν Ἡ μὲς Ἐδβιν Σπίτ, ἀδελφὸς τοῦ στρατευθέντος Ἀλφρεντ Σπίτ. Εἶναι μίαν φιλάσθενος νέαν. Ὁν Ἡ μὲς Κάθριν Μπόρντ, γεννηθεῖσα ἐν τῷ Φλέμινγκ καὶ διατελοῦσα στήν ὑπηρεσίαν τῆς Μάργκαρετ ἀπὸ δεκαπενταετίας. Ἀσθενισμένη εἰς τὴν κυρίαν της ἀπέφυγε τὸν γάμον διὰ νὰ μὴ ἀποχωρήσῃ αὐτῆς. Ὁν Ὁ Τζὼν Σίκαρτ, Ἡλικίας 60 ἐτῶν, φέρει τὸν πολεμικὸν σταυρόν. Ἐπὶ μακρὰν σειρὰν ἐτῶν ὑπαξιωματικὸς. Ἐπὶ τῆς ἐπὶ τῆς διαταγῆς τοῦ συνταγματάρχου Σέρβις. Ὁταν ἔλαβε τὴν σύνταξίν του, προσελήθη εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ συνταγματάρχου Σέρβις, καὶ μετὰ τὸν θάνατον αὐτοῦ, ἐπείνευ εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τῆς Μάργκαρετ. Φημιζέται ὡς θανάσιος τύπος εἰς τὸν ὁποῖον ἐν τῷ τοῖς ἀρέσει τὸ ποτήρι.

Δὲν εἶναι εὐχολον νὰ συναχθῶν εἰς τὸ Φλέμινγκ πληροφορούμεν διὰ τὸν Ἀλφρεντ Σπίτ καὶ τὴν ἀδελφὴν τοῦ Ἐδβιν. Εἰς τὸ Φλέμινγκ ἐθεάθη διὰ πρῶτον ὅσον ἀρχὴς τοῦ 1939 μὲ τὴν ἀδελφὴν τοῦ Ἐδβιν. Ἀγνωστον πῶς, ἐγνωρίσθη μὲ τὴν Μάργκαρετ Σέρβις τὴν ὁποίαν ἐνυμνούθη τὸν Ἰούλιον. Ἐστοατεύθη ἄλλὰ ὡς διαδίδεται εἰς τὸ Φλέμινγκ, ἐλιποτάκτησε. Ἡ ἀδελφὴ τοῦ Ἐδβιν ἐξησανεῖτο λίγην μετὰ τὴν ἀποβίωσίν του. Ἀν δὲν ἔγινε ἐξασανισθὴ δὲν ἐξέονεται πῶς μονοκατοικίαν τῆς Μάργκαρετ. Ἡ Μάργκαρετ σπανίως ἐξέονεται συνοδεύουσα δὲ πάντοτε ἀπὸ τὸν Τζὼν Σίκαρτ».

—Πῶς σοῦ φαίνονται ὅλα αὐτά; ῥώτησε ὁ Σοῦμερ, μόλις ὁ Μάρτεν Ντάλ τοῦ ἐπέστρεψε τὴν ἐκθεσὶ.

—Χμ! Πῶς θέλεις νὰ μοῦ φανοῦν; Ἐξέρω γὼ τί νὰ πῶ;

—Πάρτε λοιπὸν ἀντίγραφον τῆς ἐκθέσεως καὶ κάνε ἕνα περίπατο ὡς τὸ Φλέμινγκ νὰ μαζέψῃς περισσότερες πληροφορίες. Πότε θὰ τὸν κάνῃς τὸν περίπατο αὐτό;

—Μά... εἶναι θαυμασία λιπακὰ ἡ σημερινή.

—Ἔτσι βρίσκω κι' ἐγώ. Τί κρίμα νὰ τὴν χάσῃ κανεὶς μέσα σὲ τέσσερις τοίχους... Γεῖά σου λοιπὸν Μάρτεν. Καλὸ περίπατο...

ΜΕΡΙΚΕΣ ΑΠΟΡΙΕΣ ΚΑΙ ΜΕΡΙΚΕΣ ΔΙΑΔΟΣΕΙΣ

Ὁ Μάρτεν Ντάλ, βγαίνοντας ἀπὸ τὸ γραφεῖο τοῦ Σοῦμερ, διάβασε καὶ ξαναδιάβασε τὴν ἐκθεσὶ τοῦ 44.046,01, καὶ πολυσκέφθηκε ὅσα τοῦ εἶχε πῆ ὁ φίλος του ἀστυνομικὸς. Ἐνα ζήτημα προεῖχε: Ποιὸς ἦταν ὁ ἀγνωστος πού εἶχε πάρει τὸν Σοῦμερ στὸ τηλέφωνο καὶ τί θέλησε μὲ τὸ τηλεφώνημά του νὰ καταγγεῖλῃ. Ἐνα ἐγκλημα ἴσως; Γιατί τότε νὰ μὴ ἀποταθῇ στὸ πρῶτο ἀστυνομικὸ τμήμα ἢ στήν «Σκότλαντ-Γουάρδ»; Πῶς ὁ ἀγνωστος αὐτὸς γνώριζε ὅτι ὁ Σοῦμερ ἐργαζόταν τώρα γιὰ τὴν «Ἰντέλλιζανς-Σέρβις», πράγμα πού τὸ ἀγνοοῦσε κι' αὐτὸς, ὁ ἐπιστήθιος φίλος του; Πῶς γνώριζε ὁ ἀγνωστος αὐτὸς τὸ μυστικὸν γραφεῖο τῆς νέας ὑπηρεσίας τοῦ Σοῦμερ; Ὁ ἀγνωστος αὐτὸς ἐπρεπε συνεπῶς νὰ εἶναι πράκτωρ ἐξένης δυνάμεως! Ποιὸν κατηγοροῦσε ὡστόσο; Μιὰ Ἀγγλίδα, κόρη στρατιωτικοῦ! Ἀν ἡ Ἀγγλίς αὐτὴ εἶχε σκοτώσει κατάσκοπον ἐξένης δυνάμεως, γιατί τὴν κατήγγειλε σὲς ἀστυνομικὲς ἀρχὰς τῆς πατρίδος της καὶ μάλιστα ὅχι σὲς ἀστυνομικὲς ἀρχὰς, ἀλλὰ σὲς ὑπηρεσίας ἀντικατασκοπείας; Μήπως ἡ γυναῖκα αὐτὴ, μολοντὶ κόρη στρατιωτικοῦ, εἶχε προσδοκῇ τὴν πατρίδα της καὶ κατόπιν σκότωσε ἕναν ἀπὸ τοὺς συνενόχους της; Πῶς σὲν περιπτώσῃ αὐτὴ ἡ σπεῖρα τῶν ξένων κατασκόπων δὲν τὴν ξεμπερδεύει, ἀλλὰ ἀποτεινόνταν σὲν ὑπηρεσίαν ἀντικατασκοπείας; Τὸ πρᾶγμα παρουσίαζε δυσκολίας ἰσχυρόνως τῆς παρουσίας ἐκείνου τοῦ Τζὼν Σίκαρτ. Ὅλα αὐτὰ ἦσαν προβλήματα γιὰ τὸν Μάρτεν Ντάλ καὶ τὰ προβλήματα αὐτὰ ἐπρεπε ὅπως ὅποτε νὰ τὰ λύσῃ καὶ μάλιστα σύντομα!

Μὲ τίς σκέψεις αὐτὰς ἐφθασε στὸ Φλέμινγκ καὶ κατέλυσε στὸ μοναδικὸ ξενοδοχεῖο, ὅπου ἐδήλωσεν ὅτι θὰ ἐμνεε τρεῖς ἐβδομάδες γιὰ νὰ κάνῃ λασπόλουτρα. Δὲν ἄργησε νὰ σχετισθῇ μὲ τὸν ἰδιοκτήτη τοῦ ξενοδοχείου καὶ τὸ δεῦτερον βράδυ τὸν κάλεσε στὸ πλάνο μὲν νὰ τοῦ προσφέρῃ ἕνα οὔσκον. Ὁ ξενοδόχος δέχθηκε μὲ προθυμίαν καὶ, στήν ἀρχή, χωρίς νὰ ὑποψιάζεται τὸ παραμικρὸ, ἔλυσεν ἕνα ἀπὸ τὰ προβλήματα πού ἀπασχολοῦσαν τὸν συνομιλήτῃ του.

—Προῶδουσε πολὺ τὸ Φλέμινγκ! ἔρχισε λέγοντας ὁ Μάρτεν Ντάλ. Ἐγινε πραγματικὰ ἀγνώριστο!

—Ναί. Προῶδουσε. Τὴν προδοῖα τοῦ τὴν ὀφείλουσε στὰ λασπόλουτρα. Ἐρχονται ἄρρωστοι ἀπὸ ὅλα τὰ σημεῖα τῆς Ἀγγλίας νὰ βροῦν τὴν ὕγεια τους. Εὐλογημένη λάσπη! Μόνο πού αὐτὸς ὁ καταρραμένος πόλεμος μᾶς σταμάτησε τὶς δουλειές. Ἀλλὰ χρόνια, τέτοια ἐποχὴ, δὲν εἶχα ποῦ νὰ βάλῃ τὸν κόσμο.

—Ἡ ἀλήθεια εἶναι ὅτι δὲν βλέπω μεγάλη κίνησι.

—Νέκρα! Νέκρα! Ἀν εἶχα μπρὸς μου ἕνα πολεμοχαρὴ, θὰ τὸν ἐτρώγα ζώντανόν νὰ ξεθυμάνῃ! Κατάρτα ἔπρεπε στὸν κόσμο! Ποῦ ἄλλα χρόνια! Εἶχατε πολὺ καιρὸ νάλθετε στὸ Φλέμινγκ; Ἡ μήπως ἐρχεσθε γιὰ πρώτη φορά;

—Ἦλθα πρὸ χρόνων. Κατὰ τὸ 1923.

—Ἀ! Τότε πού ἀρχίζαν νὰ γίνων

ται γνωστὰ τὰ λασπόλουτρα μας!

—Ἀκριβῶς! Δὲν ἦλθα ὅμως ἀρρωστος τότε. Μὲ εἶχε φιλοξενήσει τότε στὸ σπίτι του, ὁ συνταγματάρχης Σέρβις.

—Ἀ! Ἡ δόξα τοῦ προαστείου μας! Πάει ὁ καλὸς ὁ ἄνθρωπος! Τὸν σκότωσε ἐκείνη ἡ ἀναθεματισμένη ἐφεύρεσίς του!

Ὁ Μάρτεν Ντάλ ἐτέντωσε τ' αὐτιά του, χωρίς ὥστόσο νὰ φανερώσῃ τὴν ἐκπληξή του.

—Ναί... ἡ ἐφεύρεσις ἐκείνη τὸν ἐφάγε...

—Μὰ ἦταν νὰ μὴν πάθῃ ὁ ἄνθρωπος! Μικρὸ πρᾶγμα τῶχες; Νὰ ἐργασθῇ ὁ ἄνθρωπος δέκα ὀλίγηρα χρόνια, κλεισμένος μέρα-νύχτα στὸ ἐργαστήριό του, νὰ νερούλιασῃ τὸ μυαλὸ του μὲ μαθηματικὰ προβλήματα, νὰ θυσιάσῃ σ' αὐτὴ τὴν ἐφεύρεσίν του ὅλη του σχεδὸν τὴν παρουσίαν καὶ τέλος, νὰ τὴν παρουσιάσῃ γεμάτος ἐλπίδες, νὰ τὴν συγχαροῦν καὶ νὰ τοῦ πῶν: «Ἀτυχῶς, συνταγματάρχα, φθάσατε λίγο ἀργά! Πρὸ δύο χρόνων, ὅλους στρατιωτικὸς ἐφύρε το ἴδιο κανόνι, ἔγινε δεκτὸ καὶ τώρα ὁ στρατὸς μας μ' αὐτὸ εἶναι ἐφωδιασμένος. Κυττάξτε νὰ βρῇτε τίποτ' ἄλλο!» Αὐτὸ ἔκανε! Ἐσκασε ὁ ἄνθρωπος! Ὑστερα ἀπὸ λίγες μέρες, πέθανε ἀπὸ κεραυνοβόλο ἀποπληξία!

—Τί συμπύωσι! Νὰ ἀσχολοῦνται δυὸ ἐφευρέτες μὲ τὴν ἴδια ἀνακάλυψιν! Εἶχε καὶ μιὰ χαριτωμένη κόρη ὁ συνταγματάρχης.

—Ἀ! Μὴ μοῦ μιλάτε γι' αὐτὴ τὴν ἀτυχία! Φαίνεται πὼς ἔπεσε ἀσχημα!

—Τί ἐννοεῖτε;

—Παντρεύθηκε πρὸ ὀλίγων μηνῶν μὲ ἕνα ὕποπτο τύπο πού μᾶς ἦλθε στὸ Φλέμινγκ μὲ τὴν ἀδελφὴν του. Πῶς τὰ κατάφερε ὁ ἀσχημάνθρωπος αὐτός, ὁ μονόχωντος, νὰ τὴν κἀνῃ γυναῖκα του, εἶναι μυστήριον γιὰ ὅλους μας. Μορφωμένη νέαν, πονόφυκον, ὡραία, ἔξυπνη, ἦταν τὸ καμάρι τοῦ Φλέμινγκ. Ὅταν ἐβγαίνει νὰ πάῃ στήν ἐκκλησίαν μὲ τὸν γέρο-Σίκαρτ, ἀποκαλύπτονταν ὅλοι στὸ πέρασμά της.

—Δὲν ζῇ καλὰ μὲ τὸν ἄνδρα της;

—Πολλὰ λέγονται γι' αὐτόν, ἀλλὰ τίποτα δὲν εἶναι βέβαιον. Ἀκουσα νὰ λένε πὼς λιποτάκτησε. Δὲν ξέρω ἂν εἶναι ἀλήθεια. Πάντως, κάτι συμβαίνει. Ἡ καὶ μὲν ἡ Μάργκαρετ ἔχει ταφὴν κυριολεκτικὰ μέσα στὸ σπίτι της. Ὅτε βγαίνει, οὔτε καὶ δέχεται κανένα. Τὸ περίεργον εἶναι ὅτι καὶ ὁ γέρο-μπέκρος ὁ Σίκαρτ δὲν ξεμυτίζει ἀπὸ τὸ σπίτι. Θάλεγε κανεὶς πὼς ἀποφεύγει τοὺς ἀνθρώπους γιὰ νὰ μὴ τὸν μεθύσουν καὶ τοῦ πάρουν λόγια. Ἐχουν μαζὶ τοὺς καὶ τὴν ἀδελφὴν τοῦ Σπίτ. Γιατί Σπίτ ὀνομάζεται ὁ λιποτάκτης. Αὐτὴν ἔχουμε βδομάδες τώρα νὰ τὴν δοῦμε καὶ σὲ παράθυρον. Πιθανὸν νὰ εἶναι στὸ κρεβάτι, γιατί εἶναι ἀλήθεια πὼς ἦλθε στὸ Φλέμινγκ γιὰ λασπόλουτρα. Ποῦ τὰ κάνει ὅμως τὰ λασπόλουτρα της; Μέσα στὸ σπίτι; Κάτι συμβαίνει σ' αὐτὸ τὸ σπίτι. Βδομάδες τώρα, δὲν δέχονται οὔτε τοὺς προμηθευτάς! Ὁ γέρο-Σίκαρτ μισανόει τὴν πόρτα καὶ δίνει τὶς παραγγελίας. Ἐνας ἀπὸ αὐτοὺς τοὺς προμηθευτάς, λοχυρίζεται πὼς ἕνα πρωτὶ, ἀκουσε ζωηρὴ συζήτηση. Φαίνεται ὅτι

ὁ μίστερ Σπίτ ζητοῦσε τὸ κλειδί τοῦ ἐργαστηρίου τοῦ συνταγματάρχου καὶ ἡ Μάργκαρετ δὲν ἐννοοῦσε νὰ τοῦ τὸ δώσῃ. Ὅλα αὐτὰ δὲν μυρίζουν μυστήριον.

—Τί μᾶς ἐνδιαφέρουν! Λυπᾶμαι πολὺ μαθαίνοντας ὅτι ἡ κόρη τοῦ φίλου μου συνταγματάρχου Σέρβις στάθηκε ἀτυχία, ἀλλὰ τί νὰ τῆς κάνουμε; Ὁ καθένας μὲ τὴν τύχην του. Ἐνα οὐσκᾶκι ἀκόμα;

—Ὑστερα ἀπὸ μισὴ ὥραν, ὁ Μάρτεν Ντάλ ἀνυπομονοῦσε μέσα σὲ μιὰ τηλεφωνικὴ καμπίνα, νὰ τὸν συνδέσουν μὲ τὴν «Ἰντέλλιζανς-Σέρβις».

Τὸ πρᾶγμα δὲν εἶναι εὐκόλο γιὰ τὸν καθένα. Ὁ Μάρτεν Ντάλ ὅμως γνώριζε τί θάλεγε καὶ ποιὸν θὰ ζητοῦσε γιὰ νὰ συνδεθῇ μὲ τὴν μοναδικὴν σὲν κόσμῳ ἀντικατασκοπικὴ ὀργάνωσι.

ΤΑ ΠΡΑΓΜΑΤΑ ΜΠΑΙΝΟΥΝ ΣΤΗ ΘΕΣΗ ΤΟΥΣ

Βγαίνοντας ἀπὸ τὴν τηλεφωνικὴ καμπίνα, ὁ Μάρτεν Ντάλ τράβηξε ἀποφασιστικὸς γιὰ τὴν μονοκατοικίαν τῆς Μάργκαρετ Σπίτ. Ἐσήμανε καὶ, ὕστερα ἀπὸ ἀναμονὴν λίγων λεπτῶν, μισάνοιξε τὴν πόρταν καὶ φάνηκε ὁ γέρο-Σίκαρτ.

—Τί θέλετε;

—Ἐπιθυμῶ νὰ μιλήσω μὲ τὴν μίσερ Σπίτ.

—Ἡ μίσερ Σπίτ δὲν δέχεται. Καὶ ἔκαμε νὰ κλείσῃ τὴν πόρταν μούτρα τοῦ ἐπισκέπτου, χωρίς ἄλλες διατυπώσεις. Ὁ Μάρτεν Ντάλ ὡστόσο τὸ εἶχε προβλέψει καὶ εἶχε βάλει τὸ πόδι του στὸ ἀνοιγμά της πόρτας.

—Εἶναι ἀνάγκη νὰ τὴν δῶ.

—Σὰς ἐπαναλαμβάνω, τζέντλεμαν, ὅτι ἡ μίσερ Σπίτ δὲν δέχεται ἐπισκέψεις.

—Ἀστυνομία Κράτους!

Ὁ γέρο-ἀπόστρατος ἐγούρωσε τὰ μάτια του καὶ γιὰ λίγες στιγμὰς ἔμεινε σὰν ἀναποφάσιτος. Ἐν τῷ πῆρεν ἕνα ἀλλόκοτον ὕφος καὶ ἀνοῖξε τὴν πόρταν.

—Περάστε, θὰ εἰδοποιήσω τὴν μίσερ Σπίτ.

—Ποῦ τὸν θάματα;

—Στὸ γκαράζ.

—Τὸν ἐκτέλεσατε μόνη σας;

—Διέταξα τὸν γέρο-Σίκαρτ νὰ τὸν ἐκτελέσῃ.

—Ἡ ἀδελφὴ του;

—Ἀμφιβάλλω ἂν εἶναι ἀδελφὴ του. Αὐτὴν τὴν εἶχαμε κλειδῶσει σὲ ἕνα δωμάτιον, ἀπὸ τὸ ὁποῖο κατάρρωσε νὰ δραπέτευσῃ. Εὐτυχῶς δραπέτευσε μισόγυμνη. Χωρὶς νὰ πάρῃ ὅτι ζητοῦσε στὸ σπίτι μου μὲ τὸν δῆθεν ἀδελφὸν της.

—Ἐχει ἕνα ἐγκαυμά στὸν λαίμ.

—Μάλιστα.

Συνελήφθη προχθὲς ἐνῶ ἐτοιμαζόταν νὰ ἐγκαταλείψῃ τὴν Ἀγγλίαν μὲ ψεύτικο διαβατήριον. Κατέσπευέ μου παρακαλῶ τὸν γέρο-Σίκαρτ.

Ὑστερα ἀπὸ δυὸ λεπτά, ὁ γέρο-Σίκαρτ ἐπαίρνε διαταγὰς εἰς στάση προσοχῆς.

—Σὲ πέντε ὥρες πρέπει νὰ εἰσθε ετοιμοὶ γιὰ νὰ ἐγκαταλείψετε τὸ Φλέμινγκ. Τὰ σχέδια;

—Θάπρεπε νὰ μὲ σκοτώσουν γιὰ νὰ τὰ βάλουν στὸ χέρι Νάτα!

Καὶ ἐβγαλε ἀπὸ τὸ στήθος του ἕνα χονδρὸ φάκελλον.

—Κράτησέ τα νὰ λάβῃς τὴν ἡθικὴ ἱκανοποίησιν νὰ τὰ παραδώσῃς μόνος σου στὸ ἀρχηγεῖον. Σὲ πέντε ὥρες θὰ εἶθι εἰδικὸ αὐτοκίνητον μὲ ἰσχυρὸ θώρακα νὰ σὰς παραλάβῃ.

—Γιὰ νὰ μᾶς πᾶν ποῦ;

—Κάπου στήν Ἀγγλίαν.

ΧΕΡΜΑΝ ΛΑΝΤΟΝ

Ἀπόδοσις: ΤΑΣΟΥ ΑΥΛΩΝΙΤΗ (Ἀναγορεύεται ἡ ἀναδημοσίευσίς).

ΤΟ ΛΑΘΟΣ ΤΟΥ ΑΣΗΡΗΜΕΝΟΥ ΑΝΟΥΠΑΣΗΠΙΣΤΟΥ

—Τί γελάς, καὶ μὲν; Δὲν σοῦ συνέβηκε ποτὲ νὰ πάθῃς κατὰ λάθος ἕνα ἔξοκα καπέλλον στὸ κεφαλεῖόν σου ἐπὶ τὸ ἑστιάτοριον;

—Τί γελάς, καὶ μὲν; Δὲν σοῦ συνέβηκε ποτὲ νὰ πάθῃς κατὰ λάθος ἕνα ἔξοκα καπέλλον στὸ κεφαλεῖόν σου ἐπὶ τὸ ἑστιάτοριον;

Τὸν ἐπέρασε σ' ἕνα μικρὸ φυμου-ἀρ καὶ ἐξαφανίσθηκε. Ὑστερα ἀπὸ λίγο, παρουσιάσθησαν μιὰ συμπαθητικὴ γυναῖκα τριάντα τὸ πολὺ χρόνων, στήν φυσιογνωμίαν τῆς ὁποίας Μάρτεν Ντάλ διάβασε τὴν ἀπογοήτευσιν.

—Ὁ οἰκονόμος μου μοῦ εἶπεν ὅτι...

—Ἐπέμεινα νὰ σὰς δῶ, διέκοψεν ὁ Μάρτεν Ντάλ.

—Εἰμαι σὶς διαταγὰς σας.

—Θὰ σὰς εἶπε βέβαια καὶ τὴν ἰδιότητά μου. Θέλετε τὴν ταυτότητά μου;

—Περιττεῖται. Εἰμαι σὶς διαταγὰς σας.

—Ὁ σύζυγός σας ἐλιποτάκτησε;

—Μάλιστα.

—Ἀτυχῶς, δὲν ἐλιποτάκτησε μόνο! Ἐπρόδωσε τὴν πατρίδα του καὶ καταζητεῖται, διὰ νὰ λογοδοτήσῃ.

—Εὐτυχῶς δὲν τὴν πρόδωσε καὶ ἀτυχῶς ἴσως, δὲν θὰ τὸν βρῇτε.

—Δὲν τὴν πρόδωσε, γιατί δὲν πρόλαβε ἴσως. Σεῖς θὰ με βοηθήσετε νὰ τὸν βροῦμε. Μὴ ξεχνάτε, μίσερ, πῶς εἰσθε κόρη στρατιωτικοῦ.

—Οὐδέποτε τὸ ἐλησμόνησα.

—Συγχαρητήρια. Ἡ «Ἰντέλλιζανς-Σέρβις» ὡστόσο ὡστόσο εἶναι μὴ ποῦν νὰ ἐπαναπαυθῇ μὲ μόνο τὴν δηλωσὴν σας ὅτι δὲν πρόδωσε! Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς θέλησε νὰ πωλήσῃ στὸν ἐχθρὸν τὰ σχέδια τοῦ κανονιοῦ τοῦ στρατοῦ μας διὰ νὰ ἐξουδετερωθῶν αἱ βολαὶ. Ὑπάρχει ἡ ὑπόνοια ὅτι ὁ ἀνάξιος σύζυγός σας κρύπτει! Γιὰ νὰ ἡσυχάσουμε, πρέπει νὰ μᾶς δείξετε τὸ πτώμα του!

Ἐνας λυγρὸς ἐπνίξε τὴν ἀτυχὴν γυναῖκα. Ὁ Μάρτεν Ντάλ συγκινήθηκε καὶ τὴν πλησίασε μὲ ὕφος προστάτου:

—Ποῦ τὸν θάματα;

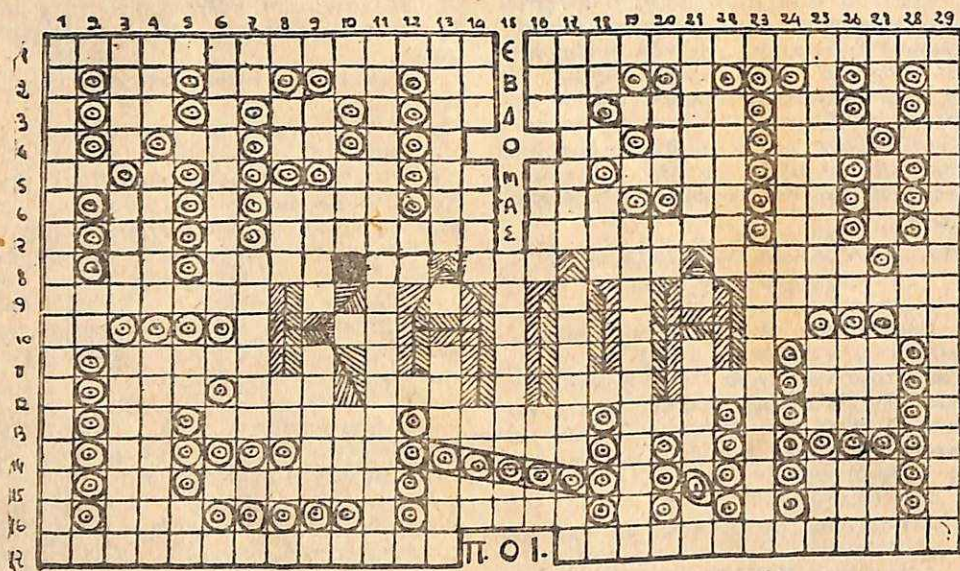
—Στὸ γκαράζ.

—Τὸν ἐκτέλεσατε μόνη σας;

—Διέταξα τὸν γ

Για να διασκεδάσετε

Χριστουγεννιάτικο σταυρόλεξο

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ:

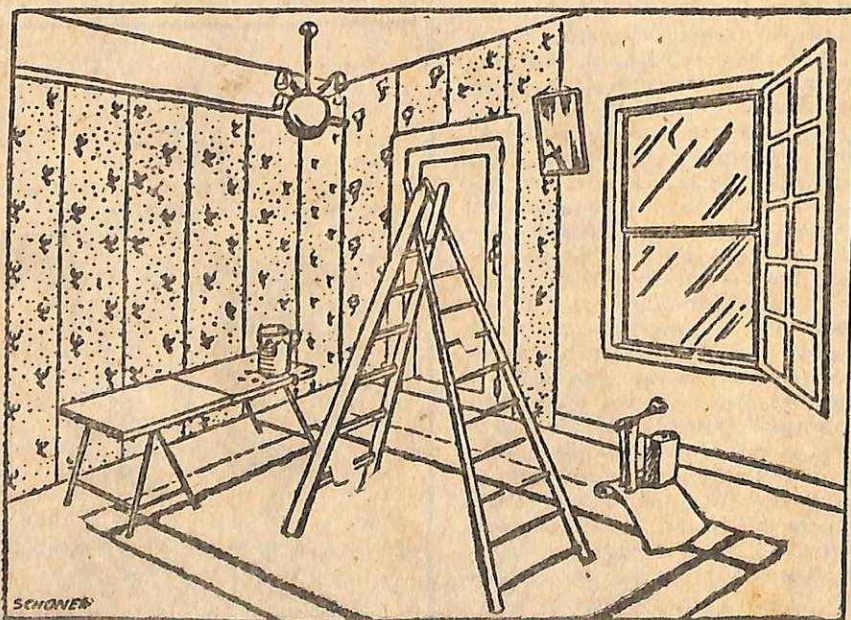
1) Ο ένοχος είναι καί...—Προσφιλέστατον. 2) Άγγλος χιουμουρίστας —Ο αριθμός 13 διαφορετικά— Νότα—Αιγυπτιακή θεότητα—Σηκώνω. 3) Κλωστή—Αρχαία πρόθεσις—Αριθμητικόν—Αρθρον—Είδος πύλου—Αγγλος φιλέλληνας. 4) Τό 13 διαφορετικά—Δεικτικόν—Ερωτηματικόν—Αριθμός... Καπόνες. 5) Αρθρον—Πόλις τού Βελγίου. Δεικτικόν—Δίφθογγος—Παιγνίδι της τράπουλας—Μ. Τ. 6) Γράμμα—Γυναικείον όνομα—Δίφθογγος—Χλόη—Πόλις της Γαλλίας—Θεότης των Φοινίκων. 7) Νότα—Χάσιμο—Κωμικός—Ιδικά σου. 8) ΙΜ—Αριθμός—Υποθετικόν—Προσωπική αντωνυμία—Οδηγώ—Ρομανική πόλις (έναντι τελικού) Μετά μεσημβρίαν. 9) Αρχαία πόλις της Εύβοίας—Μεγάλος σοφός. 10) Γράμμα—Μαζί—Αρχαία πρόθεσις—ΔΩ. 11) Έλλην καλλιτέχνης τού θεάτρου—Ιδίο τού Ιακώβ. 12) Καινούργια—Πρόθεσις—Χρονική υποδιαίρεσις—Αγγλος συγγραφέας—Νεαρά—Φαραώ της πρώτης Θινιτικής δυναστείας. 13) Τό μικρό της Θινιτικής δυναστείας. 14) Τό ακαίον συντεταγμένον—Όνομα γκάγκαστρο—Βιβλικόν πρόσωπον—Όλη—Νομός της Γαλλίας—Αισθητήριον όργανον. 15) Τό ακαίον συντεταγμένον—Διάσημος Γάλλος ιστοριογράφος. 16) ΑΚ—Προίσιμος γαλλικός ιπποδρόμιος—Ομοιωτικόν (δημοτ.). Τό μισό έσένα. 17) Αρθρον—Γυναικείον όνομα—Σύνδεσμος. 18) Φυλάττει σκεύη—Πανδιδασκλήριον.

ΚΑΘΕΤΩΣ:

1) Μεγάλη πόλις της Τουρκίας. 2) Νότα 3) Όρος τού πόκερ—Έντομοκτόνον—Ό ένω-κάτω (κλιτ.). 4) Αύγη—Λουτροπόλις της Αμερικής—Τελευταίον. 5) Αρθρον—Αρνησις (ξεν.). 6) Τι κάνουν αυτοί που άρκείται στα όλικά (Ρήμα αυθαίρετως κατεσκευασμένον). 7) Αιγυπτιακή θεότητα—Γάλλος συγγραφέας και φιλόσοφος. 8) Πρόθεσις—Πίγκερτων—Ποταμός της Ιταλίας (άλλως Πά-

δος). 9) Ιδικά σου—Μία φορά—Στρατιωτική μονάς. 10) Νότα—Όχι κάτω—Τελικός σύνδεσμος. 11) Παρατημένοι. 12) Υποθετικόν. 13) Ζούν στα βουνά—Αρχαίον νόμισμα—Σύνδεσμος αντιθετικός. 14) Τροπικόν της δημοτικής—Όμικρός ήρωας—Τό μισό άλλα. 15) Τό μικρό όνομα άστέρως της όθνης. 16) Τό πα τ ω άσυμπλήρωτον—Όλος—Ιδικά σου. 17) Λατίνος ποιητής—Έξερουνής ανακαλύψας την Νέαν Ζηλανδίαν—Της όποιας. 18) Αγγλος φιλέλληνας—Η ίδια με την τελευταίαν 12 όριζοντίως. 19) Κακούργος. 20) Μεγάλο ήφαιστειον

Αναζητήσατε τα σφάλματα

Η άνωτέρω εικών έχει πολλές λεπτομέρειες έσφαλμένως, πολλά πράγματα που είναι αντίθετα προς την λογική και την πραγματικότητα. Δε έχετε παρατη-

—Μυθολογική γυνή. 21) Μεγάλη ήθο-ποιός τού κινηματογράφου—Γυναικείον όνομα. 22) Καταστρέφουν διά πυράς. 23) Δέν είναι θεβαιωμένος. 24) Πόλις της Κύπρου. 25) Γάλλος ποιητής—Σύνδεσμος αιτιολογικός (άρχ.)—Ιδική μου. 26) Φωνήεν εις διπλούν—Αλογο—Αγγλικός τίτλος. 27) Νότα—Βλέπω—Φωτίζει—Αριθμητικόν (δοτ.). 28) Βασιλομήτωρ της Σουηδίας. 29) Όρος διά τά ναύλα.

Αποστολές:

Π. ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ

(Παγκράτι Αθηνών)

—Π—

Ο ΑΝΕΜΟΜΥΛΟΣ

Πάρτε ένα τετράγωνο χαρτί και προσπαθήστε να τó χωρίσετε σε 6 τεμάχια με 5 φαλλιδίες που θα φεύγουν από τó ίδιο σημείο, σε τρόπον ώστε με τά 6 αυτά τεμάχια να σχηματίσετε την σιλουέτα ενός άνεμομύλου.

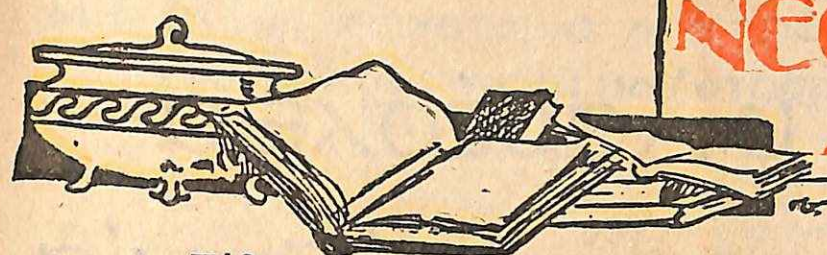
—Π—

ΑΝΑΚΑΤΩΜΑ

Με τά γράμματα θά σχηματίσετε λέξεις:

1. — ΑΓΕΙΙΝΟΡΣΤΤΩ. — Αρχαίος ήρωας.
2. — ΑΑΓΑΛΟ. — Λίμνη της Εόρπης.
3. — ΑΕΙΙΜΝΟΡΣΤ. — Ακρωτήριον.

Αί λύσεις τού προηγούμενου φύλλου στη σελίδα 53

ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

Πόθος...

Πόθος θέλω, ψυχή μου, μίαν άγάπη να νοιώσας και σαν φύλλο π' άγέρας συνεπαίρνει ξερό της ζωής τόν άνθ.

Μι τραγούδια και μύρα και με ρόδα και θα στολίσω 'να θόνα σ'της άγάπης τρανό. κι' εκεί σ'τον άγνό με φιλιό καυτερά σ' εύτυχία αιώνια της ζωής μου τά χιόνια να με βρούνε βωμό...

Ω και τότε σαν φτάσουν οι χιονιές, ο κι' η ζωή μου θα νάχη τó στερνό της σε ποτήρι χρυσό ή άνάμνηση νέκταρ θα κερνά. Τ' άηθά μου ψέλνουν στα κλώνια τόν παλμό τους σκοπό...

ΕΛΕΝΗ ΣΥΓΚΕΛΛΑΚΗ

Έλα!

Καλή μου! Τά χρυσάνθεμα άνθησαν, κι' σαν πέσει, κι' όμως μοναχός στέχω και Σκύβουν τά κεφαλάκια τους, και λές, να ρωτούν κι' αυτά—μαζί με μέ—αυτό που είγω ρωτώ:

«Τάχα γιατί με ξέχασες φέτος, άγαπη κι' άφισαμε τόν κήπο μας χωρίς μία συντροφιά;»

«Ό κήπος, τó σπιτάκι μας, μονάχα εσε και μία ίκεσία ύψώνουνα, τ' απόβραδο, βαθεία:

«Έλα καλή! Σε λαχταρούν, σε καρτερούνε όλα, για να τούς δώσης έξωρη, μίαν άφατη πνοή. Σε καρτερεί στη σκάλα μας, ή διορφη μας δίοδα, σε καρτερώ κι' εγώ, καλή, να σώσης μία ζωή.

«Έλα! ή βοή, τó ρίγισμα, τού χεινοπόρου ή πάχνη, πώς με τρομάζουν... ή άνεμος που σκούζει τις βραδυές, ή σκιά ή άνήσυχη, που έλο κάτω ψάχνει... πώς με τυλίγουνε σφιχτά σαν τις άλυσ γαριές...

(Αθήνα)

ΑΝΘΗΣ ΑΛΛΕΑΣ

Φεγγαδόλημα

Χριστούγεννα! Οι καμπάνες ακούγονται μέσα στη νύχτα για την χαμόσυνη γιορτή της γεννήσεως τού θεανθρώπου. Χριστούγεννα! Μία μέρα ιερή που φανέρωσε πριν από αιώνας ένα μικρόβλη θεό προωρισμένο να σώση την ανθρωπότητα από τή σαπίλα...

Ήταν ίδια ή νύχτα σαν κι' άπόψε, που στη μικρή φάτνη των άλόγων γεννήθηκε ή σωτήρας τού κόσμου. Και καλοδέχτηκαν τόν έρχομό του τ' άστέρια, τó άπειρο, ή ζεστή των ζώων άναπνοή, ή δόκλχη ή φύσις με τó άγιο μύρωμά της. Χριστούγεννα! Φεγγαδόλημα πούχε την δύναμη να κλείση στις σάπιες ψυχές μας τó ρόδο, την μετάνοια, τή συντριβή...και την έλπίδα...

Ναι, μία νύχτα χαράς είναι άπόψε για όσους μπορούν ήρεμα να σε κυττάζουν. Κύριε! μία νύχτα έλπίδας είναι για κείνους που ή ζωή τους έδωσε τά δνείρα. Μία νύχτα, που επιστρέφοντας οι άνθρωποι στον έαυτόν τους μπορούν να σηκώσουν τά μάτια των σ'τον ούρανό και άγκαλιάζοντας με τή σκιάή τους τó άπειρο να κλάψουν μπρός σε Σένα και λυγίζοντας τó γόνο σε μία βουβή δέηση, να γαληνέψουν την ψυχή τους μέσα στην ανεάντηλη άγάπη σου. Χριστούγεννα! Χαμόσυνα χτυπούν οι καμπάνες...

ΛΟΥΛΑ ΔΡΑΚΑΚΗ

Γλέντι

Πονώ κι' όμως γελώ μαζί με τούς άλλους. Κορεύω, τραγουδώ, άστειδύμαι και κρύβω την άλήθεια από τούς γύρω μου. Κανείς δέν μπορεί να φαντασθή ότι κάτω από τó γελαστό παρουσιαστικό μου κρύβεται μία καρδιά τσακισμένη όπως ή δική μου. Ακόμα και ή αίστιος της δυστυχίας της, που την γνωρίζει τόσο καλά, μένει έκπληκτος από την στάση μου.

Μά εγώ άδιάφορη μονολογώ στην καρδιά μου: «Καρδιά! Γέλα όσο μπορείς, προσπάθησε και σό να πάρης όλη χαρά—μην! Κόττα καλά, δύστυχη καρδιά μου, αυτόν που σε έκανα κομμάτια: σε παρατρεί ξεφτιασμένο. Τού φαίνεται περίεργο πώς είναι δυνατόν να γιατρευθή, κες τόσο γρήγορα. Απόδειξέ του ότι πράγματι εμείς οι γυναίκες δέν έχουμε καρδιά. Γέλα και άλλο, μην σταματάς. Είναι προτιμότερο να κρύβης τά ερείπια σου. Προσοπίσου, και μην σε νοιάζει! Βέβαια δέν έχεις να κερδίσης τίποτα, μά αυτό δέν έχει σημασία. Σό κατά βάθος μένεις τó ίδιο πληγωμένη. Ό μόνος που κερδίζει είναι ή έγώισις.

«Διασκεδάσε καρδιά μου άπόψε όσο μπορείς. Μά τί λέω; Απόψε; Όχι μόνον άπόψε! Αλλά και αύριο, και μεθαύριο, και πάντα! Διγά-σιγά ή πόνο σου θα γατρευθή καυμένη μου καρδιά.

Την έπίστα όσο μπορούσα και κανείς δέν έκπατάβε τίποτα από τó μυστικό της. Κι' όμως, τó βράδυ έμπρος σ'τον καθέστει, παρατηρώντας τόν έαυτόν μου, είδα ένα δάκρυ να άρροκυλά από τά μάτια μου. Τότε κατάλαβα ήτι ή έγώισις

Η όμολογία των ψευτο-πυριτανών

Για μās δέν είναι οι κερανοί, τ' άστρο-παλέκια κι' οι άστραπές, οι καταγίδες μās μισούν κι' εμείς τις άποφύγουμε, τή μακαριότητα έμδλημα! Ναρχόμαστε, να φεύγουμε, δίχως τó κοίλωμα ποτέ τού άχρηστου διάδα μας ή γή νάν τó κρατήση άνέπαφο για μία μονάχα γκρίζα αύγή! έμās τά φτερά πήρανε στις χειμερινές τού ήλιου τροπές.

Κακίζουμε όσους ή ζωή—σφιγός—σε στρόβιλον κυλά, και παραδέρνει: έδώ κι' εκεί τούς σέρνουνε τά κύματα, με κρύφιο πόθο ως σκύβουμε στα άνθρώ-πινά τους κρύματα με προκοδείλια έπίκριση σ' αυτούς πε-τάρια—οι καθαροί!—μείς που ποτέ δέν έφριξε ή καρδιά, μή-τε έχει χαρή παρά σε πάλμα άκίνητο κοιτώντας άστρατα.

Τού ίλίγγου δέν γευτήκαμε την μέθη την τρισποθητή, στογνά στα στήθη μας την πνίξαμε και με τó κοκκαλιάρικο, ως νεκρού δά-χτυλο δείξαμε αυτούς που για να ζήσουμε κι' εμείς τόν ίδιο τους γαυό μίαν ώρα, θά πετούσαμε χωρίς μία τύψη σ'τον γκρεμό την ψεύτικη μας άρετή, την ύπαρξη τή βαρετή.

Νά συστήθουμε: ίδέ τε μας: πρόσωπο ώ-γού σαν τó κορί, μία μάσκα άνωτερότητας κούα λάμψη έ-χουν τά μάτια μας, τρέμοντες μήπως πέσουνε τά χάρτινα παλάτια μας έχουμε πνίξει κάθε όρμη κι' έχουμε γί-ναι ως δικαστές δικαί μας και τών άλλων, και δέν έφέ-ραμε ποτέ τά διασπείνα χείλη μας σ'της ζωής την κρήνη δροσερή.

ΠΑΟΛΑ ΣΕΤΣΙ

μπορεί να κέρδισ, αλλά ή καρδιά εξα-καλουθεί να πονά όσο και πριν. Σε τίπο-τα αυτή δέν ωφεληθήκε από τó γλέντι. Κι' όμως, αν και πονά, μικρή μου καρ-διά, θά προσπαθήσω να πνίξω τις οίμωγές σου. Θά σε κάνω γενναία σ'τόν πόνο και θά προσπαθήσω να σε όχυρώσω πίσω από την ψεύτικη εύθυμία για να σε προσου-λάτω από μία νέα άπογοήτευση. Και από τά ερείπια σου θά άνασταλώσω με τόν καιρό μία νέα καρδιά λιγώτερο εύκο-λόπιστη και περισσότερη δύσπιστη απ' την πρώτη.

(Αθήνα)

ZANIN

Έκδοϊκευμένη έπιστήμη

Η γυναικεία ψλαρέσκεια καί η άϋπνία

ΓΝΩΡΙΖΕΓΕ το τραγουδι τοῦ συμπαθητικοῦ μουσουργοῦ Κ. Σπάθη; Οἱ στιχοὶ του εἶναι:

Κυττάζει τὸν καθρέπτη,
περίφανη πολὺ,
τὴν ὁμορφίαν της βλέπει
στὸ φωτερό γυαλὶ κλπ.

Ὅπως τὸ λέει τὸ τραγουδι, πραγματικά ἡ κάθε γυναῖκα κυττάζει τὸν ἑαυτὸν της στὸν καθρέπτη κάθε πρωτὶ καὶ παρατηρεῖ μὲ προσοχὴ καὶ κάποια σχετικὴ λύπη, τίς βλάβες καὶ τὰ σημάδια ποὺ ἄφησαν τὰ χρόνια ποὺ ἐπέρασαν ἀπάνω στὸ δέρμα της.

Τὶ κρίμα, ἀλήθεια, νὰ γενοῦμε! Τὶ κρίμα, νὰ χάνουμε τὴν φρεσκάδα μας, τὰ νεῖδατά μας!

Ἐδῶ ὅμως γεννιέται κάποια ἀπορία: Πῶς, μερικοὶ ἄνθρωποι διατηροῦν ἐπὶ χρόνια πολλὰ ἕνα ὕφος νεανικό, κάποια ἐξαιρετικὴ φρεσκάδα; Ποιὸ εἶναι τὸ μυστικὸ τους; Τὰ μυστικά εἶναι πολλὰ. Ἴσως ὅμως ἕνα ἀπὸ τὰ κυριώτερα νὰ εἶναι ὁ καλὸς ὕπνος, διότι ὁ ὕπνος ξεκουράζει ὅλο τὸ σῶμα, ὅλα τὰ ὄργανα, ὅλους τοὺς μῦς, ὅλα τὰ νεῦρα. Εὐτυχεῖς, λοιπόν, ὅσοι ἔχουν καλόν, ἐλαφρὸν ὕπνο.

Γιατί, ὅμως, νὰ ὑποφέρουν καὶ τόσοι πολλοὶ ἀπὸ ἀϋπνία; Κι' ἐδῶ, τὰ αἷτια εἶναι πολλὰ. Μιὰ λαϊκὴ παροιμία λέει περίπου τὰ ἑξῆς: «Συνεῖδησις ἀναπαυμένη — ὕπνος ἐλαφρός». Ἡ φράσις αὕτη κρύβει μέσα της πολλές ἀλήθειες. Ἀσφαλῶς, ἡ ἐπιβαρυμένη συνεῖδησις ἀποτελεῖ μεγάλο ἐμπόδιο γιὰ τὸν κανονικόν ὕπνο. Ἀπόδειξις αὐτοῦ εἶναι οἱ ἐγκληματίαι ποὺ γιὰ νὰ ἀπαλλαγοῦν ἀπὸ τίς τύψεις των φθάνουν μέχρι τοῦ σημείου νὰ ὁμολογήσουν μόνοι τους τὸ ἐγκλημά τους, φρονούντες ὅτι ἡ τιμωρία ποὺ θὰ τοὺς ἐπιβληθῇ θὰ εἶναι πολὺ μικρότερη ἀπὸ τὰ βάσανα ποὺ τραβοῦν. Ὁμολογοῦν μὲ τὴν ἐλπίδα ὅτι θὰ ξαναθροῦν τὴν γαλήνη, τὴν ἡσυχία καὶ τὸν ὕπνο τους.

Ὁ ὕπνος ὅμως χάνεται καὶ ὅταν τὸ νευρικὸ σύστημα δὲν λειτουργεῖ κανονικά. Σὲ μεγάλους κλονισμούς, σὲ μεγάλες στενοχώριες, σὲ κεραυνόβολο ἔρωτα. Πάντως οἱ νευρικοὶ χάνουν πολὺ εὐκολώτερα τὸν ὕπνο τους ἀπὸ τοὺς ἄλλους. Μπορεῖ ἄλλοι χαρακτηρηρεῖ νὰ εἶναι βαθύτεροι, νὰ ὑποφέρουν περισσότερο. Οἱ νευρικοὶ ὅμως σὲ κάθε περίσταση ἐρεθίζουν ὅλον τὸν ὁργανισμόν τους σὲ τέτοιο βαθμὸ ὥστε προξενοῦν τὴν λανθασμένη ἐντύπωσιν ὅτι αἰσθάνονται περισσότερο. Ἀπλῶς καὶ μόνον μὲ τὴν ἀρρωστημένη των φαντασία

μεγαλώνουν τὸ κάθε τι καὶ πρὸ παντὸς τὰ βάσανά τους. Δὲν ἔχουν τὴν δύναμιν νὰ ἀντιδράσουν μὲ τὴν λογικὴ, νὰ στρέψουν τὸ μυαλὸ τους πρὸς ἄλλες κατευθύνσεις: τὸ περιορίζουν στὴν ἐπιθυμία ἢ στὴν ἀπογοήτευσιν τῆς στιγμῆς, κλείνουν τὸν κόσμον ὁλόκληρον σ' αὐτὸ ποὺ ἐπιθυμοῦν τώρα, μὲ ἀποτέλεσμα ἕναν γενικὸ ἐρεθισμό τοῦ ἥδη ἀρρωστημένου νευρικοῦ των συστήματος. Τὸ ἀπώτερον ἀποτέλεσμα εἶναι ἡ ἀπώλεια τοῦ ὕπνου των.

Οἱ νευρικοὶ θὰ ἔπρεπε νὰ συνηθίσουν τὸ τίλιο ἀντὶ τοῦ καφέ. Ὅταν ἡ κατάσταση τῶν χειροτερεύσῃ, νὰ προσθέτουν ὀλίγες σταγόνες ἀνθό-νερο μέσα στὸ τίλιο τους. Ὅταν δοῦν ὅμως ὅτι ἡ τελευταία αὕτη συμβουλή δὲν κατορθώνει νὰ τοὺς δώσῃ ὕπνον κανονικόν, τότε ἄς ἀποταθῶν σ' ἕναν καλὸν νιατρόν.

Ἡ ἀϋπνία προέρχεται καμμιά φορά κι' ἀπὸ τὴν ἀνεπαρκῆ λειτουργία τοῦ πεπτικοῦ συστήματος. Ὁ πάσχων δὲν ὑποφέρει ἀπὸ βαρυστομαχία, δὲν αἰσθάνεται κανέναν πόνο, καμμιά ἐνόχλησιν. Δὲν ξέρεῖ ὅμως γιατί αἰσθάνεται κάποια νευρικότητα, κάποια ἀνορεξία, δὲν κοιμάται ὅπως ἄλλοτε καὶ δὲν ξέρεῖ τί ἔχει. Δὲν εἶναι ὅμως ἀρκετὰ ἀρρωστος γιὰ νὰ σκεφθῇ νὰ συμβουλευθῇ γιὰ τὸν.

Δὲν θέλω νὰ κάνω τὸν σοφόν, οὔτε τὸν προφήτη, οὔτε τὸν γιατρό. Ὅμιλῶ ἀπλῶς φιλικὰ, καὶ σὰς δίδω μερικές γνώμες παρμένες ἀπὸ τὴν πείρα τῆς ζωῆς. Πολλὰς φορές αὐτὸ τὸ εἶδος τῆς ἀϋπνίας προέρχεται ἀπὸ τὴν ἀπορρόφηση διαφόρων δηλητηρίων ἀπὸ τὸν πεπτικὸ σωλῆνα εἰς τὸν ὁργανισμό μας. Τὰ δηλητήρια αὐτὰ ἀπορροφῶνται σιγά-σιγά, καὶ παρεμποδίζουν ὅλην τὴν ἐργασία τῶν διαφόρων ὀργάνων. Εἰς τοὺς νευρικοὺς δὲ ἐπιρεάζουν ἀμέσως τὸ νευρικὸ σύστημα ὡς πλέον εὐπαθές, μὲ ἀποτέλεσμα τὴν ἀπώλεια τοῦ ὕπνου.

Θὰ γνωρίζετε ἀσφαλῶς, τοῦλάχιστον ἐκ φήμης, τὸ προϊόν ποὺ κατασκευάζεται μὲ τὰ ἄλατα τῶν φρούτων καὶ ποὺ ὀνομάζεται «ENOS FRUIT SALT». Στὰ ξένα μέρη μαζί μὲ τὸ πρωῒνὸν ρόφημα, τὸ προϊόν αὐτὸ εἶναι σχεδὸν ἀπαραίτητο. Ὅλος ὁ διανοούμενος κόσμος συνηθίζει νὰ παίρνῃ ἕνα κουταλάκι «Ἐνος Φρούιτ Σάλτ» πρὸ τοῦ προγεύματός του μέσα σ' ἕνα ποτήρι νερό. Εἶναι γευστικώτατον, δροσερώτατον καὶ ὠφελιμώτατον. Δὲν γίνεται συνηθία, καθαρίζει τὸν ὁργανισμόν, χωρὶς νὰ τὸν κουράζῃ. Καὶ ἐνῶ ἀπαλλάσσει τὸν πεπτικὸ σωλῆνα καὶ γενικῶς ὅλην τὴν λειτουργία τοῦ σώματος ἀπὸ τίς τοξίνες ποὺ συσσωρεύονται ἐντός του, ἡσυχάζει τὸ νευρικὸ σύστημα, δίδει ὕπνον ἐλαφρόν, χρῶμα ὑγιεινόν, τονώνει, χαρίζει νεῖδα καὶ ζωὴ σὲ ὅλους. Φροντίσετε νὰ ἀποκτήσετε τὸν τόσο πολύτιμον φίλον, τὸν τόσο σπάνιον σύντροφο μὲ τὸν ὁποῖον θὰ βαδίσετε πρὸς μιὰ νέα ζωὴ, γεμάτοι σφρίγγος, δύναμιν, δρεθῇ, ἀπληλαγμένοι ἀπὸ κάθε ἐνόχλησιν, κι' ἀπὸ τὴν χειρότερη ὅλων: τὴν ἀϋπνία, ἡ ὁποία εἶναι, ὅπως ξέρετε, ἕνας ἀπὸ τοὺς μεγαλύτερους ἐχθρούς τῆς ὁμορφιάς.

Μιὰ ἀκόμη καινοτομία στὸ πρόγραμμα τοῦ ραδ.οφ.ωνικοῦ μας σταδμοῦ

«Κυρίες, γράψατε στὸ ραδιοφωνικὸ σταθμὸ Ἀθηνῶν ποιους δίσκους προτιμᾶτε».

«Πῶς θάθελα ν' ἀκούσω καὶ πάλι αὐτὸ τὸ ὠραῖο κομμάτι...». Εἶναι φυσικὸν κάθε ἄνθρωπος νὰ ἔχῃ καὶ τίς προτιμήσεις του. Ἐν πρώτοις ὡς πρὸς τὸ εἶδος τῶν ἐκπομπῶν ὑπάρχουν τόσαι ἀντιλήψεις ὅσοι εἶναι καὶ οἱ ἀκροαταί. Ἄλλοι προτιμοῦν τὰ κλασσικὰ ἔργα τοῦ Μότσαρτ, τοῦ Μπετόβεν καὶ τῶν ἄλλων κορυφαίων τῆς μουσικῆς, ἄλλοι ἐνθουσιάζονται μὲ τίς ἄριες ἀπὸ τὰ δημοφιλῆ μελοδράματα, ἐνῶ μὲ τὴν ἰδίαν εὐλακρίαν μᾶς γράφουν πολλοὶ ἀπὸ τοὺς ἀκροατάς μας ὅτι ἡ προτίμησις τους πηγαίνει μᾶλλον πρὸς τὴν ἐλαφρὰν μουσικὴν.

Δὲν εἶναι τὰ εἶδη τῆς μουσικῆς, ὅμως, καὶ ὠρισμένα κομμάτια, ὑπάρχουν μάλιστα καὶ ὠρισμένες ἐκτελέσεις ποὺ ἐνθουσιάζουν. Γιατὶ βέβαια ὁ ἐκτελεστής δὲν εἶναι ὁ ἴδιος κάθε μέρα.

Ἄν ὁ «ζωντανός» ἐκτελεστής δὲν εἶναι ὁ ἴδιος, ὁ δίσκος τοῦ γραμμοφῶνου κατορθώνει νὰ μᾶς ξαναδώσῃ ἀκριβῶς ἐκεῖνο ποὺ μᾶς ἄρεσε.

Νὰ γιατί ἡ Διεύθυνσις τῆς Ραδιοφωνίας, στὴ μεγάλη της προσπάθεια νὰ καταστήσῃ τὸ σταθμὸ μᾶς ἐφάμιλλον τῶν καλύτερων εὐρωπαϊκῶν, ἀπεφάσισε νὰ εἰσαγάγῃ μιὰ ἀκόμη καινοτομία εἰς τὰ προγράμματά του.

Τοῦ λοιποῦ θὰ ἀκούωνται, σὲ εἰδικὴν ὥραν οἱ δίσκοι ποὺ ἄρεσουν εἰς τοὺς ἀκροατάς.

Καὶ ἐπεὶδὴ ὁ ἱπποτισμὸς ἐπιβάλλει καὶ σ' αὐτό, ὅπως καὶ σὲ ὅλα τὰ ζητήματα νὰ ικανοποιηθῇ ἡ προτίμησις τῶν ἀκροατηρίων, κατὰ πρῶτον λόγον, γι' αὐτό.

Ὁ δίσκος τῆς Κυρίας θὰ εἶναι ὁ τίτλος αὐτῶν προγραμμάτων ποὺ θὰ προορίζονται εἰδικῶς διὰ τὰς κυρίας.

Τὰ προγράμματα αὐτὰ θὰ γίνωνται τακτικὰ ἀπὸ τῆς ἐβδομάδος τῶν Χριστουγέννων.

Ὡστε Κυρίες, μὴ παραλείψετε νὰ γράψετε κάθε ἐβδομάδα ποιὸς εἶναι ὁ δίσκος ἀπὸ αὐτοὺς ποὺ ἀκούσατε ποὺ σὰς ἄρεσαν περισσότερο, εἰς τὴν ἐξῆς διεύθυνσιν:

Διεύθυνσιν Ραδιοφωνίας
Φιλελλήνων 26 Ἀθῆναι

ΔΙΑ ΤΗΣ ΜΕΘΟΔΟΥ ΚΟΠΤΙΚΗΣ - ΡΑΠΤΙΚΗΣ ΟΡΕ

ΑΘΗΝΑΙ: Περικλέους 44, τηλ. 26-391.

ΠΕΙΡΑΙΕΥΣ: Ἀλκιβιάδου 1, τηλ. 45-077.

Ἔχετε ἀναμφισβήτητα θετικὰ ἀποτελέσματα, ὡς ἀπεδείχθη καὶ ἐμπράκτως διὰ τοῦ δημοσιευθέντος εἰς τὴν ἐφημερίδα «Ἀκρόπολις» τῆς 8ης Φεβρουαρίου 1938 ὀνομαστικοῦ καταλόγου 960 τελιοφοίτων μετὰ τῶν ἀκριβῶν διευθύνσεων αὐτῶν καὶ ὑπὸ τῶν ἐκατοντάδων δημοσιευθεῶν καὶ δημοσιευομένων κατὰ καιροὺς εἰς τὸν ἀθηναϊκόν καὶ ἐπαρχιακόν Τύπον εὐχαριστηρίων δηλώσεων, τῶν ὁποίων τὰ ἀποκόμματα τῶν ἐφημερίδων κρατοῦνται εἰς ἐιδικὸν λεύκωμα καὶ εἶναι εἰς τὴν διάθεσιν παντὸς ἐνδιαφερομένου. Ζητήσατε τὸν ἐντυπον κανονισμόν μας, ὅστις περιέχει ἀντίγραφα τελειοποιηθειῶν.

Μεταξύ μας

Μ. Μασάκη, Πειραιᾶ. Θά δημοσιευθῇ ἡ «Στερνὴ Παρηγορία». Σὰς εὐχαριστοῦμε γιὰ τὸ σταυρόλεξον.—Π. Δήμαν, Ἀργεῖον. Ἐχει καλῶς.—Α. Α. Ζούνην, Ἐνταῦθα. Σὰς ὑπενθυμίζομεν τὸν κανονισμόν τῆς στήλης αὐτῆς, κατὰ τὸν ὁποῖον ἅμα ἐγκριθῇ ἕνα ἔργον ἀναγνώστου, δὲν δικαιούται ὁ αὐτός νὰ στείλῃ ἄλλο πρὸς κρίσιν πρὶν δημοσιευθῇ τὸ ἐγκριθέν.—Ἀνθῆν. Ἀλλ' εἰς, Ἐνταῦθα. Τὸ «Χινοπαρινόν» δὲν εἶναι κακό, ἀλλὰ ἀπὸ σὰς δικαιούμεθα νὰ περιμένωμε κατὰ καλύτερον. Ἐκτὸς τούτου, ὠρισμένοι στίχοι του εἶναι ἀδόξαστοι.—Ἐσπεραῖον.—Γιῶργον Τροβάν Βόλον. Ἡ ἀγωνία καλὴ θὰ δημοσιευθῇ μὲ τὴν σειρά της.—Γεώργιον Γκαμπίς, Κοζάνην. Ἐγκρίνεται καὶ θὰ δημοσιευθῇ.—Ἐνῆν Κανελλοπούλου, Σελλασίαν Σπάτης. Τὸ πεζὸ σας μολονότι πωτὸτελοῖο εἶναι ἀρετὰ συμπαθητικὸ καὶ θὰ δημοσιευθῇ μὲ τὴν σειρά του. Γ. Π. Ἀναγνωστὸς τοῦ Κάλυμας. Προτιμοῦμε τὰ «Πα-

ΒΕΛΟΥΔΙΝΟ

Ἡ πούδρα ENTELEBAIZ εἶνε πολὺ λεπτὴ, μὲ ὄρωμα εὐγενικόν καὶ κάνει τὸ δέρμα βελούδινο σὰν τὰ φύλλα τοῦ EDELWEISS

Πωλεῖται εἰς ὅλα τὰ Φαρμακεία ΠΑΡΑΚΑΤΑΘΗΚΗ Φαρμακευτικὴ Ἑταιρία «ΜΙΝΕΡΒΑ» Ὁδὸς Ἀχιλλέως 3-ΑΘΗΝΑΙ

ράκαιρα Τραγούδια» τὰ ὅποια θὰ δημοσιευθοῦν. Ὅσο γιὰ τὰ γραφόμενά σας, ἔχομε νὰ παρατηρήσωμε τὰ εἴδη: ἐγκρίνομε συνήθως μόνον ἕνα ἀπὸ τὰ ἀποσταλόμενα γιὰ νὰ μπορέσωμε νὰ ἐξυπηρετήσωμε ὅλους τοὺς συνεργάτας-ἀναγνώστες μας. Βέβαια, δὲν ἀποκλείεται ἡ ἐξαίρεσις ὅπως αὐτὴ πού ἀναφέρετε, καὶ ὅταν ὑπάρχῃ λόγος. Ὅσο γιὰ τὸ «έτρον κρίσεως» μας, φυσικά δὲν μπορεῖ νὰ εἶναι ὁμοῖον γιὰ ὅλους. Φαινόμεθα ἐπιεικέστεροι σ' ἐκείνους πού στέλλουν γιὰ πρώτη φορά, γιὰ νὰ τοὺς ἐνθαρρύνωμε, αὐστηρότεροι δὲ σ' ἐκείνους τῶν ὁποίων ἔχομεν ἤδη ἐγκρίνει συνεργασία. Καὶ τοῦτο γιὰτι μετὰ τὴν πρώτη τους ἐπιτυχία πρέπει νὰ προσπαθήσουν νὰ γίνωνται διαρκῶς καλύτεροι. Ἐπίσης δεχνόμαστε συχνὰ πὺδ αὐστηροὶ σ' ἐκείνους οἱ ὁποῖοι ἀπὸ τὰ γραπτὰ τῶν φαίνονται ὅτι μποροῦν νὰ ἀποδώσουν κάτι καλύτερο. Τὸ «μέτρον κρίσεως» διαφέρει, ἀλλὰ ἡ πρόθεσίς μας εἶναι πάντα ἡ αὐτή: νὰ ἐξυπηρετήσωμε τοὺς ἀναγνώστες μας μὲ μιὰ εἰλικρινῆ κρίση. Ὅσο γι' αὐτοὺς πού ἔχουν δημοσιεύσει κι' ἄλλου, ἐπιτρέψτε μας νὰ νομίζωμε ὅτι τὸ γεγονός αὐτὸ δὲν ἀποτελεῖ κανένα κτεκμήριον ὑπὲρ αὐτῶν. Γι' αὐτὴν τὴν Κινδύνον, Παγκράτι. Ἐγκρίνεται καὶ θὰ δημοσιευθῇ. Γι' αὐτὴν τὴν Δάχον, Ἐνταῦθα. Τὸ χριστουγεννιάτικο πεζό σας ἔλαβε πολὺ ἀργά. Γεωργ. Κομνᾶκον, Ἀμφίχλειαν. Σὲ σὰς θὰ εἶχαμε νὰ συστήσωμε νὰ ἀφοσιωθῇτε πρὸς τὸ παρὸν σὺν τῷ διάδασμα Ἑλλήνων πεζογράφων. Θὰ σὰς ὠφελήσῃ ἐξαιρετικὰ καὶ θὰ σὰς βοηθήσῃ νὰ ἐπιδοθῇτε ἐπεὶ ἀπὸ καιρὸ σὺν τῷ γράψῳ. Μὴ διάλειψε νὰ δῆτε τὰ πεζά σας δημοσιεύμενα. Βαθύφωνον, Ἐνταῦθα. Στείλτε μας κάτι πὺδ σύντομο καὶ πὺδ πρωτότυπο. Δέλαν Γ. Τ. Τὸ δικό σας πεζό, ἂν καὶ δὲν εἶναι ἀπολύτως ἄριστον, ἔχεις τουλάχιστον ἕνα τερᾶστιον προτέρημα: εἶναι σύντομον, Μόλις 10 ἀράδες. Θὰ δημοσιευθῇ μὲ τὴν σειρά του. Π. Π. Α. Ἐνταῦθα. Οὔτε τώρα δὲν εἶναι δημοσιεύσιμον, δυστυχῶς. Γαρ. Δ., Καρδίτσαν. Καλὸ καὶ θὰ δημοσιευθῇ μὲ τὴν σειρά του. Ρώσσον Δ. η. μ., Νέα Διόσια. Καλὸ καὶ θὰ δημοσιευθῇ. Ἐρημίτην, θὰ δημοσιευθῇ σὺν τῷ Πρωτογεννητικῷ φύλλῳ μας. Ὁ μ. Παπαλιωάννου, Γλυφάδα. Δυστυχῶς δὲν εἶναι ἀρκετὰ πρωτότυπον. ΣΙΜ. Π. Ο., Κατερίνην. Τὸ ποίημά σας συμπαθητικὸν γιὰ τὴν ἀπλότητά του, ἀλλὰ δυστυχῶς δὲν εἶναι ἀρκετὰ ἄριστον γιὰ δημοσίευση. Πάνον, Λίμνη Ἐστιάς. Νὰ ἐξηγούμεθα: ὅταν λέμε «κοινότητα καὶ γλιτοειπωμένα» τὸ λέμε πραγματικὰ ὅχι τόσο γιὰ τὰ θέματα αὐτὰ καθ' ἑαυτά, διότι αὐτὰ καὶνὸν ὑπὸ τὸν ἥλιον, ἀλλὰ αὐτὰ γιὰ τὸν τρόπο τοῦ χειρισμοῦ τῶν. Φυσικά, ἕνας μεγάλος καλλιτέχνης ἀπὸ τὸ πὺδ κοινὸν πρᾶγμα μπορεῖ νὰ δημιουργήσῃ ἕνα μεγάλο καλλιτέχνημα. Ἀλλὰ ποικιλιμὸν γιὰ νέους, καλὰ εἶναι νὰ ἀποφεύγουν τὰ ἀεξαντλημένα θέματα, τὰ ὅποια θέλουν μεγάλην ἀσαστήριαν γιὰ νὰ μᾶς δώσουν κάτι καλόν. Ἀπὸ τὰ ἀποσταλμένα θὰ δημοσιεύσωμε τὸ πεζό σας, συντομευμένο λίγο στὴν ἀρχή. Ν. Μπεσῆν. Ἐνεκρίθη τὸ πεζό σας πὺδ φέρει ὡς τίτλον ἕνα ἐρωτηματικόν, καὶ αὐτὸ θὰ δημοσιευθῇ. Συνεπῶς τὰ νέα πὺδ μᾶς ἐστείλατε δὲν μποροῦν νὰ ληφθοῦν ὑπ, ὅφιν, σύμφωνα μὲ τὸν κανονισμὸν τῆς στήλης αὐτῆς. Ἐναστείλετέ τα ἂν θέλετε μετὰ τὴν δημοσίευσιν τοῦ ἀνωτέρω. Κασσωφω 13, Θεσ)νίκην. Λυπηθήκαμε εἰλικρινὰ γιὰ τὸ πένθος σας. Θὰ δημοσιευθῇ τὸ πεζό σας, συντομευμένο λίγο.

Μία εἶνα κυρί πούδρα Rea...

...βρικελαί ἡ ὁμορφιά σας...

ἡ πούδρα Rea εἶναι προϊόν τῆς Ἀρωματοποιίας Cana. Ὑπάρχει εἰς 9 σταθεροὺς χρωματισμοὺς καὶ πωλεῖται σ' ὅλα τὰ καλὰ καταστήματα.

Καπνίζετε
χρησιμοποιεῖτε
ὁμῶς ΚΡΑΓΙΟΝ
Rea

Λύσεις προηγουμένου ΠΥΛΛΟ.

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΝ

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ:

- 1) Ἀρμάδα—Ὀβολός. 2) Ἑλένη. 3) Ἀντίνα—Ἀκακία. 4) Νί—Σέρ—ΠΓ. 5) Νῶδ—Μάν. 6) Ἀναχωρητήριον. 7) Οἰ—Ρά—ΣΠ—ΨΙ. 8) Ἐκατονταετίας. 9) Σόν—Ἀρς. 10) ἈΔ—Ἰνα—Ἀλ. 11) Τμήσις—Μιστή. 12) Νόμος. 13) Νοῦμων—Κανάτα.

ΚΑΘΕΤΩΣ:

- 1) Ἀπαντα—Ἐκατόν. 2) Νί—Νόκ—ῶμ. 3) Μάτ—Ναῖας—Ἡδῆ. 4) Ἐνῶγ—Τούς. 5) Δέν—Δωρον—Ἰνώ. 6) Ἀλας—Ρέν—Ἰσον. 7) Ἐμῆ—Τήν. 8) Ὀναρ—Τσά—Ἀμύκ. 9) Βήχ—Μηλία—Ἰσα. 10) Ἀγαρ—Τρίς. 11) Λάχ—Νί—Φις—Ἡρα. 12) Π—Οία—Ἀτ. 13) Σια—γών—Σαλάτα.

ΚΟΥΤΑΛΟΜΑΧΑΙΡΑ

Παίρνετε τὸ 2 καὶ 3 καὶ τὰ τοποθε-

τῆτε στὴν ἀρχή, μπροστὰ ἀπὸ τὸ 1. Ἐπειτα παίρνετε τὸ 5 καὶ 6 καὶ τὰ τοποθετεῖτε σὺν τῷ 2 καὶ 3 καὶ τὰ τοποθετεῖτε ἀριστερά, μπροστὰ ἀπὸ τὸ 2 καὶ 3.

Ἔτσι, τὰ ὅμοια ἀντικείμενα θὰ εἶναι μαζὶ.

Ἀναζητήσατε τὰ σφάλματα

Λύσεις τῆς εἰκόνας πού δημοσιεύσαμε σὴν μερὰ στὴν σελίδα τῶν Παιχνιδιῶν. Ἡ εἰκὼν αὐτὴ περιλαμβάνει τὰ εἴδη σφάλματα.

ΣΤΟΝ ΑΡΙΣΤΕΡΟ ΤΟΙΧΟ

1—Ἐκεῖ πὺδ ἰσχυροὶ οἱ τοῖχοι μὲ τὸ δάπεδον λείπει ἡ ἐξέλιξη βάσις, ἡ λεγομένη κοινὴ ἀσφαλιστική.

ΣΤΟΝ ΔΕΞΙΟ ΤΟΙΧΟ

2—Στὸν ἀριστερὸν τοῖχο, ἡ ὁροφή ἔχει ἰπᾶνω ἕνα διάζωμα. Στὸν δεξιὸν τὸ διά-

ζωμα αὐτὸ διακόπτεται πρᾶγμα ἀφύσικο.

3—Τὰ γὰρ τὰ τῆς ταπετσαρίας δὲν εἶναι ὁμοῖα.

ΕΚΛΕΚΤΑ ΒΙΒΛΙΑ

ΝΙΚΗΦ. ΒΡΕΤΤΑΚΟΥ: ΤΟ ΓΥΜΝΟ ΠΑΙΔΙ: Ἐνα περίφημον Ἑλληνικὸν πεζογράμμα.

ΓΙΩΡΓΟΥ ΔΕΝΔΡΙΝΟΥ: ΕΝΩ ΧΤΥΠΟΥΝ ΟΙ 12: Εἶναι τὸ καλλίτερον βιβλίον πούχει γράψει ὁ Δενδρινός: εἶναι ἕνα ἀπὸ τὰ πὺδ δυνατὰ Ἑλληνικά ἔργα.

Ο ΠΑΙΔΙΚΟΣ ΚΗΠΟΣ: Τὸ μοναδικὸν βιβλίον γιὰ μικρὰ παιδάκια. Γεμάτον πολὺχρωμες εἰκόνες καὶ διάφορα θαυμάσια ποιηματάκια γραμμένα ἀπὸ τίς πὺδ γνωστὰς Ἑλληνίδες ποιήτριες.

ΠΙΠΙΝΑΣ ΤΣΙΜΙΚΑΛΗ: ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ: 10 ἐκλεκτὰ Διηγήματα.

Πωλοῦνται σ' ὅλα τὰ βιβλιοπωλεῖα.

«ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ»

Φιλελλήνων 4.

ΠΡΑΚΤΙΚΗ ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΕΙΑ

Ἀλληλογραφία ἐμπορικὴ (Ἑλληνογαλλικὴ), ἀνατροφή, ἀσφαλιστικὸν δίκαιον, ἐσφοκομία, δένδροκομία, πρόχειρος δικηγόρος, ζαχαροπλαστική, ἱατρικὴ καὶ συμβουλαί, συνταγαὶ καλλυντικῶν, κηπουρικὴ, κοινωνικαὶ ἀσφαλίσεις, κοινὴ τροφία, λογιστικὴ, μαγειρικὴ, μελισσοκομία, σπηροτροφία, ὁδηγία διὰ τὴν ἀεράμνηαν, ὅλα τὰ σχετικά μὲ τὰς οἰκοδομὰς καὶ τὴν ἀνίχνευσιν τῆς νοθείας τῶν τροφίμων, πολυἀριθμοὶ πρακτικαὶ συμβουλαὶ οἰκιακῆς οἰκονομίας, ὁδηγία δι' ἡλεκτροκόλλησιν, γαλβανοπλαστικὴν ἐπιπνεύσιν, ἐπιχρᾶσιν, ἐπιχρᾶσιν κλπ. πτηνοτροφία, κτηνοτροφία, τυροκομία, γαλακτοκομία, ἄλλαντοποιία, ὁδηγὸς συμπεριφορᾶς, διαδικασίαι συντάξεων, πλῆρες συγκοινωνιακὸν δίκτυον τῆς Ἑλλάδος, τουριστικαὶ ὁδηγίαι διὰ τοὺς κατόχους ραδιοφῶνων καὶ τοὺς ἐρασιτέχνους φωτογράφους, φορολογικά, σπὸρ, φιλοτελικά, ὁδηγὸς μεταναστεύσεως, πολυἀριθμοὶ ὁδηγίαι χειροτεχνίας, κοπτικὴ, ραπτικὴ, πλεκτικὴ, κεντήματα, ὁδηγία διὰ τὰς συναλλαγὰς μὲ τὰς Τραπεζὰς, στρατολογικά, κατάλογος ἐργῶν τῶν σχολῶν τῆς Ἑλλάδος μὲ τοὺς ἐργῶν ἐγγράφους, φοιτήσεως, προσόντα κλπ. Σελίδες 700. Τόμοι 2 χρυσοπανόδετοι. Τίμη (καὶ τῶν 2 τόμων) δρχ. 250. (Ἐξωτερικὸς 300). Τηλεφωνήσατέ μας ἢ γράψατέ μας νὰ σὰς τὴν στείλωμεν ἐπὶ ἀντικαταβολῇ. Αἱ παραγγέλαι ἐκτελοῦνται αὐθημερόν.

Ἐκδοτικὸς Ὄργανισμός «ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ» Φιλελλήνων 25 Τηλ. 25-331

1—Ἡ ἐξέλιξη βάσις, τὸ ἀσφαλιστικὸν ἀπάρχει μόνον στὸν ὑποὸ τοῖχο.

5—Τὸ χαρούλι τῆς πόρτας εἶναι ἀπὸ τὴν ἰδίαν πλευρὰ πού βρίσκονται οἱ στρόφιγγες.

6—Ὁ καθρέπτης εἶναι πολὺ ψηλὰ τοποθετημένος, ὥστε δὲν εἶναι δυνατόν νὰ τὸν χρησιμοποιήσῃ κανεὶς.

7—Ὁ καθρέπτης δὲν εἶναι κρεμασμένος, διότι τὰ κορδόνια τοῦ εἶναι μέσα καὶ δὲν ὑπάρχει καρφί.

8—Ἐφόσον ἡ εἰκὼν δείχνει ὅτι βρίσκουμε στὴν ὥρα πού τοποθετεῖται ἡ ταπετσαρία, ὁ καθρέπτης δὲν μπορεῖ νὰ βρεθῇ ἐκεῖ, διότι θὰ ἐμπόδιζε τὴν ἐργασίαν.

ΔΙΑΦΟΡΑ

9—Τὰ πόδια ὅπου στηρίζεται ἡ τάβλη εἶναι ἐλλιπῆ.

10—Ἡ δούρτσα δὲν εἶναι ἰσορροπημένη.

11—Μερικὰ σκολοπάτια εἶναι σπασμένα.

12—Ἡ λάμπα δὲν εἶναι κρεμασμένη στὴ μέση τῆς ὁροφῆς.

Ὑπάρχουν καὶ ἄλλα δευτερεύοντα σφάλματα. Π. γ. δὲν εἶναι λογικὸν νὰ αἰοῖσιν τὸ χαλὶ μέσα σ' ἕνα δωμάτιον 3 πού ἐργάζονται μαστῆροι. κ.ο.κ.

ΑΛΚΗΣ ΤΡΟΠΑΙΤΗΣ

1) ΤΟ ΒΙΒΛΙΟ ΤΗΣ ΑΓΝΩΣΤΗΣ ΑΔΕΛΦΗΣ

2) Η ΡΩΞ (2η χιλιάδα)

Δύο βιβλία πού λανσάρει καὶ συ- νιστᾷ ὁ ἐκδοτικὸς οἶκος

ΓΚΟΒΟΣΤΗ

Κυκλοφοροῦν σὲ λίγες μέρες

Η ΠΡΩΤΟΦΑΝΗΣ ΕΠΙΤΥΧΙΑ
ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΒΙΒΛΙΟΥ
ΠΟΥ ΤΗΝ ΕΞΥΜΝΗΣΕ Η ΚΡΙΤΙΚΗ
ΠΟΥ ΕΓΟΝΤΕΥΣΕ ΚΑΙ ΤΟΝ ΠΙΟ ΔΥΣΚΟΛΟ
ΑΝΑΓΝΩΣΤΗ
ΕΙΝΑΙ

ΤΟ ΚΑΙΝΟΥΡΓΙΟ ΒΙΒΛΙΟ ΤΟΥ
Κ. ΑΓΓΕΛΟΥ ΔΟΞΑ
ΜΕ ΤΟΝ ΤΙΤΛΟ :

“ΣΟΡΠΡΑΪΖ- ΠΑΡΤΥ”

Ἐνα βιβλίον τολμηρὸ πού περιγράφει
μὲ ἀπαράμιλλη γοητεία τὰ μυστικὰ
τῆς κοσμικῆς ζωῆς τῆς Ἀθήνας

ΠΩΛΕΙΤΑΙ Εἰς ὅλα τὰ βιβλιοπωλεῖα

(Σελίδες 220 — Ἀρχ. 50).

ΜΕΓΑΛΑ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ „ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΣ ΑΓΟΡΑ,,

Στασίου 9

Παρά τὰς πολεμικὰς δυσκολίας

ΣΥΝΕΠΛΗΡΩΘΗΣΑΝ ΟΛΑ ΤΑ ΤΜΗΜΑΤΑ

ΕΚΘΕΣΙΣ ΔΩΡΩΝ

Χρησίων και πολυτελείας

Η ΘΑΥΜΑΣΙΩΤΕΡΑ ΣΥΛΛΟΓΗ

ΠΑΙΔΙΚΩΝ ΠΑΙΓΝΙΔΙΩΝ

ΤΙΜΑΙ ΩΡΙΣΜΕΝΑΙ ΚΑΙ ΕΥΘΗΝΑΙ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΛΟΡΑΣ

Θερμόαιμην τσιγγάνα. Πολ-
λές φορές έχω γράψει ότι οι μαύροι κύ-
κλοι οφείλονται σ' εσωτερική αιτία δηλ.
σ' δυσκοιλιότητα, ανεπάρκεια, αϋπνίες,
υπερκόπωση κ.λ.π. "Όστε θεραπεύσετε ή
αποφεύγετε την αιτία που τας προκαλεί
και θα εμφανισθούν. Με τοπική θερα-
πεία δεν επιτυγχάνεται ή εξαφάνισή
των. Τό γαιώδες του προσώπου σας οφεί-
λεται στην αδυναμία σας. Πιάνετε ε-
σωτερικώς μεσημέρι και βράδυ από 40
σταγόνες μισή σ' λίγο νερό από τὸ Πι-
κίντ Κάλτσιο υμ. Κατόπιν αφού
πάρτε το φιαλίδιο, σταματήστε ένα μη-
να και αρχίσετε να παίρνετε ένα ρακο-
πότηρο. Τὸ μεσημέρι κι' άλλο ένα τὸ
βράδυ πρὸ φαγητοῦ από τὸ Μαλτοφε-
ρίν "Εκρίστ. Για τὸ πρόσωπό σας
γράψτε μου τὴν ποιότητα τῆς ἐπιδερμι-
δος σας και θὰ σὰς ἀπαντήσω.

Α.Ε.Κ. Μεσολογγίτισσα ν. "Ως τα-
κτική ἀναγνώστριά τῆς «Ἑβδομάδος» θὰ
ἔχετε πολλές φορές διαβάσει ότι οἱ ρυ-
τίδες ἀπ' αὐτὴν ἐμφανισθὺν μόνον βελτι-
οῦνται με τὴν κατάλληλη περιποίηση.
Συνεπῶς γιατί πετάξατε τὰ λεπτὰ σας,
καθὼς μοῦ γράφετε, στὰ διάφορα ἰνστι-
τούτα; Δοιπὸν, ἐπὶ ἓνα διήγημα ν' ἀκο-
λουθήσετε τὴν ἐξῆς τακτική και μετὰ
οὐ ξαναγράφετε. Τὸ πρῶτὸ μετὰ τὸ πλύ-
σιμό σας νὰ περνάτε υ' ἓνα βαμβάκι ἐλα-

φρὰ τὸ πρόσωπο, κι' ἰδίως τὸ μέτωπο
και τὴν μύτη με τὴν ἐξῆς λοσιόν:

Alcool camphre	30 gr.
Teint de benjoin	15 "
Eau de cologne	60 "
Eau distillée	120 "

Πρὸ δὲ τῆς πούδρας θὰ χρησιμοποιήτε
τὴν ἐξῆς λοσιόν:

Eau de roses	200 gr.
Glycerine	5 "
Borax	10 "

Ἐπίσης δύο φορές τὴν ἑβδομάδα θ' ἀ-
λείψετε τὸ πρόσωπό σας με κτυπημένο
αὐγό. Τὴν μὲν μιά φορά μ' ἀσπράδι, τὴν

δ' ἄλλῃ με τὸν κόρκο. Μετὰ 10 λεπτὰ
θὰ ξεκαθαρίζετε τὸ πρόσωπό σας μ' ἓ-
ν φθονο χλιαρὸ νερό.

Μικρὴν Ἀγίατοπούλα. Τὸ
φαινόμενον παρουσιάζεται κατὰ τὴν πε-
ρίοδον συμβαίνει δὲ σ' ὅλες τὶς γυναῖκες.
"Όστε μὴν ἀνησυχεῖτε. Κάθε μέρα νὰ
κάνετε με κυκλικὰς κινήσεις μιά καλὴ
φοιτὶν και με κατεύθυνση πάντοτε ἐκ
τῶν ἄνω πρὸς τὰ κάτω με τὴν ἐξῆς λο-
σιόν:

Eau de vie blanche	60 gr.
Eau dist. d'Hamamelis	60 "
Alun	15 "

Ν' ἀνακινήτε καλὰ τὴν φοιτὴν πρὸ τῆς
γρήσεως. Τὸ δὲ βράδυ με τὴν κάτωθε

Ἡ μητέρα τὸν μπέμπτη
τὸν περιποιεῖται με NIVEA.

Ἡ βελουδένια ρὸς ἐπιδερμὶς του εἶναι πολὺ τρυφερή
και εὐαίσθητη. Καυστικὰ ὑγρά, ἰδρὼς και ἡ ἐπίδρασις
τοῦ καιροῦ μποροῦν εὐκολὰ νὰ βλάψουν τὸ δέμα,
προξενοῦν πληγὰς, κοκκινίλας, ἐρεθισμοὺς. Ἀλλὰ ἡ
μητέρα σου γνωρίζει ὅτι μπορεῖ νὰ τὸ προφυλάξῃ με
τὴν κρέμα NIVEA. Διὰ τῆς συγγενεὺς πρὸς τὸ δέμα
μα EUCERIT τρέφει ἡ NIVEA τὸ δέμα και τὸ προσ-
λάττει. Ταυτοχρόνως ἡ NIVEA τρέφει και δυναμώνει τὸ
γέρο δέμα καί ἐτσι διατηρεῖται ἡ φυσικὴ τρυφερότης του

NIVEA

πουάδα, με τις ρίτες πάντοτε κινήσεις, δ-
να ελαφρώ μασάζ.

Huile d' amandes douces	50 gr.
Cire blanche de melisse	12,50
Paraffine molle	12,50
Borax	1
eau de roses	25

Τὸ μυστήριον τῆς γυναικας πού ΔΕΝ ΓΕΡΝΑ ΠΟΤΕ

Τώρα αγαπώμεθα περισσότερο παρά ποτέ. Ένα δια-
στημα ή αγάπη του είχε κρυ-
ώσει. Εγνώριζα το γιατί. Α-
ρυτίδες μου μ' έκταναν να
φαίνωμαι ολιγώτερον από 30
Δέν γνωρίζω τον λόγον, άλ-
λά το όφελος στην Κρέμα
Τοκαλόν, τροφή δια την έπι-
δερμίδα. Από την επομένη
της πρώτης της χρήσεως έξε-
πλάγην όσον εφαινόμην φρε-
σκη και νέα.

Η Κρέμα Τοκαλόν, τροφή
δια την επιδερμίδα, είναι το
μόνον μέσον δια να ξαναδώ-
σπε εις τα κύτταρα της έπι-
δερμίδος την ζωηρότητα τη-
νεότητος.

Περιέχει «Biocel» άποτε-
λεσμα της θαυμασίας έπιστη-
μονικής ανακαλύψεως του πε-
ριφήμου Dr. Stejska τοι-
Πανεστημίου της Βιέννης, το
όποιον τρέφει την επιδερμίδα
μέ έκχύλισμα προερχόμενοι
από τα κύτταρα του ζώου.

Ό,τι έκανε αυτή ή γυ-
ναίκα, μπορείτε και
σείς να το κάνετε.

Δοκιμάσατε και σείς ή ίδιο
την κρέμα Τοκαλόν, τροφή
δια την επιδερμίδα. Μεταχει-
ρίζεσθε την Κρέμα Τοκαλόν
(χρώματος ρόζ) το βράδυ
προτού κατακλιθώτε. Το πρωί
μεταχειρίζεσθε την Κρέμα
Τοκαλόν, τροφή δια την έπι-
δερμίδα (χρώματος λευκού).
Είναι στυπτική, τονωτική και
θρεπτική και άποτελεί την
καλλιτέραν βάση δια το μα-
κιγιάρισμα.

Η Περμανάντ σκλη-
ραίνει τα μαλλιά και τα
θαμπώνει. Η μπιριγιαντίνη
FIX της Αρωματοποιίας
L.T. RIVER κάνει τα μαλλιά
άπαλά και στιλπνά. Χρησιμο-
ποιείται με ένα βαποριζατέρ
και συγκρατεί τα μαλλιά
χωρίς να κολλούν.

IRIDA
ΒΑΦΑΙ
ΦΟΡΕΜΑΤΩΝ
ΓΕΝ. ΑΝΤ.
Γ. ΒΑΣΙΛΟΥΝΗΣ, Α. ΘΩΜΑΚΟΥ
ΚΑΠΝΙΚΑΡΕΑΣ 19 • ΤΗΛ. 27-551

Huile de roses q. s. pour aromatiser

Μετά δύο μήνες ξαναγράφτε μου. Έ-
φθον σάς άπαντώ από την στήλη αυτή.
δέν χρειάζεται ιδιαίτερα αμοιβή. Είμεθα
πάντοτε πρόθυμη όπως και δι' όλες τις
αναγνωστρίες μας, να σας ευθυπρετώ-
μεν.

Απελπισμένην Δόλα S. O. S.
Αλλοίμονον αν όλα τα κορίτσια πούχουν
σπυράκια αυτοκτονούσαν. Μή χειρότερα!
Δοιπόν θα δώτε ότι με δέκα ενέσεις θ' ά-
παλλαγώτε από το ανέλπιστο (!!) κακό
πού σας βρήκε. Δοιπόν ημέρα παρ' ήμέ-
ρα να κάνετε ενδομυϊκώς από μίαν ένε-
σιν Τορ αντίλ Μπ ά γερ. Θα κάνε-
τε έν όλη 10 ενέσεις. Παραπάνω δέν έ-
πιτρέπονται. Μόλις τις τελειώσετε θα
μου γράψετε. Να πάτε σε γιατρό να σας
τις κάνει. Κάθε κουτί έχει 5 ενέσεις. Το-
πικώς να μην τα πειράζετε. Ημέραν
παρ' ήμέραν το βράδυ, να κάνετε ένα ά-
τιμολούτρο επί δέκα λεπτά. Δηλ. θα βρά-
ζετε μέχρι κοχλασμού 4 ποτήρια νερό
και θα ρίγνετε μέσα 2 κουταλιές της σου-
πας βορικό. Μετά θα αφήνετε το πρόσω-
πό σας στους υδρατμούς, σ' άπόσταση 2
πιθαμών. Πρὸ της πούδρας και το πρωί
μετά το πλύσιμο, μία ελαφρή επάλειψη
του προσώπου σας με την εξής λοσιόν:

Alcool blanche	camphré 45	gr.
Teint de oenjoin	2)	"
Eau de cologne	9)	"
Eau distillée	5)	"

A. B. Ίω άγγινα. Το λούσιμο μ' ά-
πό κρίκο να τόν εξακολουθήσετε. Να κά-
νετε τώρα πλέον μία καλή φριξιδόν καθε
βράδυ του τριγυτού της κεφαλής με την
κάτωθι λοσιόν:

Teinture de jaborandi	50 gr.
Teinture de quina	30 gr.

Αν έχετε εκεί άκτινοθεραπευτικό έρ-
γαστήριο, να κάνετε 15 έσαυμογας ή
περιωδών άκτίνων που θα επιδράσουν
σημαντικώς.

Νάνταν. Τύρνα βον. Πρωί και
βράδυ να περνάτε όλο σας το πρόσωπο μ'
ένα θαμβάκι θουτηγμένο στην κάτωθι
λοσιόν:

Acool pur camphré	30 gr.
Teinture de benjoin	15
Eau de cologne	60

Την λοσιόν αυτή θ' άρχίσετε να τη
χρησιμοποιήτε άραιωμένη. Δηλ. θα βά-

ΓΚΡΕΚΑ

Η ΚΟΛΥΝΟΣ
ΕΙΝΑΙ
ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗ

διότι
έν σωληνάριον
ΚΟΛΥΝΟΣ
διαρκεί δύο φορές
περισσότερο.

Η ΚΟΛΥΝΟΣ είναι μία
συμπενικνωμένη έριστήμο-
νική οδοντόκρεμα εις την
όποian δέν έχει προστεθί
ύδωρ ή άνώφελα συστατικά
μέ τον σκοπόν να φανή με-
γαλύτερον το σωληνάριον.

Η ΚΟΛΥΝΟΣ δέν περιέχει σκληράς ουσίας
Η ΚΟΛΥΝΟΣ είναι πλέον οικονομική.

ΛΑΜΠΡΥΝΑΤΕ
ΤΟ ΧΑΜΟΓΕΛΟ ΣΑΣ ΜΕ
ΚΟΛΥΝΟΣ

Α. Θ. ΛΑΜΠΡΟΥΝΟΥ

MONTIAL.

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΗ ΕΝΩΣΙΣ

ΚΥΡΙΑΚΟΣ

ΚΟΚΚΙΝΗΣ

ΦΙΛΙΠΠΙΔΗΣ

Η Λουΐζα Ποζέλι

Σε νέες δημιουργίες

ΟΙ ΤΡΕΙΣ

ΟΜΑΤΟΦΥΛΑΚΕ

Αθηναϊκή Έθνογραφία

Η θεατρόφιλοι έχουν πολλέ
ρόνια να ίδουν έργον μ'
όσην μεγάλην έπιτυχίαν.

Ο ΚΥΡΙΑΚΟΣ,

Ο ΚΟΚΚΙΝΗΣ,

Ο ΙΑΤΡΙΔΗΣ

είναι

ΟΙ ΤΡΕΙΣ

ΟΜΑΤΟΦΥΛΑΚΕ

της ΠΟΖΕΛΛΙ

δ ΜΑΝΟΣ ΦΙΛΙΠΠΙΔΗΣ

«κορόιδο δέν πιάνεται

στις χαρτορίχτρες»

ή ΣΟΦΙΑ ΒΕΜΠΟ

ε τραγούδια με έξαιρετι-
κήν έπιτυχίαν.

ΚΑΣΤΗΝ ΤΡΙΤΗΝ -

ΠΕΜΠΤΗΝ - ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΜΕΓΑΛΑΙ

Α.Ι.ΚΑΙ ΑΠΟΓΕΥΜΑΤΙΝΑΙ

Ωραι ένάρξεως:

Απογευματιναι 6.15' μ. μ.

βραδυναί 9.45' μ. μ. άκριβός

Αριθ. τηλεφ. 23.727.

Ι. ΧΡΥΣΟΜΑΛΛΗΣ

«Έβδομος»

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ - ΕΙΚΑΣΤΙΚΟ-
ΠΑΙΔΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ και ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΑ

Αγ. Αναργύρων 83 Τηλ. 28517

Αρχισυντάκτης και υπεύθυνος:

ΒΑΣ. ΣΑΜΠΑΣ Νικαίης 47.

Διαχειριστής: Κ. ΣΥΡΙΑΝΟΥΔΗΣ

ΟΡΟΙ ΣΥΝΔΡΟΜΩΝ

Έτησια έσωτερικού δρ. 250

Έξωθεν δρ. 125

Έτησια έξωτερικού Αίμαι 1.10

Αμερικτικής Δολλάρια 6

Τιμή Φύλλου Δραχμαί 5

Διευθυντής τυπογραφείου: Ι. ΚΑΛΗΠΕΡΗΣ
ΕΙΔΗΛ. ΣΥΝ. Υμνητοφ Διαδόχου Παύλου 10

τις απλούστερες συνταγές όπως για το
ζεμακιάζ, πρὸ της πούδρας την εξής:

Eau de roses	10 gr
Glycerine	40
Eau de laurier cerise pur q.s.	105

Ως πρὸς την άντρυτιδική που μου γρά-

ΑΛΜΑ

Το σήμα πού παρουσιάζει
το ύψος της τελειότητας

ΣΜΑΛΤΟΔΟΝΤ

Ο τίτλος πού σημαίνει
την φρούρησιν του
σμάλτου των οδόντων

φτε είναι αδύνατον να παρεσκευασθῇ γιατί δὲν υπάρχουν ἤδη τὰ ὑλικά αὐτά, καὶ μάλιστα σὲ μικρὰ συνοικιακὰ φαρμακεία.

Εἰκοσαετῇ Ὑποδ. Μεσσαή- νην. Καὶ ἡ ἀπολύτως τελεία ἀποχὴ εἶ- ναι ἐπίσης κακὴ καὶ παρουσιάζει τὰ συμπτώματα πού μοῦ γράφετε. Συνεπῶς πᾶν μέτρον ἀρίστον. Κάθε δρόμῳ νὰ κά- νετε φριξὶν τῶν ριζῶν μὲ τὸ κάτωθι σάμακον:

Teinture de jaborandi
Teinture de quina

50 gr.
30 »

ΒΙΒΛΙΑ ΓΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΑΚΙΑ

«Ο ΠΑΙΔΙΚΟΣ ΚΗΠΟΣ»

Βιβλίο πού πρώτη φορὰ κυκλοφο- ρεῖ στὴν Ἑλλάδα. Ἐξαιρετικὸ σὲ ἐμφάνιση καὶ σύλληψη. Γεμάτο εἰκό- νες πολύχρωμες, παρμένες ἀπὸ τὴ ζωὴ τῶν παιδιῶν. Εἶναι τὸ μοναδικὸ δῶρα πού θὰ εὐχαριστήσῃ τὰ παιδά- κια σας. Πωλεῖται σ' ὅλα τὰ βιβλιο- πωλεῖα δρχ. 25.

Κεντρικὸν Βιβλιοπωλεῖον «Νεοελ- ληνικὴ Λογοτεχνία», Φιλελλήλων 4.

Δερματολόγος ἰατρός Γ. Μ. ΛΑΔΑΣ
Σόλωνος 40

ΣΥΝΤΗΡΗΣΑΤΕ ΤΑ ΡΟΥΧΑ ΣΑΣ ΔΙΑ ΝΑ ΤΑ ΔΙΑΤΗΡΗΤΕ ΚΑΙΝΟΥΡΓΗ

Ὑπὸ τὰς σημερινὰς δυσχερεῖς οικονομικὰς στιγμὰς, κάθε δαπάνη χρειάζεται σκέψιν καὶ ὑπολογισμόν. Περίττὰ ἐξοδα δὲν ἐπι- τρέπονται. Μία μόνον δαπάνη πρέπει νὰ γίνεταί ἀσυζητητὴ: Ἡ δαπάνη τοῦ κα- θάρισματος τῶν ἐνδυμάτων σας.

Μὲ ἓνα ἀσήμαντον ἐξοδον, διατηρεῖτε τὰ ρούχα σας εἰς ἀρίστην κατάστασιν. Διότι τὸ στεγνὸν καθάρισμα φρε- σκάρει τὰ ὑφάσματα. Τοῦ ἐ- παναδίδει τὸν ἀρχικὸν χρω- ματισμόν τους. Τὰ προφυλάσ- σει ἀπὸ τὸ γυάλισμα. Τὰ σώ- ζει ἀπὸ τὸν σκῶρον.

ΕΚΑΤΟΝ ΕΤΩΝ ΠΕΙΡΑ ΤΟΥ ΟΙΚΟΥ ΜΑΣ

Ἐγγυᾶται διὰ τὴν καλὴν ἐργασίαν μας. Ἐ- χομεν τὰς τελευταίας μηχανικὰς ἐγκαταστά- σεις διὰ τὸ στεγνὸν καθάρισμα. Εἴμεθα ἀσυ- ναγώνιστοι εἰς τὸ βάψιμον ὑφασμάτων, καμ- παρτινῶν, κουρτινῶν, ταπήτων κ.λ.π.

ΜΕΤΑΒΑΛΛΟΜΕΝ ΤΟΥΣ ΧΡΩΜΑΤΙΣΜΟΥΣ
ΜΕΤΑΞΩΤΩΝ, ΜΑΛΛΙΝΩΝ ΚΑΙ ΒΑΜΒΑ-
ΚΕΡΩΝ ΥΦΑΣΜΑΤΩΝ

Ἐγγυώμεθα ἀπολύτως τὴν ἀλλαγὴν τῶν χρωματισμῶν. Μεταμορφώνομεν τὰ ἀποχρω- ματισμένα ἐκ τῆς πολυκαιρίας ὑφάσματα εἰς ἐντελῶς καινουργὰ. Μὴ πετᾶτε τὰ παλαιὰ μεταξωτὰ φορέματά σας, διότι μὲ τὰ ὑλικά των ἡμπορεῖτε νὰ ἔχετε μίαν νέαν τουαλέτταν.

Ἐπισκεφθῆτε τὰ καταστήματά μας

ΒΑΦΕΙΑ ΚΑΙ ΚΑΘΑΡΙΣΤΗΡΙΑ ΜΑΡΓΑΡΩΣ Ν. ΜΕΤΑΞΑ

(Οἶκος ἰδρυθεὶς τῷ 1840)

ΚΕΝΤΡΙΚΟΝ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ: ΟΔΟΣ
ΑΙΟΛΟΥ 97.

ΥΠΟΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ:

ΚΑΡΟΛΟΥ καὶ ΔΕΛΗΓΙΑΝΝΗ
ΥΜΗΤΤΟΥ 42 (Παγκράτι).

Ἀποκλειστικὴ
Παρισινὴ
συλλογὴ

ΚΟΝΤΟΥΖΟΓΛΟΥ

Κλειτίου 8

Πάροδος Εὐαγγελιστρίας

Τηλ. 21.590

Ἄνθη διὰ μπουτονιέρες

Ὅλα τὰ μοντέρνα σχέδια, εἰς ὅλα τὰ
τὰ χρώματα, εἰς μεγάλην ποικιλίαν.

ΚΟΝΤΟΥΖΟΓΛΟΥ

Κλειτίου 8

ΠΑΡΟΔΟΣ ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΤΡΙΑΣ

ΤΗΛ. 21.590.

Ἐπισκευαὶ Ραδιοφῶνων

παντός τύπου

ἐγγυημένοι

Κλειτίου 8.

ΠΑΡΟΔΟΣ ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΤΡΙΑΣ

Κυρία μου...

.... ΑΥΤΗ Η ΚΡΕΜΑ

είνε παρεσκευασμένη έπιστημονικῶς, είναι έγκριμένη παρά του 'Ανωτάτου 'Υγειονομικού Συμβουλίου, έχει βραβευθῆ εις τὰς 'Ελληνικάς 'Εκθέσεις και εις την 'Εκθεσιν τῶν Παρισίων.

Πολλές φίλες σας θὰ σὰς βεβαιώσουν για τὰ καλὰ αποτελέσματα, πού θὰ έχετε, όταν χρησιμοποιήσετε στο δερμα σας την κρέμα αυτή.

Ζητείτε επιμόνως από τὸν ἀρωματοπώλην σας **..ΚΡΕΜΑ ΡΟΔΑΛΙΝΗ** και μὴ αγοράζετε διάφορες άλλες κρέμες, πού μπορούν νὰ σὰς χαλάσουν τὸ δέρμα.

ΚΡΕΜΑ ΡΟΔΑΛΙΝΗ

ΠΡΟΪΟΝ ΤΗΣ ΑΡΩΜΑΤΟΠΟΙΪΑΣ

Αννα